KURAN'DA YALANCININ YÖNTEMLERİ

Yalanı, yalnızca Allah'ın ayetlerine inanmayanlar uydurur. İşte yalancıların asıl kendileri onlardır.
(Nahl Suresi, 105)

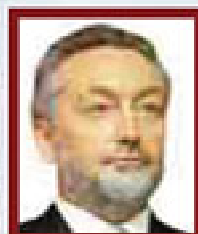
HARUN YAHYA

الله
رسول
محمد

Bu kitabın konusunu oluşturan yalancılık, insanların üstünde çok durmadıkları, başkaları yaptığında çoğu zaman anlamazlıktan gelip, kendileri yaptıklarında ise masum gördükleri bir özelliktir.

Dünyanın her yerinde, her kesimden insanın önemli bir kısmı, küçük yaşlarından itibaren sık sık yalana başvurur. Kimi, insanlara gösteriş yapmak için, kimi kibirinden, kimi insanları güldürmek için, kimi bir çıkar sağlamak için, kimi birilerinden kendini korumak için, kimi ise bir başkasına kötülük yaparak iftira atmak için yalan söyler. Büyük bir kısmı ise basit nedenlerden dolayı veya ağzı alışık olduğu için yalan söyler. Bu kişiler, yalanın ne kadar kötü bir ahlak bozukluğu olduğunu, Allah'ın insanların yalan söylemelerini yasakladığını ve yalanı alışkanlık haline getirenlerin cehennemle karşılık görebileceklerini hiç düşünmez.

Bu kitap insanları, küçük, masum ya da zararsız gibi gördükleri, ancak kendileri için büyük bir tehlike olan yalancılığa karşı uyarmak, onlara yalan söylemenin haram olduğunu hatırlatmak için hazırlanmıştır. Kitapta yalancılığın taktiklerinin deşifre edilmesi, yalan söyleyenlerin dayandıkları yöntemlerini ellerinden alacağı için, bir bakıma onları dürüstlüğe mecbur edecektir.

YAZAR HAKKINDA: Harun Yahya müstear ismini kullanan Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.
Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir. Nitekim yazarın, bugüne kadar 57 ayrı dile çevrilen yaklaşık 250 eseri, dünya çapında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.
Harun Yahya Külliyatı, -Allah'ın izniyle- 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

بسم الله الرحمن الرحيم

OKUYUCUYA

• Bu kitapta ve diğer çalışmalarımızda evrim teorisinin çöküşüne özel bir yer ayrılmasının nedeni, bu teorinin her türlü din aleyhtarı felsefenin temelini oluşturmasıdır. Yaratılışı ve dolayısıyla Allah'ın varlığını inkar eden Darwinizm, 150 yıldır pek çok insanın imanını kaybetmesine ya da kuşkuya düşmesine neden olmuştur. Dolayısıyla bu teorinin bir aldatmaca olduğunu gözler önüne sermek çok önemli bir imani görevdir. Bu önemli hizmetin tüm insanlarımıza ulaştırılabilmesi ise zorunludur. Kimi okuyucularımız belki tek bir kitabımızı okuma imkanı bulabilir. Bu nedenle her kitabımızda bu konuya özet de olsa bir bölüm ayrılması uygun görülmüştür.

• Belirtilmesi gereken bir diğer husus, bu kitapların içeriği ile ilgilidir. Yazarın tüm kitaplarında imani konular Kuran ayetleri doğrultusunda anlatılmakta, insanlar Allah'ın ayetlerini öğrenmeye ve yaşamaya davet edilmektedirler. Allah'ın ayetleri ile ilgili tüm konular, okuyanın aklında hiçbir şüphe veya soru işareti bırakmayacak şekilde açıklanmaktadır.

• Bu anlatım sırasında kullanılan samimi, sade ve akıcı üslup ise kitapların yediden yetmişe herkes tarafından rahatça anlaşılmasını sağlamaktadır. Bu etkili ve yalın anlatım sayesinde, kitaplar "bir solukta okunan kitaplar" deyimine tam olarak uymaktadır. Dini reddetme konusunda kesin bir tavır sergileyen insanlar dahi, bu kitaplarda anlatılan gerçeklerden etkilenmekte ve anlatılanların doğruluğunu inkar edememektedirler.

• Bu kitap ve yazarın diğer eserleri, okuyucular tarafından bizzat okunabileceği gibi, karşılıklı bir sohbet ortamı şeklinde de okunabilir. Bu kitaplardan istifade etmek isteyen bir grup okuyucunun kitapları birarada okumaları, konuyla ilgili kendi tefekkür ve tecrübelerini de birbirlerine aktarmaları açısından yararlı olacaktır.

• Bunun yanında, sadece Allah rızası için yazılmış olan bu kitapların tanınmasına ve okunmasına katkıda bulunmak da büyük bir hizmet olacaktır. Çünkü yazarın tüm kitaplarında ispat ve ikna edici yön son derece güçlüdür. Bu sebeple dini anlatmak isteyenler için en etkili yöntem, bu kitapların diğer insanlar tarafından da okunmasının teşvik edilmesidir.

• Kitapların arkasına yazarın diğer eserlerinin tanıtımlarının eklenmesinin ise önemli sebepleri vardır. Bu sayede kitabı eline alan kişi, yukarıda söz ettiğimiz özellikleri taşıyan ve okumaktan hoşlandığını umduğumuz bu kitapla aynı vasıflara sahip daha birçok eser olduğunu görecektir. İmani ve siyasi konularda yararlanabileceği zengin bir kaynak birikiminin bulunduğuna şahit olacaktır.

• Bu eserlerde, diğer bazı eserlerde görülen, yazarın şahsi kanaatlerine, şüpheli kaynaklara dayalı izahlara, mukaddesata karşı gereken adaba ve saygıya dikkat etmeyen üsluplara, burkuntu veren ümitsiz, şüpheci ve ye'se sürükleyen anlatımlara rastlayamazsınız.

KURAN'DA YALANCININ YÖNTEMLERİ

Yalanı, yalnızca Allah'ın
ayetlerine inanmayanlar uydurur.
İşte yalancıların asıl kendileri onlardır.
(Nahl Suresi, 105)

HARUN YAHYA

YAZAR ve ESERLERİ HAKKINDA

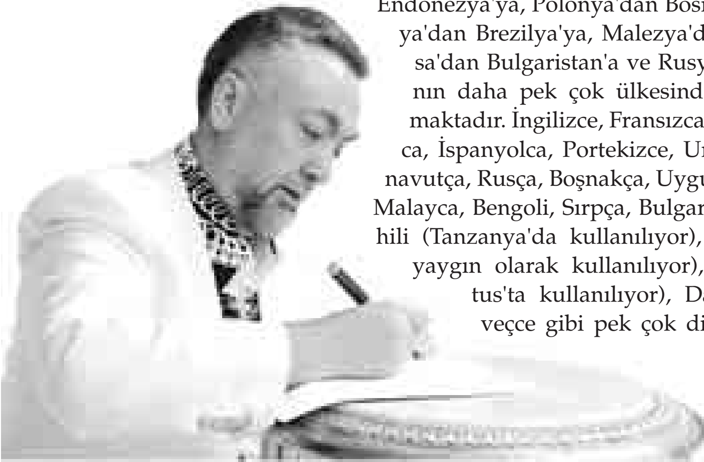
Harun Yahya müstear ismini kullanan yazar Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini Ankara'da tamamladı. Daha sonra İstanbul Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde ve İstanbul Üniversitesi Felsefe Bölümü'nde öğrenim gördü. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Harun Yahya'nın eserleri yaklaşık 30.000 resmin yer aldığı toplam 45.000 sayfalık bir külliyattır ve bu külliyat 57 farklı dile çevrilmiştir.

Yazarın müstear ismi, inkarcı düşünceye karşı mücadele eden iki peygamberin hatıralarına hürmeten, isimlerini yad etmek için Harun ve Yahya isimlerinden oluşturulmuştur. Yazar tarafından kitapların kapağında Resulullah'ın mührünün kullanılmış olmasının sembolik anlamı ise, kitapların içeriği ile ilgilidir. Bu mühür, Kuran-ı Kerim'in Allah'ın son kitabı ve son sözü, Peygamberimiz (sav)'in de hatem-ül enbiya olmasını remzetmektedir. Yazar da, yayınladığı tüm çalışmalarında, Kuran'ı ve Resulullah'ın sünnetini kendine rehber edinmiştir. Bu suretle, inkarcı düşünce sistemlerinin tüm temel iddialarını tek tek çürütmeyi ve dine karşı yöneltilen itirazları tam olarak susturacak "son söz"ü söylemeyi hedeflemektedir. Çok büyük bir hikmet ve kemal sahibi olan Resulullah'ın mührü, bu son sözü söyleme niyetinin bir duası olarak kullanılmıştır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir.

Nitekim Harun Yahya'nın eserleri Hindistan'dan Amerika'ya, İngiltere'den Endonezya'ya, Polonya'dan Bosna Hersek'e, İspanya'dan Brezilya'ya, Malezya'dan İtalya'ya, Fransa'dan Bulgaristan'a ve Rusya'ya kadar dünyanın daha pek çok ülkesinde beğeniyle okunmaktadır. İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, İspanyolca, Portekizce, Urduca, Arapça, Arnavutça, Rusça, Boşnakça, Uygurca, Endonezyaca, Malayca, Bengoli, Sırpça, Bulgarca, Çince, Kishwahili (Tanzanya'da kullanılıyor), Hausa (Afrika'da yaygın olarak kullanılıyor), Dhivelhi (Mauritus'ta kullanılıyor), Danimarkaca ve İsveçce gibi pek çok dile çevrilen eserler,

yurt dışında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Dünyanın dört bir yanında olağanüstü takdir toplayan bu eserler pek çok insanın iman etmesine, pek çoğunun da imanında derinleşmesine vesile olmaktadır. Kitapları okuyan, inceleyen her kişi, bu eserlerdeki hikmetli, özlü, kolay anlaşılır ve samimi üslubun, akılcı ve ilmi yaklaşımın farkına varmaktadır. Bu eserler süratli etki etme, kesin netice verme, itiraz edilemezlik, çürütülemezlik özellikleri taşımaktadır. Bu eserleri okuyan ve üzerinde ciddi biçimde düşünen insanların, artık materyalist felsefeyi, ateizmi ve diğer sapkın görüş ve felsefelerin hiçbirini samimi olarak savunabilmeleri mümkün değildir. Bundan sonra savunsalar da ancak duygusal bir inatla savunacaklardır, çünkü fikri dayanakları çürütülmüştür. Çağımızdaki tüm inkarcı akımlar, Harun Yahya Külliyatı karşısında fikren mağlup olmuşlardır.

Kuşkusuz bu özellikler, Kuran'ın hikmet ve anlatım çarpıcılığından kaynaklanmaktadır. Yazarın kendisi bu eserlerden dolayı bir övünme içinde değildir, yalnızca Allah'ın hidayetine vesile olmaya niyet etmiştir. Ayrıca bu eserlerin basımında ve yayınlanmasında herhangi bir maddi kazanç hedeflenmemektedir.

Bu gerçekler göz önünde bulundurulduğunda, insanların görmediklerini görmelerini sağlayan, hidayetlerine vesile olan bu eserlerin okunmasını teşvik etmenin de, çok önemli bir hizmet olduğu ortaya çıkmaktadır.

Bu değerli eserleri tanıtmak yerine, insanların zihinlerini bulandıran, fikri karmaşa meydana getiren, kuşku ve tereddütleri dağıtmada, imanı kurtarmada güçlü ve keskin bir etkisi olmadığı genel tecrübe ile sabit olan kitapları yaymak ise, emek ve zaman kaybına neden olacaktır. İmanı kurtarma amacından ziyade, yazarının edebi gücünü vurgulamaya yönelik eserlerde bu etkinin elde edilemeyeceği açıktır. Bu konuda kuşkusu olanlar varsa, Harun Yahya'nın eserlerinin tek amacının dinsizliği çürütmek ve Kuran ahlakını yaymak olduğunu, bu hizmetteki etki, başarı ve samimiyetin açıkça görüldüğünü okuyucuların genel kanaatinden anlayabilirler.

Bilinmelidir ki, dünya üzerindeki zulüm ve karmaşaların, Müslümanların çektikleri eziyetlerin temel sebebi dinsizliğin fikri hakimiyetidir. Bunlardan kurtulmanın yolu ise, dinsizliğin fikren mağlup edilmesi, iman hakikatlerinin ortaya konması ve Kuran ahlakının, insanların kavrayıp yaşayabilecekleri şekilde anlatılmasıdır. Dünyanın günden güne daha fazla içine çekilmek istendiği zulüm, fesat ve kargaşa ortamı dikkate alındığında bu hizmetin elden geldiğince hızlı ve etkili bir biçimde yapılması gerektiği açıktır. Aksi halde çok geç kalınabilir.

Bu önemli hizmette öncü rolü üstlenmiş olan Harun Yahya Külliyatı, Allah'ın izniyle, 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

Bu kitapta kullanılan ayetler Ali Bulaç'ın hazırladığı
"Kur'an-ı Kerim ve Türkçe Anlamı" isimli mealden alınmıştır.

1. baskı: Ekim 2002
2. Baskı: Ekim 2005
3. Baskı: Mart 2006
4. Baskı: Ağustos 2006

ARAŞTIRMA
YAYINCILIK
Talatpaşa Mah. Emirgazi Caddesi
İbrahim Elmas İşmerkezi
A Blok Kat 4 Okmeydanı - İstanbul
Tel: (0 212) 222 00 88

Baskı: Seçil Ofset
100. Yıl Mahallesi MAS-SİT Matbaacılar Sitesi
4. Cadde No: 77 Bağcılar-İstanbul
Tel: (0 212) 629 06 15

www.harunyahya.org
www.harunyahya.net

İÇİNDEKİLER

GİRİŞ

İnsanların büyük bir çoğunluğu kendilerinin iyi insanlar olduklarını, kötü bir ahlak yapısına sahip olmadıklarını iddia ederler. Kimseye zararlarının dokunmadığını ve kötü yönlerinin olmadığını söylerler. Oysa, bu insanların çok büyük bir çoğunluğu, Allah'ın hoşnut olmadığı, insanlara yasakladığı birçok kötü ahlak özelliğine sahiptir. Ancak bu kötü ahlak özellikleri, toplum içinde yaygınlaştığı ve olağan karşılanarak kabul gördüğü için, kötü ve çirkin karşılanmamaktadır. Örneğin dedikodu, Allah'ın yasakladığı, hatta bir insanın dedikodu yaptığında ölü kardeşinin etini yemek kadar tiksineceği bir davranışta bulunduğunu bildirdiği bir davranıştır. (Hucurat Suresi, 12) Buna rağmen, birçok insan biraraya geldiğinde, bir başka kişinin dedikodusunu yapabilmektedir. Hatta, dedikodu için televizyon programları ve dergilerde köşeler yer almaktadır.

Dedikodu gibi alaycılık, cimrilik, kibir gibi özellikler de Allah'ın insanları uyardığı ve karşılığının cehennem olduğunu belirttiği davranışlardır. Ancak, insanların büyük bir çoğunluğu bu özelliklere sahiptir ve bunları çok zararlı görmezler. Bu kişiler bir katilin, hırsızın veya katliamlar yapan azgın bir diktatörün çok kötü bir insan olduğuna kanaat getirirler, ancak yukarıda belirtilen tarzdaki ahlak bozukluklarını zararsız ve önemsiz görürler. Oysa, her türlü ahlaksızlığın, derecesine göre Allah katında adaletle verilmiş bir karşılığı vardır.

Bu kitabın konusunu oluşturan yalancılık da, insanların üstünde çok durmadıkları, başkaları yaptığında çoğu zaman anlamazlıktan gelip, kendileri yaptığında ise masum gördükleri ve insanların çok büyük bir kısmının sahip olduğu bir özelliktir.

Dünyanın her yerinde, her kesimden insanın önemli bir kısmı, küçük yaşlarından itibaren sık sık yalana başvurur. Kimi insanlara gösteriş yapmak için, kimi kibirinden, kimi insanları güldürmek için, kimi bir çıkar sağlamak için, kimi birilerinden kendini korumak için, kimi ise bir başkasına kötülük yaparak iftira atmak için yalan söyler. Büyük bir kısmı ise çok basit nedenlerden dolayı veya sırf ağzı alışık olduğu için yalan söyler, fakat yalanın gerçekte ne kadar kötü bir ahlak bozukluğu olduğunu, Allah'ın yalan söylenmesini yasakladığını ve yalancıların ahirette cehennemle karşılık göreceklerini hiç düşünmez.

Bu kitap insanları, küçük, masum ya da zararsız gibi gördükleri, ancak kendileri için büyük bir tehlike olan yalancılığa karşı uyarmak, onlara yalan söylemenin haram olduğunu hatırlatmak için hazırlanmıştır. Kitapta, insanların neden yalana başvurdukları, yalan söylemekten nasıl vazgeçileceği, dürüstlüğün insana neler kazandıracağı gibi konuların yanısıra, yalancıların ruh hali, yalanlarını kurtarma taktikleri gibi konular da anlatılacaktır. Yalancılığın taktiklerinin deşifre edilmesi, yalan söyleyenlerin dayandıkları yöntemlerini ellerinden alacağı için, bir bakıma onları dürüstlüğe mecbur edecektir.

YALAN SÖYLEMEK HARAMDIR

İnsanların en büyük hatalarından biri, Allah'ın Kuran'da belirttiği mantık ile değil de kendi mantıkları veya toplumda yaygın olan değer yargıları ile hareket etmeleridir. Bunun için kolaylıkla, hiç düşünmeden, Allah'ın hiç sevmediği ve ahirette cezalandıracağı davranışları onaylayabilmekte, görmezlikten gelebilmekte veya pervasızca uygulayabilmektedirler. Yalan söylemek de bu tür davranışların başında gelir. Her ne kadar toplumda yalancılık kötü bir ahlak özelliği olarak bilinse de, bu kimi zaman sözde kalır. Çünkü insanların önemli bir bölümü, ciddi bir kişilik bozukluğu olan yalancılığı alışkanlık haline getirmiştir. Allah bir ayetinde bu gerçeği şöyle bildirir:

Yeryüzünde olanların çoğunluğuna uyacak olursan, seni Allah'ın yolundan şaşırtıp-saptırırlar. Onlar ancak zanna uyarlar ve onlar ancak 'zan ve tahminle yalan söylerler.' (Enam Suresi, 116)

İlginç olan ise, yalan söyleyen insanın çevresindekiler tarafından genellikle anlaşılması, ancak buna rağmen deşifre edilmemesi ve o kişinin de bunu bile bile yalanlarını sürdürmesidir. Yalancılık insanlar arasında yaşatılan gizli bir lisan gibidir. Herkes birbirine bu konuda göz yumar, anlamazlıktan gelir.

Örneğin yalan söyleyerek çevresindekilere gösteriş yapan bir insanı, o ortamda bulunanlar çoğu zaman deşifre etmezler. Hatta kendileri de gösteriş yapmak için yalanlar uydurarak, ilk yalan söyleyene yetişmeye çalışırlar.

Ya da iki kişinin bulunduğu bir yerde bir şey kırıldığında, "bunu kim kırdı?" sorusuna dahi gerek yoktur. Çünkü soran kişi kırmadığına göre, diğeri kırmıştır. Ancak, buna rağmen kıran kişi "ben kırmadım" diyerek yalan söyleyebilir ve kendi aklına göre "o anını kurtarır". Oysa, kendini çok kötü bir duruma sokmuştur ve bunun farkında değildir. Çünkü hem yalancı olduğu görülmüştür ve bu nedenle kurtarmaya çalıştığı gururu aslında çok daha fazla zedelenmiştir, hem de -daha önemlisi- Allah'ın hoşnut olmadığı bir davranış göstermiştir. Çünkü yalan söylemek haramdır. Nasıl ki bir Müslüman haram olduğu için domuz eti yemez ve buna büyük bir titizlik gösterirse ya da 5 vakit namazını kılarsa yalan söylemek de aynı şekilde titizlik gösterilmesi gereken haram bir fiildir.

Ancak yalanın haram olduğunu düşünmeyen insanlar, zorda kaldıkları her durumda, kendilerini kurtarmak için hemen yalana başvururlar. Belki o an gerçekten zor bir durumdan kendilerini kurtarırlar ya da kurtardıklarını sanırlar, ancak tevbe etmedikçe ve dürüst bir insan olmadıkça, yalancılıklarından dolayı, ahirette sorumlu olabilirler.

Allah, Kuran'da ayetlerine inanmayanların yalan söylediklerini şöyle bildirmektedir:

> **Yalanı, yalnızca Allah'ın ayetlerine inanmayanlar uydurur. İşte yalancıların asıl kendileri onlardır. (Nahl Suresi, 105)**

İnsanların bir kısmı ahireti düşünmedikleri için, bir kısmı da, söyledikleri yalanların zararsız olduğunu zannettikleri için

kolaylıkla yalan söyleyebilmektedirler. Toplumda son derece yaygın olan "beyaz yalanlar" ifadesi de bunun bir örneğidir. Sözde beyaz yalanlar, kimseye zarar vermeyen, masumane, insanı o an bir sıkıntıdan kurtaran, küçük yalanlardır. Bu tür yalanların hiçbir sakıncası olmadığına inanılır. Ancak, yalan her durumda samimiyetsizlik, ikiyüzlülük ve sahtekarlıktır. Yalan söyleyen kişi, karşısındaki insanı kandırmakta, ona karşı samimiyetsiz davranmakta, ona saygı ve sevgi duymadığını göstermektedir. Bu nedenle yalanı, siyah veya beyaz gibi sıfatlarla sınıflandırıp, "bu yalandan bir şey olmaz", "bu zararsızdır" gibi çıkarımlar yapmak doğru değildir.

Yalan, Allah'ın hoşnut olmadığı ve insanlara yasakladığı bir tavırdır. Peygamber Efendimiz (sav) de, bunu sık sık dile getirmiştir. Peygamber Efendimiz (sav)'in bu konuyla ilgili sözlerinden bazıları şöyledir:

"*Yalanın her çeşidi günahtır...*" [1]

"*Ey insanlar, pervanenin ateşe atılması gibi sizi yalanın peşine düşmeye sevkeden şey nedir?*" [2]

"*Yalan söz, büyük günahlardandır.*" [3]

İNSANLAR HANGİ DURUMLARDA, NEDEN YALAN SÖYLERLER?

Gurur ve kibir nedeniyle söylenen yalanlar

Kibir, şeytana ait bir özelliktir ve insanın güzel ahlaktan uzaklaşmasına, şeytanın ahlakına benzer bir ahlaka sahip olmasına neden olur. Şeytan, kibiri, kendini beğenmişliği ve akılsızca yaptığı gururu nedeniyle, Allah'ın sözüne uymamış, itaatsizlik yapmış ve bu nedenle cennetten kovulmuştur.

Gururu için itaatsizlik ve kötü ahlak gösteren şeytanın aslında gururu daha da çok kırılmıştır ve lanetlenmiş ve aşağılanmış olarak kovulmuştur.

Allah, şeytanın yaptığı itaatsizlikle küçük düştüğünü bir ayetinde şöyle haber vermiştir:

> **(Allah:) "Öyleyse ordan in, orda büyüklenmen senin (hakkın) olmaz. Hemen çık. Gerçekten sen, küçük düşenlerdensin." (Araf Suresi, 13)**

Şeytan, en büyük aşağılanmayı ise cehennemde yaşayacak ve herşeyin üstünde gördüğü gururu yüzünden sonsuza kadar azap içinde kalacaktır.

Şeytan, insanları da kendisi gibi doğru yoldan saptırmak için

kesin karar vermiştir. Bu nedenle, tüm gücünü insanları günaha sürüklemek için kullanır. İnsanların gurur ve kibirlerini de, aynı kendisinde olduğu gibi, onların aleyhinde teşvik eder. Bu nedenle kibir, kendini beğenmişlik, hata veya kusur kabul etmemek, kendini her zaman üstün ve yeterli görmek, bir insan için olabilecek en önemli tehlikelerdendir. Bu özellikler insanları hep günaha yöneltir; ve insanların itaatsiz, asi, sinirli, saldırgan, alaycı, küstah olmalarına neden olur. Allah bir ayetinde bunu şöyle bildirir:

Ona: "Allah'tan kork" denildiğinde, büyüklük gururu onu günaha sürükler, kuşatır. Böylesine cehennem yeter; ne kötü bir yataktır o. (Bakara Suresi, 206)

"Büyüklük gururu"nun insanı sürüklediği günahlardan biri de yalandır. İnsanlar, çoğu zaman kibirlerinden dolayı bazı gerçekleri kabul etmek istemez ve hemen yalana başvururlar. Örneğin, böyle biri, işinde bir hata yaptığında bunu kabul etmek istemez; bilgisiz veya beceriksiz görüneceğini düşündüğü ve insanların gözünde küçük düşeceğini sandığı için, hemen yalan söyler. Ya da bir şeyi almayı unuttuğunda, onu unuttuğunu söylemek istemez, onun yerine "gittim ama kalmamıştı" der.

Oysa, yalan insanı çok daha küçük durumlara düşüren bir beladır. Ama bazı insanlar, karşılaştıkları olaylarda, sağlıklı düşünemeyerek, sırf o an kendilerini kurtarabilmek için hemen yalan söylerler. Halbuki yalanların birçoğu anlaşılır ve bu kez insanların gözünde daha da küçük düşerler. Ayrıca, insanın bir de ahirette alabileceği karşılık ve bu yüzden düşebileceği çok daha aşağılık bir durum olduğunu unutmaması gerekir.

Allah bir ayette, insanlara hevalarına uyup, sözü değiştirerek adaletten sapmamaları gerektiğini şöyle bildirmektedir:

...Öyleyse adaletten dönüp heva (tutkuları)nıza uy-

mayın. Eğer dilinizi eğip büker (sözü geveler) ya da yüz çevirirseniz, şüphesiz Allah, yaptıklarınızdan haberi olandır. (Nisa Suresi, 135)

Samimi bir mümin, hiçbir zaman kendini, kendi çıkarlarını Allah'ın hoşnutluğunun ve sevgisinin üstünde tutmaz. Allah'a olan sevgisi ve bağlılığı, Allah'ın hoşnut olmayacağı şeyler yapmasına engel olur. Ayrıca bir insan eğer gerçekten bir şeref veya üstünlük istiyorsa, bunu dine inanmayanların metodları ile yapmamalıdır. Gerçek üstünlüğün nasıl kazanılacağı Kuran'da yazılıdır. Allah'a ve Kuran'a uyan ise, gerçekten üstün olur. Kuran'da Allah şöyle buyurmaktadır:

...Oysa izzet (güç, onur ve üstünlük) Allah'ın, O'nun Resûlü'nün ve mü'minlerindir. Ancak münafıklar bilmiyorlar. (Münafikun Suresi, 8)

Kim izzeti istiyorsa, artık bütün izzet Allah'ındır. Güzel söz O'na yükselir, salih amel de onu yükseltir. Kötülükleri tasarlayıp düzenleyenler ise; onlar için şiddetli bir azap vardır. Onların tasarladıkları 'boşa çıkıp bozulur'. (Fatır Suresi, 10)

Alışkanlık ile söylenen yalanlar

İnsanların önemli bir kısmının dilleri yalan söylemeye alışmıştır. Özellikle çocukluk ve gençlik yıllarında bazı insanlar, hiç tereddüt etmeden yalan söyleyebilmektedirler. Örneğin, arkadaşlarıyla gittiği yeri söyleme konusunda gençlerin birçoğunun ağzı yalana alışıktır. Ya da, insanlara genelde bir şeyi neden yapmadıkları sorulduğunda, yanlış bir şey yaptıklarında, bir şeyi unuttuklarında yaptıkları açıklamalar yalan olabilmektedir. Ağzı yalan söylemeye alışık olan bu insanlar, bu tür yalanları çoğu zaman hiç düşünmeden söylerler.

Biraz düşünseler, samimi verdikleri cevapta kendileri için bir sakınca olmayacağını göreceklerdir. Ancak, çocukluklarından itibaren bu tür durumlarda yalan söylemeye alıştıkları için, yine bu yönteme başvururlar.

Yalanın ortaya çıktığı başka bir durum ise, insanların fikirlerine başvurulduğu anlardır. Bazı insanlar bir konu hakkında düşünceleri sorulduğunda, genellikle gerçek düşüncelerini dile getirmek yerine, karşı tarafın duymak istediklerini veya çıkarlarına ters düşmeyecek olan cevabı vermeyi tercih ederler. Karşı tarafın istediği cevabı vermenin altında ise ya korku ya da karşısındaki insanın rızasını kazanma isteği yatmaktadır.

Kendi çıkarına ters düşmeyecek cevabı vermek, dinden uzak yaşayan kimseler arasında yaygın bir davranıştır. Bu tür insanlar savunma mantığı ile hareket ederek, "tabii ki kendi çıkarlarımı korumak zorundayım" şeklinde bir anlayış geliştirmişlerdir. Bu mantık, toplumun din ahlakından uzak yaşayan bireyleri tarafından çok normal karşılanır. Hatta Kuran ahlakını yaşayan bir insanın, adaleti gözetmek amacıyla kendi çıkarını zedeleyecek bir açıklamada bulunması "güzel ahlak" olarak değerlendirilmez; bunun yerine bu üstün ahlaklı kişiye "saflık" veya "iş bilmemezlik" gibi yakıştırmalarda bulunulur.

İnsanların kendi çıkarlarını korumak için zararsız gördükleri yalanlar çeşitlendirilebilir. Örneğin, birçok insan, bir arkadaşı borç para istediğinde imkanı olduğu halde vermek istemiyorsa hemen yalana başvurur. Vermek istemediğini söylemez hatta karşı atağa geçerek kendisinin de "borç para aradığı" veya "işlerinin çok kötü gittiği" yalanını söyler. Bu taktik, karşı tarafın isteğini baştan engelleme amacı taşımaktadır. Kuran ahlakından uzak yaşayan insanların arasında yaygın olarak rastlanılan bu davranış bir ahlak bozukluğu olarak görülmemektedir.

Bunun dışında yalanı, belli bir maksada dayandırmadan, alışkanlık haline getiren insanlara da rastlamak mümkündür. Bu yalanlar çoğu zaman, kişinin konuşacak bir konusu olmamasına veya dikkat çekmek istemesine de dayanabilir. Örneğin kimseyi ilgilendirmediği halde gece bir kere uyanan bir insan, sabah kalkınca "bütün gece uyumadım" diyebilmektedir. Böyle bir insan sadece birkaç saat aç kalınca da, "bütün gün hiçbir şey yemedim" der veya başı hafif ağrır, ama çok ağrıdığını ve ağrıdan hiçbir şey yapamadığını söyler. Bunlar hiç kimseye zarar vermeyecek, küçük yalanlar olarak algılanabilir. Ancak aslında küçük veya büyük tamamı yalandır ve Allah katında hoşnut olunmayacağı bildirilmiş davranışlardır.

Alay etmek ve kızdırmak için söylenen yalanlar

Yalanın sebeplerinden biri, karşıdaki kişiyi kızdırmak, o kişiye onu saymadığını ve umursamadığını göstermektir. Sözgelimi, verdiği bir randevuya geciken kişi, beklettiği arkadaşının "bu saate kadar neredeydin?" sorusuna, yalan olduğu çok açık olan bir cevap verebilir. Burada aslında amacı, karşısındaki kişinin beklemesini umursamadığını, onun taleplerine değer vermediğini belirtmek ve onu kendi deyimleriyle "enayi" yerine koyarak kızdırmaktır.

Alay etmek için yalan söylemek de yaygın görülen bir ahlaksızlıktır. Örneğin alay etmek niyetinde olan bir insan, arkadaşını olmamış bir olayın gerçekleştiğine inandırır. Arkadaşının anlattıklarına inanması, bu hayali olayı inanarak başkalarına anlatması, bunun sonucunda çevresinde "saf" görülmesi, yalan söyleyen ve aynı zamanda alaycı olan insanı eğlendirir. Bu insan, arkadaşının saflığı ile alay eder, kendisini ise çok kurnaz ve zeki zanneder. Oysa hem Allah'ın razı olmayacağı bir tavır

sergilemiştir, hem de itici ve sevilmeyen bir insan olmuştur. Dolayısıyla kendi kurduğu tuzağa kendisi düşmüş, başkalarını küçük düşürmek isterken kendisi küçük düşmüştür.

Allah yalan gibi alayı da yasakladığını Hucurat Suresi'nde şöyle bildirmektedir:

Ey iman edenler, bir kavim (bir başka) kavimle alay etmesin, belki kendilerinden daha hayırlıdırlar; kadınlar da kadınlarla (alay etmesin), belki kendilerinden daha hayırlıdırlar... (Hucurat Suresi, 11)

Bazı insanlar, umursuzca, hiç düşünmeden, birkaç dakika için kendilerini alay ederek ve yalan söyleyerek eğlendirmek isterken, aslında Allah'ın hoşnut olmadığı ve Kuran'da kötü ahlak olarak bildirdiği davranışları göstermektedirler. Kuran'ın mantığı ile düşünmeyen insanlar, kendilerine bu yaptıklarının kötü bir davranış olduğu söylendiğinde, "bunda ne var ki, sadece eğleniyorduk" diyebilmektedirler. Oysa, alay etmek ve yalan söylemek kötü özelliklerdir.

Bu iki özelliğin içinde yaşadıkları toplumda yaygın olması, hatta çoğu kişi tarafından bir alışkanlık haline getirilmiş olması da, bu özelliklerin İslam ahlakına uygun olmadıkları gerçeğini değiştirmez. Ve dolayısıyla bu tavırları meşrulaştırmaz. Ayrıca bu insanlar bir kez vicdanlarının sesine kulak verseler ve herkesin kendileri gibi olduğu bir ortamda yaşamak isteyip istemeyecekleri sorusunu cevaplandırsalar gerçeği göreceklerdir. Hiçbir insan çevresindekilere karşı sergilediği bu kötü davranışların kendisine yapılmasını istemez, bunu isteyip istemediği sorulsa şiddetle reddeder.

Zor gelen bir işi yapmaktan kurtulmak için söylenen yalanlar

İnsanların yalana en çok başvurdukları konulardan biri de, kendilerine zor gelen veya yapmak istemedikleri bir işten kurtulmak istemeleridir. Örneğin bir konuda kendilerinden yardım istendiğinde, yardım etmeye üşendiklerini veya yardım etmek istemediklerini söylemek yerine, "şu anda çok işim var", "başım çok ağrıyor" "belimi incitmişim" gibi yalanlar uydurarak yardıma gelemeyeceklerini söylerler.

Oysa samimi bir Müslüman, hem yalan bahaneler öne sürmekten korkup sakınır, hem de bir yardım isteğini veya herhangi bir işi üşengeçlikten veya tembellikten dolayı asla geri çevirmez. Samimi bir Müslüman, her anının hesabını ahirette vereceğini bildiği için, en zor gibi görünen işleri dahi büyük bir şevk ve istekle yapar. İnsan bazen kendisini gerçekten yorgun veya bazı şeyleri yapmak konusunda isteksiz hissedebilir. Böyle durumlarda yalan söylemek yerine, insanın hemen iradesini kullanarak, vicdanına uygun olanı yerine getirmesi gerekir. Örneğin, film seyrederken kendisinden bir yardım talep edildiğinde, bu kişinin bunun ahiretteki karşılığını düşünerek, hemen yardıma koşması gerekir. Ama, filmi bırakmak istemediği ve kendi isteklerini ön planda tuttuğu için yalan söyleyen bir insan, aynı anda iki kötü ahlak özelliğini birden göstermektedir. Hem vicdanına uymayarak, daha hayırlı görünen bir işi yapmamakta, hem de bunun için yalan söylemektedir. Böylece kişi karşısındaki insanı rahatsız olduğuna ve yardım edemeyecek durumda olduğuna ikna edebilir ve o an rahatından özveride bulunmayabilir. Ancak, Allah herşeyi görmekte ve bilmektedir. İnsan, bir gün sonra bile bir önceki gün yaptıklarını ve

düşündüklerini unutur, ancak Allah hiçbirini unutmaz ve her insanı ahirette her tavrından ve sözünden sorgulayacaktır.

Göklerde ve yerde ne varsa Allah'ındır. İçinizdekini açığa vursanız da, gizleseniz de, Allah sizi onunla sorguya çeker. Sonra dilediğini bağışlar, dilediğini azablandırır. Allah, herşeye güç yetirendir. (Bakara Suresi, 284)

"Bilmiyorum" dememek için söylenen yalanlar

Bazı insanlar kendilerini çok beğenip büyük gördükleri için, her konuda eksiksiz ve kusursuz olduklarını çevrelerindeki insanlara da kanıtlamaya çalışırlar. Kendilerinin her konuda bilgi sahibi olduklarını göstermek isterler. Bu nedenle, kendilerine bir konuda danışıldığında veya kendilerinden bir bilgi istendiğinde, eğer bu konu hakkında bilgileri yoksa, çoğu zaman bir cevap uydururlar.

Sorulan konu hakkında bilgisiz olmak veya konudan haberdar olmamak ağırlarına gider, "bilmiyorum, haberim yok" demezler. Çoğu zaman bu yüzden daha da küçük duruma düşerler, çünkü bilgisizce konuştukları anlaşılır. Ama sırf kibirleri yüzünden küçük düşmeyi ve yalancılığı göze alırlar.

Allah bir ayetinde, bir konu hakkında hiçbir bilgisi olmadığı halde tartışmalara girenlerle ilgili olarak şöyle bildirmektedir:

İşte sizler böylesiniz; (diyelim ki) hakkında bilginiz olan şeyde tartıştınız, ama hiç bilginiz olmayan bir konuda ne diye tartışıp-duruyorsunuz? Oysa Allah bilir, sizler bilmezsiniz. (Al-i İmran Suresi, 66)

Bu tür davranışlar Kuran'a uymayan insanların aralarında yaşattıkları cahiliye ahlakının sonuçlarıdır. Böyle insanlar, kendilerini kabul ettirmek, itibar sahibi, sözü dinlenen insanlar ol-

mak için Kuran ahlakıyla bağdaşmayan yollara başvururlar. Dünyada kendileri için sıkıntı, gerilim ve huzursuzluk yaşatan bu ahlak bozukluklarının sonucunda ise ahiretlerini tehlikeye atarlar. Bir insanın itibarı ve başarıyı bu şekilde araması büyük bir gaflet ve cehalettir. Çünkü dünyada ve ahirette istenen herşeyin tek yolu, her koşulda Kuran ahlakına uymaktır.

Yaşanan veya tanık olunan olayları abartmak için söylenen yalanlar

Bazı insanlar çevrelerinde, olayları abartmaları, görmedikleri şeyleri görmüş gibi anlatmaları ile tanınırlar. Bunu, çevrelerindeki insanları eğlendirmek amacı ile yapanların yanısıra, bir hastalık gibi alışkanlık haline getirmiş olanlar da vardır. Neden yaptıklarını dahi düşünmeden, her olayı olduğundan farklı anlatırlar, birşeyler ekleyerek, olan olayları daha da abartılı hale getirirler.

Örneğin iki arabanın hafifçe birbirine çarpmasını, büyük bir felaketin yaşandığı bir kaza olarak anlatabilirler. Büyük bir yolcu gemisini gördüklerinde, geminin büyüklüğünü 3-4 misli kadar tarif ederler. Ancak kısa bir süre sonra bu durum toplumda bu kişilere duyulan güveni azaltır. Herhangi bir konu hakkında fikir almak istendiğinde, bu gibi kişiler sağlıklı bilgi vermedikleri için tercih edilmezler,

Böyle bir tavır, insanları eğlendirmek veya şaka için dahi olsa doğru değildir. İnsan şaka olarak doğru olmayan bir şeyi söylese dahi, hemen ardından, hatta mutlaka o an, söylediğinin doğru olmadığını çevresindekilere belirtmelidir.

Peygamber Efendimiz (sav) de, ashabına şaka için dahi yalan söylememelerini hatırlatmıştır.

"*Kul şaka da olsa yalan söylemeyi, doğru da olsa münakaşa*

etmeyi bırakmadıkça iyi bir mümin olamaz."
"Başkalarını güldürmek için yalan söyleyene yazıklar olsun."
"Ben şaka yaparım ama doğru olanı söylerim." [4]

Kötülük yapmak ve aldatmak için söylenen yalanlar

Kuran ahlakı ile yaşamayan insanlar, küçük çıkarları için bir başkasına karşı kolaylıkla kin duyabilir veya haset edebilirler. Çoğu zaman hiçbir nedene dayanmayan, kendi kendilerine ürettikleri bu hislerin sonucunda ise, bu kişilerden intikam almak isterler. İnsanların bir kısmı, az ya da çok bu hissi içinde taşır ve için için başkalarının kötülüklerini ister. Kötülüğünü istedikleri kişi, yakın görünen bir dostları dahi olabilir.

Sözgelimi, bir yere giderken, arkadaşına yakışmayan bir kıyafete müdahale etmek istemez çünkü ona göre, çok güzel kıyafet ile dikkat çekici hale gelen bir arkadaş kendisine olan ilgiyi azaltacak ve onu 2. plana itecektir. Yani gerçeği söyleyip, arkadaşlarını güzelleştirmek istemez.

Veya iki arkadaş aynı konu üzerinde çalışırken, biri diğerine yararlandığı kaynakları söylemez, ya da daha az işe yarayanları söyleyip, diğer önemli olanları gizler, "başka bir şey yok" der. Böylece rekabet içinde olduğu arkadaşının işini yavaşlatır veya engeller.

Müminler ise, birbirlerine büyük bir sevgi ve saygı duyarlar. Her zaman yardımlaşma ve dayanışma içindedirler. Kendileri için istediklerinin daha iyisini ve güzelini mümin kardeşleri için de isterler. Bu nedenle, bu tür konularda birbirlerine asla yalan söylemez, aksine bütün içtenlikleri ile yardımcı ve destek olurlar; bir arkadaşlarının giydiği kıyafeti en güzel hale getirirler, bir çalışmalarında ellerinden geldiğince yardım ederler. Bu, mümin-

lerin samimiyetlerinin ve yakınlıklarının bir göstergesidir.

Allah başka bir ayette şu şekilde bildirmiştir:

...Kendilerinde bir açıklık (ihtiyaç) olsa bile (kardeşlerini) öz nefislerine tercih ederler. Kim nefsinin 'cimri ve bencil tutkularından' korunmuşsa, işte onlar, felah (kurtuluş) bulanlardır. (Haşr Suresi, 9)

Gösteriş yapmak için söylenen yalanlar

Kuran ahlakını yaşamayan insanlarda yalanın en çok kullanıldığı durumlardan biri, birbirlerine gösteriş yaptıkları zamanlardır. Allah'ın Kuran'da da bildirdiği gibi insanlar birbirlerine karşı övünmeye ve gösteriş yapmaya çok düşkündürler:

Bilin ki, dünya hayatı ancak bir oyun, '(eğlence türünden) tutkulu bir oyalama', bir süs, kendi aranızda bir övünme (süresi ve konusu), mal ve çocuklarda bir 'çoğalma-tutkusu'dur. Bir yağmur örneği gibi; onun bitirdiği ekin ekicilerin (veya kafirlerin) hoşuna gitmiştir, sonra kuruyuverir, bir de bakarsın ki sapsarı kesilmiş, sonra o, bir çer-çöp oluvermiştir. Ahirette ise şiddetli bir azap; Allah'tan bir mağfiret ve bir hoşnutluk (rıza) vardır. Dünya hayatı, aldanış olan bir metadan başka bir şey değildir. (Hadid Suresi, 20)

(Mal, mülk ve servette) Çoklukla övünmek, sizi 'tutkuyla oyalayıp, kendinizden geçirdi. Öyle ki (bu,) mezarı ziyaretinize (kabre gidişinize, ölümünüze) kadar sürdü. (Tekasür Suresi, 1-2)

Övünmeye bu kadar meraklı olan insanlar, sahip olduklarının övünmek için yeterli olmadığını düşündüklerinde ise hemen yalana başvururlar. Sahip olmadıkları şeyleri, kendilerine aitmiş gibi gösterirler. Örneğin sıradan bir eşyayı, daha

değerli göstererek, onunla övünmek için olduğundan daha pahalıya satın aldıklarını söyleyebilirler. İşyerlerindeki konumlarını abartarak, kendilerini olduğundan daha fazla sorumluluğa sahip, daha yüksek mevkide gibi göstermeye çalışabilirler.

Övünmek kastıyla söylenen yalanların nedeni, insanların sahip olmadıkları maddi veya manevi özelliklerle takdir görmeyi beklemeleridir. Bu sebeple, kendilerini çok çalışkan, yardımsever ve yetenekli gösterirler. Gerçekte öyle olmamasına rağmen, herşeye dikkat eden, her sorumluluğu üstlenen bir insan tablosu çizerler. Allah Kuran'da böyle insanlar için şöyle buyurmaktadır:

> **Getirdikleriyle sevinen ve yapmadıkları şeyler nedeniyle övülmekten hoşlananları (kazançlı) sayma; onları azaptan kurtulmuş olarak sayma. Onlar için acı bir azap vardır. (Al-i İmran Suresi, 188)**

Bu insanlar, kendilerine olan ilgi ve sevgiyi de abartarak anlatırlar. Sözgelimi eşlerinin kendilerine hediyeler aldığı yalanını söylerler. Ya da işyerinde kendilerine özel bir ilgi olduğunu, yerlerinin doldurulamaz olduğunu, bu nedenle maaşlarının artırıldığını anlatırlar. Gençler çoğunlukla sınıfta veya okulda en popüler kişi olduklarını, bütün okulun kendilerini tanıdığını söylerler. Bazen ünlü kişiler de, doğum günlerinde veya bir kutlamada dostlarının veya eşlerinin kendilerine çok pahalı hediyeler aldığı yalanını uydururlar. Bu tür yalanlar söylemekteki amaçları, hem gösteriş yapmak, hem de yakınlarının kendilerine çok değer verdiği imajını oluşturmaya çalışmaktır. Bu tür değerli hediyeler almayanların ise kıskançlık duymalarını ve kendilerine gıpta etmelerini sağlamaktır. Oysa bunların tamamı dünyevi değerlerdir ve insanlara ahirette bir kazanç sağla-

mayacaktır. Bir insan dünyanın en değerli hediyelerini gerçekten almış olsa bile, eğer Allah'ın hoşnut olmayacağı davranışlarını sürdürmeye devam ederse, çok kısa olan dünya hayatının ardından ahirette sahip olduğu herşeyden mahrum kalacaktır.

Peygamber Efendimizin yaşadığı dönem ile ilgili bir rivayette de, bir kadının yukarıda anlatılanlara benzer bir tavır gösterdiği aktarılmaktadır. Anlatıldığına göre, bu kadın, bir başkasını üzmek ve kıskandırmak amacıyla, eşinin yapmadığı şeyleri abartarak yapmış gibi söylemekte, almadığı hediyeleri almış gibi anlatmaktadır. Peygamberimiz (sav)'in, bu kadının tavrını öğrendiğinde ona şöyle dediği rivayet edilir:

"*Yedirilmeden yediğini söyleyen, kendisinin olmayan şeye benim diyen, kendisine bir şey verilmemişken verildiğini iddia eden, kıyamet günü yalandan iki elbise giyen kimse gibi olur.*"[5]

İnsanların gösteriş için söyledikleri yalanların örnekleri çok fazladır. Birçok insan evini, arabasını, yazlığını, işinin durumunu, çocuklarının başarılarını, spor aktivitelerini, yaptığı alışverişi, gittiği seyahatleri, ailesinin kökenini, atalarının ne kadar asil ve başarılı kişiler olduklarını abartarak ve olduğundan çok daha farklı olarak anlatır. Yalan söylemeyi alışkanlık haline getirdikleri için, genellikle refleks olarak yalan söylerler. Ancak, yalanlarını akıllarında tutamadıkları için, bir konu hakkında verdikleri sayılar, belirttikleri yerler, tavırlar her anlattıklarında değişir. Bu nedenle her seferinde kendilerini ele verir ve küçük düşerler.

Bu kişiler, Allah'ın rızasını değil de insanların rızasını aradıkları için, hep çevrelerindeki insanların hoşlanacağı, beğeneceği bir görünüm sunmak isterler. Bunun için çevrelerinde kim varsa, kendilerini öyle tanıtmaları gerektiğine inanırlar. Bu da bol

bol yalan söylemelerini gerektirir. Hoşlandıkları müzik türünden, işyerindeki görevlerine kadar herşeyi çevrelerindeki insanlara göre kurgulamak zorundadırlar. Bunun sonucunda ise hem yalanları kısa sürede ortaya çıkarak küçük düşer, hem de çok stresli, can yakan, gerilimli bir hayat yaşarlar. Bu insanlar çevresindekilere gösteriş yapmaktan ve yeni yalanlar uydurmaktan, konuştuklarından zevk almaya, güzellikleri görmeye imkan bulamazlar. Konuşma ve tavırları genellikle yapmacıktır. Ayrıca, uydurdukları yalanlar bir kişiyi hoşnut ederken diğerlerini etmeyecektir. Bu kez diğerlerini de hoşnut etmeye, onların da gözüne girmeye çalışacaklardır. Bu, sonu gelmeyen bir kısır döngü gibidir ve insanın samimi, rahat, huzurlu bir hayat yaşamasını engeller. Allah, bir ayetinde Kendisinden başka birçok ilah edinen insanlar için şöyle buyurmuştur:

> **Allah (ortak koşanlar için) bir örnek verdi: Kendisi hakkında uyumsuz ve geçimsiz bulunan, sahipleri de çok ortaklı olan (köle) bir adam ile yalnızca bir kişiye teslim olmuş bir adam. Bu ikisinin durumu bir olur mu? Hamd, Allah'ındır. Hayır onların çoğu bilmiyorlar. (Zümer Suresi, 29)**

Çıkar ve gelir sağlamak için söylenen yalanlar

İnsanların büyük bir bölümünün günah işlemelerinin ve kötü davranışlarda bulunmalarının nedeni, çıkar elde etme isteğidir. Vefasızlık, bencillik, saldırganlık, kıskançlık, içten pazarlıklı olmak, sinsilik gibi kötü ahlak özellikleri çoğunlukla çıkarcılıktan kaynaklanır. Yalancılığın da en önemli nedenlerinden biri, insanların çıkar ve kazanç elde etme konusundaki hırslarıdır.

Özellikle ticaret hayatında insanların bir kısmı yalan söyler ve yaptıkları ticaretin çıkarı için yalancılığın kesinlikle gerekli

olduğuna inanırlar. Bu tip insanlar sattıkları eşyayı olduğundan daha değerli gösterir, fiyatı, ölçüsü, miktarı hakkında yalan söylerler. Allah Kuran'da insanlara "ölçü ve tartılarda" adaletle davranmalarını ve dürüst olmalarını bildirmektedir:

Tartıyı adaletle tutup-doğrultun ve tartıyı noksan tutmayın. (Rahman Suresi, 9)

Allah, Mutaffifin Suresi'nde ise, ölçü ve tartılarda dürüst davranmayanlara ahiret gününü hatırlatmaktadır:

Eksik ölçüp tartanların vay haline, Ki onlar, insanlardan ölçerek aldıklarında noksansız alırlar. Kendileri onlara ölçtüklerinde veya tarttıklarında eksiltirler. Yoksa onlar, diriltileceklerini sanmıyor mu? Büyük bir günde. İnsanların, alemlerin Rabbi için kalkacağı günde. (Mutaffifin Suresi, 1-6)

Allah korkusu olmayan, ahirete inanmayan ve ahiretin varlığından ve öldükten sonra hesap vereceğinden şüphe içinde olan insanlar için dünya çıkarları her zaman daha ön plandadır. Bu nedenle, bu insanlar kolaylıkla günaha girebilirler. Sadece bir anlık veya çok küçük bir kazanç sağlayabilmek için dahi, cehennem azabına neden olabilecek şeyler yapabilirler.

Oysa, Allah korkusu olan, Allah'ın her an kendisini izlediğini, işittiğini bilen, ahirette her söylediği sözün hesabını vereceğine iman ederek bunu hiç aklından çıkarmayan bir insan, çıkarları ne kadar zedelenirse zedelensin doğru olanı söylemekten asla ödün vermez. Allah'a dayanıp güvenir, doğru söylemekten dolayı müşkül durumda kalsa dahi, Allah'ın kendisine yardım edeceğini, ummadığı bir yerden kolaylık sağlayacağını bilir. Allah bir ayetinde güçlüklerin ardından kolaylık vereceğini vadetmektedir:

...Allah, hiçbir nefse ona verdiğinden başkasıyla

yükümlülük koymaz. Allah, bir güçlüğün ardından bir kolaylığı kılıp-verecektir. (Talak Suresi, 7)

Allah, ayetinde emrini bildirmiş ve bu emrine uyanlara mutlaka yardım edeceğini, güçlüklerin ardından mutlaka bir kolaylık verileceğini müjdelemiştir. Karşılaştığı güçlüklerin üstesinden dürüstlük yerine yalanlarla, sahtekarlıklarla gelmeye çalışanlar, dünyada da ahirette de çok daha büyük güçlüklerle ve çetin belalarla karşılaşabilirler.

Bu gibi insanlar, yalanla elde ettikleri veya korudukları kazançlarını, kötü ahlakları nedeniyle kendilerine bela olarak verilen bir hastalık için hastane parası olarak harcamaktan korkmalıdırlar. Veya söz konusu insanlar bir yangının, yalan ve sahtekarlıkla elde ettikleri tüm kazancı yok etmesinden korkmalıdırlar. Allah'ın dünyada insanları Kuran ahlakına yönlendirmek için bu gibi belalarla deneyebileceğini unutmamalıdırlar.

Nitekim Peygamber Efendimizin de hikmetle belirttiği gibi "*Yalan rızkı eksiltir.*" Yani yalana başvurarak, başka insanları aldatarak kazanç sağlamaya çalışanların elde ettiklerinde Allah bir bereket kılmaz. Maddi ve manevi belalarla onların bu malları huzur içinde kullanmalarını engeller.

Allah'ın emrine uyarak, güçlüklere sabreden, doğruluktan ve dürüstlükten asla dönmeyen insanlar içinse Allah kolaylıklar, güzellikler ve ummadıkları rızıklar yaratır. Allah, ayetlerinde şöyle bildirmiştir:

...Şahidliği Allah için dosdoğru yerine getirin. İşte bununla, Allah'a ve ahiret gününe iman edenlere öğüt verilir. Kim Allah'tan korkup-sakınırsa, (Allah) ona bir çıkış yolu gösterir; Ve onu hesaba katmadığı bir yönden rızıklandırır. Kim de Allah'a tevekkül

ederse, O, ona yeter. Elbette Allah, Kendi emrini yerine getirip-gerçekleştirendir. Allah, herşey için bir ölçü kılmıştır. (Talak Suresi, 2-3)
...Kim Allah'tan korkup-sakınırsa (Allah) ona işinde bir kolaylık gösterir. (Talak Suresi, 4)

Bir tartışmada haklı çıkmak ve üstün gelmek için söylenen yalanlar

Allah'ın bir ayetinde de bildirdiği gibi **"İnsan, herşeyden çok tartışmacıdır"** (Kehf Suresi, 54). Birkaç kişi biraraya geldiğinde, çoğunlukla bir konu hakkında iddialaşmaya, farklı fikirler öne sürerek, bunları birbirlerine kabul ettirmeye çalışırlar. Bu tartışmalarda amaç, çoğu zaman, bir şeyin doğrusunu öğrenmek ve en iyi sonuca ulaşmak değil, üstün gelmek, savunulan fikrin doğruluğunu ve yanlışlığını gözetmeksizin tartışmayı kazanmaktır. Taraflardan biri haksız olduğunu veya yanlış düşündüğünü anlasa bile, genellikle geri adım atmaz, doğrunun yanına geçmez, kibirinden dolayı iddiasını devam ettirir. İşte bu noktada, çoğu insan yalana başvurmaya başlar. Bu insanlar sadece üstün gelmek için, ya emin olmadıkları, görmedikleri, duymadıkları bir olayı, gerçekleştiğinden kesin emin olarak anlatırlar, ya da açıkça iddialarını destekleyecek hayali senaryolar üretirler, hatta iftiraya başvururlar.

Tüm bu yöntemlerin nedeni, insanların kibirleri ve küçük düşme endişeleridir. Daha önce de belirtildiği gibi kibir, büyüklenme duygusu insanları çoğu zaman günaha sürükler. Oysa doğru ve güzel olan, bir insanın fikrinin yanlışlığını anladığında hemen doğruyu kabul etmesidir. Bu, üstün bir ahlak belirtisidir. Çünkü böyle bir davranışta bulunan kimse, herşeyden

önce insanların düşüncelerini veya kınamalarını gözardı etmekte, Allah'ın razı olacağı şekilde davranarak vicdanının söylediklerini kabul etmektedir. Sanılanın aksine, böyle bir insan hem Allah'ın katında hem de akıl ve vicdan sahibi insanların gözünde yükselir ve değer kazanır.

Allah bir ayette şu şekilde buyurmaktadır:

Ve 'çirkin bir hayasızlık' işledikleri ya da nefislerine zulmettikleri zaman, Allah'ı hatırlayıp hemen günahlarından dolayı bağışlanma isteyenlerdir. Allah'tan başka günahları bağışlayan kimdir? Bir de onlar yaptıkları (kötü şeylerde) bile bile ısrar etmeyenlerdir. (Al-i İmran Suresi, 135)

"Beyaz yalanlar" aldatmacası ile söylenen yalanlar

"Hiç yalan söyler misiniz?" sorusuna insanların verdikleri cevapları, birçok kereler duymuşsunuzdur. Bu cevapların çoğunda, kesinlikle yalan söylemedikleri, ancak gerektiği zaman "beyaz yalanlar" söyledikleri ve bunda bir sakınca görmedikleri belirtilir.

Kuran ahlakına uymayan insanlar, sadece yalan konusunda değil, tüm konularda kendilerine, çevrelerine ve çıkarlarına göre kurallar, ölçüler uydururlar. Örneğin hırsızlığın günah olduğunu kabul eder, ancak ihtiyaç içindeki birinin çalmasının günah olmayacağını söylerler. Veya kumar oynamanın haram olduğunu bilen insanların bir kısmı, buna rağmen kumar oynarlar, ancak kumardan kazandıkları parayı fakirlere verdiklerini söyleyerek, kumarı meşru hale getirdiklerini zannederler. Oysa, Allah'tan korkup sakınan bir insan, her ne koşulda olursa olsun, Allah'ın razı olmayacağı ve haram olarak bildirdiği bir şeyi yapmaz. Yalancılık için de aynı şey söz konusudur. Yalanla-

rına farklı sıfatlar takarak, anlamını yumuşatmaya çalışanlar belki insanları ikna edebilirler. Ancak, Allah insanlara yalan söylemeyi haram kılmıştır; buna toplumda "beyaz yalanlar" olarak isimlendirilen yalanlar da dahildir.

Toplumda uydurulan bu kurallar, Kuran'a uygun değildir. Bunlara uyan insanlar, bu kuralları ayrıca kendilerine göre de biçimlendirmektedirler. Dolayısıyla neyin beyaz neyin başka türlü yalan olduğuna da herkes kendi çıkarına göre karar verir. Bunun bir sonucu olarak neredeyse yalancılığın her türü beyaz yalanların içine dahil edilerek, toplumda normal karşılanmaya başlanmıştır.

Sözgelimi, birine bir işini yaptırmak isteyen bir insan, ona suni iltifatlarda bulunur, güzel olmadığı halde güzel olduğunu, şık olmadığı halde şık olduğunu veya beceriksiz olduğu halde çok becerikli ve zeki olduğunu söyler. Evine geç gelen biri, eşini kızdırmamak için farklı bahaneler uydurur. Eğer doğruyu söylerse eşinin kızacağını ancak bu "beyaz yalanları" söylediğinde onu huzursuz etmediğini ve aralarında bir tatsızlık olmadığını söyler. Böylece yalanlarını masum ve hatta iyiliğe hizmet amaçlı söylenmiş sözler gibi göstermeye çalışır. Oysa, bu tür yalanlar, ne için söylenirse söylensin, aldatmaya, kandırmaya yöneliktir. Bu yalanları söyleyen insanın, karşısındaki kişilere sevgisi, saygısı, bağlılığı olmaz. Ayrıca, böyle bir tavırdaki insanların dürüst ve güvenilir olmadıkları da açıktır.

Sonuç olarak, her ne sıfat altında söylenirse söylensin, yalanın her türlüsü Allah'ın haram kıldığı bir harekettir. Yalancılık, insanlar arasındaki güven ve bağlılığı yok eden, insanların samimiyetsiz bir hayat yaşamalarına neden olan bir davranıştır.

Yapmayacağını bildiği bir şeyi vaat ederken söylenen yalanlar

Bir insanın verdiği sözü tutmaması çok sık rastlanan bir durumdur. Elbette ki, bazen koşullar değiştiğinde, insan çok istese ve vaadinde samimi olsa dahi, vaadlerini yerine getiremeyeceği bir durumla karşılaşabilir. Ancak, daha en başta söz verirken sözünü tutmayacağını bilerek, sadece o an o kişilerin gözüne girmek veya herhangi başka bir maksatla vaadde bulunmak ve onu yerine getirmemek, Kuran'da Allah'ın insanları uyardığı bir konudur:

Ey iman edenler, yapmayacağınız şeyi neden söylersiniz? Yapmayacağınız şeyi söylemeniz, Allah katında bir gazab (konusu olması) bakımından büyüdü (büyük bir suç teşkil etti). (Saff Suresi, 2-3)

Ahidleştiğiniz zaman, Allah'ın ahdini yerine getirin, pekiştirdikten sonra yeminleri bozmayın; çünkü Allah'ı üzerinize kefil kılmışsınızdır. Şüphesiz Allah, yaptıklarınızı bilir. (Nahl Suresi, 91)

...Ahde vefa gösterin. Çünkü ahid bir sorumluluktur. (İsra Suresi, 34)

20. yüzyılın İslam alimlerinden Mehmed Zahid Kotku, insanların yerine getirmeyeceklerini bile bile vaadlerde bulunmaları için şöyle der:

"*Verdiği sözlerde ve vaatlerde durmak da ve vaadini yerine getirmemek de yalancılıktır. Bol keseden vaat eder de sonra vaadini yapmazsa, buna da yalancılık damgası vurulur. Yaptığı vaadi, sözleşirken yapmamak üzere bir fikri varsa, yalancılık iki kat olur. Bir de var ki, vaadini yapmak ister de imkanı olmazsa, özür dilemek suretiyle belki mazur görülebilir. Onun*

için bu gibi vaatlerde bulunurken insanlar inşaAllah demeyi unutmamalıdırlar..." [6]

Mehmed Zahid Kotku'nun da dikkat çektiği gibi, bir insanın yapmayacağını bile bile söz vermesi yalancılıktır. Her insan, hesap gününde her konuşmasından ve tavrından sorumlu olacaktır. İnsan kendi söylediklerini veya düşündüklerini unutabilir, ancak Allah unutmaz ve hepsini hesap gününde insanın önüne getirir. Bu gerçeği bilen Müslümanlar düşünerek, sözlerinin Kuran'a uygun olup olmadığını bilerek konuşurlar.

Ağızlarına her geleni söyleyip, öylesine konuşmazlar. Birine söz verdiklerinde gerçekten yapıp yapamayacaklarını hesaplarlar. Eğer yapamama ihtimalleri varsa, bunu karşılarındaki insana belirtirler, hangi koşullarda yapamayacaklarını açıklar ve o kişinin zor durumda kalmasını önlemek için tedbirler alırlar. Eğer yapabileceklerine kanaatleri varsa da, "inşaAllah" (Allah izin verirse) diyerek, Allah'ın dilemesi dışında sözlerini yerine getireceklerini vadederler ve çıkarlarının aksine de olsa, verdikleri sözleri tutarlar. Kuran'da Allah müminlerin bu özelliğini şöyle haber vermektedir:

Yüzlerinizi doğuya ve batıya çevirmeniz iyilik değildir. Ama iyilik, Allah'a, ahiret gününe, meleklere, Kitaba ve peygamberlere iman eden; mala olan sevgisine rağmen, onu yakınlara, yetimlere, yoksullara, yolda kalmışa, isteyip-dilenene ve kölelere (özgürlükleri için) veren; namazı dosdoğru kılan, zekatı veren ve ahidleştiklerinde ahidlerine vefa gösterenler ile zorda, hastalıkta ve savaşın kızıştığı zamanlarda sabredenler(in tutum ve davranışlarıdır). İşte bunlar, doğru olanlardır ve müttaki olanlar da bunlardır. (Bakara Suresi, 177)

(Yine) Onlar, emanetlerine ve ahidlerine riayet edenlerdir. (Müminun Suresi, 8)

İnsanlardan korkup çekinerek söylenen yalanlar

Birçok insanın yalana başvurmasının nedenlerinden biri, çevrelerindeki insanlardan korkup çekinmeleridir. Sözgelimi evde vazoyu kıran bir çocuk annesinden korktuğu için yalan söyler. İşyerinde dosyaları birbirine karıştıran bir sekreter patronundan korkar ve kendisini kurtarmak için yalana başvurur. Oysa, mümin bir insan hiçbir zaman insanlardan korkup çekinmez. Sadece Allah'tan korkup sakınır ve Allah'ın kendisinden razı olup olmayacağını düşünür. Bu nedenle her ne durumda kalırsa kalsın doğruyu söyler ve Allah'a dayanıp güvenir.

İnsanlardan korkup çekinenler ise, örneğin değerli bir eşyayı kırdıklarında sakar veya dikkatsiz olarak tanınmaktan çekinirler. İnsanların kendileri hakkındaki düşüncelerini Allah'ın rızasından üstün tutarak büyük bir yanılgı içinde oldukları için, insanların rızasını gözeten kararlar alırlar. Bu nedenle çoğunlukla yalana başvurarak yaptıkları hataları örtbas etmeye çalışırlar.

Allah Kuran'da şeytanın insanları birbirleri ile korkutmak isteyeceğini bildirmiş ve müminlere sadece Kendisinden korkmalarını buyurmuştur.

İşte bu şeytan, ancak kendi dostlarını korkutur. Siz onlardan korkmayın, eğer mü'minlerseniz, Ben'den korkun. (Al-i İmran Suresi, 175)

Allah, kuluna yeterli değil mi? Seni O'ndan başkalarıyla korkutuyorlar. Allah, kimi saptırırsa, artık onun için bir yol gösterici yoktur. (Zümer Suresi, 36)

Allah bir ayetinde de müminler için **"kınayıcının kınamasından korkmayan bir topluluk"** demiştir. (Maide Suresi, 54) Mümin, her koşulda sadece Allah'a dayanıp güvenir ve insanların düşüncelerine göre değil sadece Allah'ın rızasına göre davranır.

İnsanlardan korkup çekinerek, doğru olanı yapmamak aynı zamanda şirktir. Şirk, bir insanın başka insan veya varlıkları, (Allah'ı tenzih ederiz) Allah ile eş tutması, bu varlıklara ilahlık vermesi demektir. Bir insan başka bir insandan çekinip o insanın rızasına göre davranıyorsa onu şirk koşuyor demektir. *(bkz. En Büyük İftira: Şirk, Harun Yahya)* Müminler ise bu gerçeğin farkındadırlar ve Allah'tan başkasını İlah edinmezler. Allah ayetlerinde bir müminin şöyle dediğini bildirir:

> **Ben, O'ndan başka ilahlar edinir miyim ki, Rahman (olan Allah), bana bir zarar dileyecek olsa, ne onların şefaati bana bir şeyle yarar sağlar, ne de onlar beni kurtarabilirler. O durumda ise, gerçekten ben apaçık bir sapıklık içinde olmuş olurum. (Yasin Suresi, 23-24)**

Ayetlerde de bildirildiği gibi, hiçbir insan bir başkasına zarar vermeye güç yetiremez. Hiç kimse Allah'ın izni olmaksızın bir başkasına tek bir söz dahi söyleyemez. Bu nedenle bir insanın başka insanlardan korkarak, yalan söylemesi şirk olabilir. Şirk ise, "**Allah'ın bağışlamayacağını bildirdiği bir günahtır."** (Nisa Suresi, 48) Bu nedenle insanlardan çekinip yalan söyleyenler hem harama girmekten, hem de Allah'a şirk koşmaktan korkup sakınmalıdırlar.

ALLAH HERŞEYİ BİLEN, GÖREN VE İŞİTENDİR

Yalan söyleyenlerin aldandığı konulardan biri, Allah'ın herşeyi gören ve işiten olduğunu bilmemeleri veya düşünmemeleridir. Herhangi bir nedenle yalan söyleyen bir insan, çevresindekileri aldatabilir, onları yanlış bir şeye inandırabilir, bazı şeyleri onlardan gizleyebilir, kendince bir kazanç elde edebilir. Ancak, içinden geçenleri, gerçekleri, doğruları tek hesap görücü, herşeye gücü yeten, herşeyi gören, işiten ve bilen Allah'tan asla gizleyemez. Allah bunu bir ayetinde şöyle bildirir:

Onlar, insanlardan gizlerler de Allah'tan gizlemezler... (Nisa Suresi, 108)

Ancak yalancı insan, aklı ve imanı yetersiz olduğu için, hiçbir şeye güç yetiremeyen, kendileri de Allah'a kul olan aciz varlıkları kandırdığında kendisini kurtardığını zanneder. Oysa, yalanlarla kandırdığı insanlar, ne kendisine bir zarar vermeye ne de bir fayda sağlamaya güç yetiremezler.

Bu gerçeğin farkında olan tüm müminlerin, akıllarından her geçenin, her söylediklerinin, kendi kendilerine gizlediklerini sandıkları herşeyin Allah'ın bilgisinde olduğunu bilmeleri ve

her an bu gerçeğe göre davranmaları gerekir. Çünkü Allah herşeyi gören ve bilendir. Bu gerçeği haber veren bazı ayetlerde Allah şöyle buyurmaktadır:

Allah'ın göklerde ve yerde olanların tümünü gerçekten bilmekte olduğunu görmüyor musun? (Kendi aralarında gizli toplantılar düzenleyip) Fısıldaşmakta olan üç kişiden dördüncüleri mutlaka O'dur; beşin altıncısı da mutlaka O'dur. Bundan az veya çok olsun, her nerede olsalar mutlaka O, kendileriyle beraberdir. Sonra yaptıklarını kıyamet günü kendilerine haber verecektir. Şüphesiz Allah, herşeyi bilendir. (Mücadele Suresi, 7)

(Allah,) Gözlerin hainliklerini ve göğüslerin sakladıklarını bilir. (Mümin Suresi, 19)

Onlar, Allah'ın gizli tuttuklarını da, açığa vurduklarını da bildiğini bilmiyorlar mı? (Bakara Suresi, 77)

Şüphesiz, yerde ve gökte Allah'a hiçbir şey gizli kalmaz. (Al-i İmran Suresi, 5)

Göklerde ve yerde Allah O'dur. Gizlinizi ve açığınızı bilir; kazandıklarınızı da bilir. (Enam Suresi, 3)

YALAN SÖYLEMEK ŞEYTANLA İŞBİRLİĞİ DEMEKTİR

İlk yalancı: Şeytan

Şeytanın bazı özelliklerini Allah Kuran'da şöyle bildirir:

O, size yalnızca, kötülüğü, çirkin-hayasızlığı ve Allah'a karşı bilmediğiniz şeyleri söylemenizi emreder. (Bakara Suresi, 169)

Yalancılık da, şeytanın insanlar üzerindeki kötü etkilerinden biridir. Şeytan, yalanı insanlara kolay bir yol gibi gösterir ve bu yönde telkinde bulunur. İmanı zayıf olan insanlar ise şeytanın bu fısıltılarına uyarlar. 11. yüzyılın İslam alimlerinden Abdülkadir Geylani, "*Şeytan sana neler yapmadı ki... Yalanı sana sevdirdi. Kötü işleri sana süsledi.*"[7] Sözleriyle şeytanın yalancılığı sevdirmesi özelliğine dikkat çekmiştir.

Şeytanın bir başka özelliği ise ilk yalancı olmasıdır. Allah ilk insan olan Hz. Adem'i yarattıktan sonra, tüm meleklere Hz. Adem'e secde etmelerini emretmiştir. Tüm melekler Allah'ın emrine itaat etmişler, ancak şeytan kibirinden ve kıskançlığından dolayı itaat etmemiştir. Allah onu bu nedenle huzurundan kovmuş ve ahirette cehennem azabı içinde olanlardan olacağını bildirmiştir. Şeytan ise, insanları Allah'ın yolundan alıkoymak için and içmiştir. İlk olarak ise, Hz. Adem ve eşini aldatmaya

çalışmış ve onlara yalan söylemiştir. Şeytanın Hz. Adem'e söylediği yalanı Allah Kuran'da şöyle bildirir:

Şeytan, kendilerinden 'örtülüp gizlenen çirkin yerlerini' açığa çıkarmak için onlara vesvese verdi ve dedi ki: "Rabbinizin size bu ağacı yasaklaması, yalnızca, sizin iki melek olmamanız veya ebedi yaşayanlardan kılınmamanız içindir." Ve: "Gerçekten ben size öğüt verenlerdenim" diye yemin de etti. (Araf Suresi, 20-21)

Şeytan, yalan söyleyerek Hz. Adem'i yanıltmıştır. Ayrıca, kendisini de son derece iyi niyetli göstermiş ve onlara öğüt vererek iyilik yaptığını söylemiştir. Bunun içinse yemin etmiştir. İleride de görüleceği gibi, sık sık yemin etmek ve iyi niyetli olduğunu iddia etmek de yalancıların en belirgin özelliklerinden biridir.

Başka bir ayette ise, şeytanın insanlara yalan vaadlerde bulunduğunu Allah şöyle haber vermektedir:

İş hükme bağlanıp-bitince, şeytan der ki: "Doğrusu, Allah, size gerçek olan va'di va'detti, ben de size vaadde bulundum, fakat size yalan söyledim. Benim size karşı zorlayıcı bir gücüm yoktu, yalnızca sizi çağırdım, siz de bana icabet ettiniz. Öyleyse beni kınamayın, siz kendinizi kınayın. Ben sizi kurtacak değilim, siz de beni kurtacak değilsiniz. Doğrusu daha önce beni ortak koşmanızı da tanımamıştım. Gerçek şu ki, zalimlere acı bir azap vardır." (İbrahim Suresi, 22)

Şeytan her zaman yalan söyler

İnsan bir karar verirken, bir şeyi düşünürken, içinde hem vicdanının sesi hem de şeytanın fısıldamaları olur. Akıl ve vicdan sahibi, Allah'a ve ahirete inanan bir mümin her zaman vicdanının

sesini dinler. Diğerleri ise çoğunlukla şeytanın sesini dinler. Ancak şeytanın her söylediği yalandır. Sözgelimi, fakir insanlara yardım etmek isteyen bir insanın şeytanı ona "eğer bu parayı fakirlere verirsen senin paran azalır, ileride bir şey olsa bir güvencen kalmaz" gibi sözler söyleyerek onu iyilik yapmaktan, hayır işlemekten alıkoymaya çalışır. Oysa, şeytan her zamanki gibi yalan söylemektedir. Çünkü insan bir hayır işlediğinde, Allah onun yardımcısı ve dostudur. Ayrıca rızkı veren Allah'tır. O insan istediği kadar cimrilik yaparak parasını korumaya çalışsın, Allah dilemedikçe hiçbir kazanç elde edemez.

Veya vicdanına uyarak namaz kılmaya başlamaya niyet eden bir insana şeytan, "ileride yaşlanınca nasıl olsa kılarsın. Şimdi kılmasan da olur" benzeri telkinlerde bulunur. Şeytan yine yalan söylemektedir. Çünkü insanın ne kadar ömrü olacağı, ne zaman nerede öleceği bilinemez. Bu nedenle insan hayırlı gördüğü birşeyi ertelemeden, hemen o anda uygulamalıdır.

Hırsızlık yapan birini de şeytan boş vaadlerle ve yalanlarla aldatmaktadır. "İhtiyacın var şunu alsan ne olur? Zaten kimse de seni görmez. Bu hırsızlık bile sayılmaz, küçücük bir şey" gibi sözler söyler. Gerçekte ise, hiç kimse görmese ve fark etmese dahi, Allah her an görmekte ve işitmektedir. Allah Kuran'da insanları şeytana karşı uyarmış ve onun insanları aldattığını ve aldananların sonunun cehennem olduğunu bildirmiştir:

(Şeytan) Onlara vaadler ediyor, onları en olmadık kuruntulara düşürüyor. Oysa şeytan, onlara bir aldanıştan başka bir şey va'detmez. Onların barınma yerleri cehennemdir, ondan kaçacak bir yer bulamayacaklardır. (Nisa Suresi, 120-121)

Şeytanın insanlara söylediği yalanlardan bir diğeri de insanlara bir kötülüğü telkin edip sonra da "şimdi bunu yap sonra

tevbe eder kurtulursun" demektir. Birçok insan şeytanın bu tuzağına düşer. Halbuki bu da bir yalandır, çünkü Allah kötülükleri yapıp sonra kendilerine ölüm gelince tevbe edenlerin tevbelerinin kabul edilmeyeceğini bildirmektedir. İlk baştan bir hesap yaparak, "nasıl olsa tevbe ederim" diyerek her türlü kötülüğü yapmak büyük bir samimiyetsizlik ve akılsızlıktır. Allah bir ayetinde şöyle hükmetmektedir:

Tevbe; ne, kötülükleri yapıp-edip de onlardan birine ölüm çatınca: "Ben şimdi gerçekten tevbe ettim" diyenler, ne de kafir olarak ölenler için değil. Böyleleri için acı bir azap hazırlamışızdır. (Nisa Suresi, 18)

Bir insanın şeytanın yalanlarını görüp, ona uymaması için tek çözüm Kuran ahlakını iyi bilmesi ve yaşamasıdır. O zaman hem şeytanın, hem nefsinin hem de diğer insanların yalanlarını ve samimiyetsizliklerini çok iyi görebilir ve bunlardan sakınabilir. Allah bir ayetinde şeytanın hilesinin inanan kulları için çok zayıf olduğunu şöyle bildirmektedir:

İman edenler Allah yolunda savaşırlar; inkar edenler ise tağut yolunda savaşırlar öyleyse şeytanın dostlarıyla savaşın. Hiç şüphesiz, şeytanın hileli-düzeni pek zayıftır. (Nisa Suresi, 76)

Yalancılık, şeytana sadakat göstermektir

Yalan ve boş vaadler şeytanın en belirgin özelliklerinden biridir. İnsanların yalancılığının kaynağı da şeytandır. Yalan söyleyen bir insan o anda şeytanını dinliyor ve ona sadakat gösteriyor demektir. Aşağıdaki ayetler bazı insanların şeytana olan bu sadakatlerinin nedenini açıklamaktadır:

Onlar, O'nu bırakıp da (birtakım) dişilere taparlar. Onlar o her türlü hayırla ilişkisi kesilmiş şeytandan

başkasına tapmazlar. Allah, onu lanetlemiştir. O da (şöyle) dedi: "Andolsun, kullarından 'miktarları tespit edilmiş bir grubu' (kendime uşak) edineceğim. (Nisa Suresi, 117-118)

Hiç kimse yaptığı tavırla şeytana uşaklık ettiğini, ona sadakat gösterdiğini kabullenmek istemez. Ancak, bu kişi hayatı boyunca vicdanının sesini kısarak ve daima içinde şeytanın söylediklerine uyarak, vicdanını köreltmiş ve hep şeytanına sadık olmuştur. Allah ayetlerinde bu insanlar için şöyle hüküm vermektedir:

Kim Rahman (olan Allah)ın zikrini görmezlikten gelirse, Biz bir şeytana onun 'üzerini kabukla bağlattırırız'; artık bu, onun bir yakın dostudur. Gerçekten bunlar (bu şeytanlar), onları yoldan alıkoyarlar; onlar ise, kendilerinin gerçekten hidayette olduklarını sanırlar. Sonunda Bize geldiği zaman, der ki: "Keşke benimle senin aranda iki doğu (doğu ile batı) uzaklığı olsaydı. Meğer ne kötü yakın-dost(muşsun sen)." (Bu söylenmeleriniz,) Bugün size kesin olarak bir yarar sağlamaz. Çünkü zulmettiniz. Şüphesiz azabta da ortaksınız. (Zuhruf Suresi, 36-39)

Şeytanın en belirgin özelliklerinden biri, kendisini daima haklı zannetmesi ve telkinde bulunduğu kişilere de hep haklı oldukları telkininde bulunmasıdır. Yukarıdaki ayetlerde de görüldüğü gibi şeytanın dostu olan insanlar kendilerini "hidayette" zannetmektedirler.

Yalan söyleyen insanlar da, daima kendilerinde bir hak ve doğruluk görürler. Yalanlarının çok geçerli nedenleri olduğunu zannederler. Bu kişilere yalanlarını itiraf etmeleri söylendiğinde ise, sadece birkaç küçük noktada dürüst olup diğerleri-

ni kabul etmemekte ısrar ederler. Bunun bir nedeni, şeytana sadakatten vazgeçilmemesidir.

Bu satırları okuyan kişilerin bazıları, şeytana sadakati tam olarak tanımlayamıyor olabilirler. Şeytana sadakat gösteren insan, nefsine, kibirine, benliğine, çıkarlarına, tutkularına sıkı sıkıya bağlı olan, onlara bağlılığı nedeniyle hak ve doğru olan şeylerden kaçınan kimselerdir. Şeytan insanın bu tür zaaflarıyla onu kandırır. Onu Allah'ın yolundan çeşitli yöntemlerle saptırmaya çalışır. Dolayısıyla, nefsi, kibiri ve çıkarları için yalanını itiraf etmeyen ve dürüst davranmayan bir insan, şeytanına hizmet etmekte, ona bağlılığını göstermektedir. Bu demektir ki, şeytan bu kişiyi yalan dışındaki başka konularda da aldatabilecek, kendisine bağlı kılabilecektir. Çünkü nefsi için yalanlarından vazgeçemeyen bir insan, dinin diğer konularında da irade gösteremez; bir süre sonra şeytan sabah namazına kalkmasını, fedakarlıkta bulunmasını, Allah'ın rızasına uygun işler yapmasını da engelleyebilir.

Dolayısıyla insanın hiçbir noktada şeytana bağlı kalmaması gerekir. İnsanların büyük bir çoğunluğu, zaman zaman şeytana uyulmasının bir zararı olmayacağını düşünürler. Oysa, bu şeytanın bir metodudur. Şeytan insanın her konuda Allah'ın rızasına uyup, tek bir noktada kendisine uyulmasını kabul eder ve bunu bir metod olarak kullanır. Sözgelimi, hayatının her anında Allah'ın rızasına uyan, ibadetlerini yerine getiren bir insan, eğer sadece yalan konusunda iradesini kullanamayarak, şeytana uyuyorsa, bu şeytan için bir kazançtır.

Her anında Allah'a itaat ve sadakat gösteren kimse, Allah'ın kendisinden razı olacağını umabilir. Eğer bir insan her türlü ibadetini yapıyor, hatta fedakarlıklarda bulunuyor, güzel ahlak

gösteriyor, ama buna rağmen yalan söyleyebiliyorsa, bu insan, hala tek bir noktada dahi olsa şeytana bir bağlılık gösteriyor demektir.

Allah bir ayetinde bu önemli gerçeği insanlara şöyle bildirmektedir:

O'nun üretip-türettiği ekin ve hayvanlardan Allah için bir pay ayırdılar, sonra kendi zanlarınca: "Bu Allah'ındır, bu da ortaklarımızındır" dediler. Kendi ortakları için olan (pay), Allah tarafına geçmez, ama Allah'a aid olan kendi ortaklarının tarafına (payına) geçer. Ne kötü hüküm veriyorlar? (Enam Suresi, 136)

Allah, elde ettiklerinden bir kısmını Allah'a, bir kısmını ise diğer ilahlarına ayıran insanların kötü bir hüküm verdiklerini bildirmiştir. Allah'ın razı olacağı ahlak ve imanda, şeytana hiçbir zaman bir bağlılık veya itaat görülmez. Samimi olarak iman eden bir insan, hayatının her anında sadece Allah'ın rızasına uyar. Bu nedenle mümin bir insan yalan söyleyemez. Allah'ın rızasını, rahmetini ve cennetini her zaman yalanla elde edeceği herhangi bir çıkarın üzerinde tutar. Allah Zümer Suresi'nde dinin sadece Kendisine ait olduğunu şöyle bildirir:

Haberin olsun; halis (katıksız) olan din yalnızca Allah'ındır. O'ndan başka veliler edinenler (şöyle derler:) "Biz, bunlara bizi Allah'a daha fazla yaklaştırsınlar diye ibadet ediyoruz." Elbette Allah, kendi aralarında hakkında ihtilaf ettikleri şeylerden hüküm verecektir. Gerçekten Allah, yalancı, kafir olan kimseyi hidayete erdirmez. (Zümer Suresi, 3)

Ayrıca, Allah'a gönülden bağlı samimi bir mümin, hiçbir zaman şeytanı haklı çıkaracak bir davranışta da bulunmaz. Çünkü şeytan insanlardan büyük bir çoğunluğunun kendisine uya-

cağını söylemiştir. Böylece kendince, Allah'ın yoluna karşı bir savaş açmış ve ne kadar çok kişi kendisine uyarsa o kadar büyük bir zafer elde edeceğini sanmıştır. Şeytanın bu mantığını Allah ayetlerde şöyle haber verir:

> **Andolsun, İblis, kendileri hakkında zannını doğrulamış oldu, böylelikle iman eden bir grup dışında, ona uymuş oldular. Oysa onun, kendilerine karşı hiçbir zorlayıcı-gücü yoktu; ancak Biz ahirete iman edeni, ondan kuşku içinde olandan ayırt etmek için (ona bu imkanı verdik). Senin Rabbin, herşeyin üzerinde gözetici-koruyucudur. (Sebe Suresi, 20-21)**

Allah'ın ayetlerinden de anlaşıldığı gibi şeytan büyük bir yanılgı içindedir. Kendince insanları tarafına çekerek kazanç elde edeceğini sanmaktadır. Oysa ne kadar çok insanı saptırırsa saptırsın, bunun sonucunda hiçbir kazanç sağlayamayacak, saptırdıkları ile birlikte sonsuza kadar cehennem azabı içinde yaşayacaktır. Ayrıca şeytan bir tuzak kurduğunu zannederken aslında kendisi çok büyük bir tuzağın içine düşmüştür. Allah, yukarıdaki ayetlerde de bildirildiği gibi, şeytana, iyilerle kötüleri birbirinden ayırmak için bu imkanı verdiğini bildirmiştir. Şeytan, insanların dünya hayatında denenmeleri için bir araçtır ve onun insanlar üzerinde hiçbir zorlayıcı gücü yoktur. Şeytan, sadece, insanların gerçek yüzlerini ortaya çıkarmak için bir vesiledir. Ancak ne kadar çok insanın kötü olduğunu ortaya çıkarması ise, onun hiçbir şekilde faydasına değildir. Tam tersine bu hareketinin sonucunda o kadar çok insanla birlikte, cehenneme sürüklenecektir.

Her ne kadar şeytan, ustaca saptırma yöntemleri kullanırsa kullansın, mümin hiçbir zaman şeytanın zannını haklı çıkartacak davranışlarda bulunmaz. Bundan her an şiddetle kaçınır. Tavır

ve konuşmalarında her zaman Allah'ın tarafında olduğunu açık ve kesin olarak gösterir.

Kuran'da hayatlarından ve konuşmalarından örnekler verilen peygamberler bunun en güzel örneğidir. Onlar daima, Allah'ı dost ve vekil edinmişler, şeytanın ise en baş düşmanı olmuşlardır. Allah inkar edenlerle imanında samimi olanların arasındaki bu farkı Kuran'da şöyle bildirir:

> **Allah, iman edenlerin velisi (dostu ve destekçisi)dir. Onları karanlıklardan nura çıkarır; inkar edenlerin velileri ise tağut'tur. Onları nurdan karanlıklara çıkarırlar. İşte onlar, ateşin halkıdırlar, onda süresiz kalacaklardır. (Bakara Suresi, 257)**

YALANCININ KARANLIK RUH HALİ

Yalan söyleyen insanların ruh hali de son derece karışıktır; vicdanları ve akılları temiz ve sağlıklı değildir. Yalancılığı alışkanlık haline getiren insanların aklında binbir türlü hesap olur, böyle kişiler samimi ve dürüst düşünüp davranamazlar. İlerleyen sayfalarda yalan söyleyen insanların ruh hallerinden bazı örnekler verilecektir.

Söylediği yalanlara kendisini de inandırmaya gayret eder

Yalancı bir insanın en garip tavırlarından biri, yalan söylediğini bile bile, söylediği yalanlara kendisini inandırmaya çalışmasıdır. Sözgelimi ailesi, işi, gittiği tatil yeri hakkında birçok yalan uyduran bir insan, kimi zaman söylediği yalanların etkisi altında kalır ve kendi kendine uydurduğu bir dünyada yaşamaya başlar. Anlattığı yalanlar gerçekmiş gibi davranır. Böylece yalanlarının daha da ikna edici olacağını düşünür.

İnsanın kendini doğruyu söylediğine en çok ikna etmeye çalıştığı durumlar, bazı eksiklerini veya vicdansızlıklarını örtbas etmeye çalıştığı anlardır. Örneğin bir şeyi yapmaya gücünün yetmeyeceğini söyleyen bir insan, eğer yalan söylüyorsa, buna

gerçekten kendini ikna eder. Yapabilecekken yapamadığını söyler, bunun gerekçelerini sıralar. Veya bir arkadaşı kendisinden bir giysisini ödünç almak istediğinde onu neden veremeyeceğine dair bir yalan söyler ve bu yalanına kendisini inandırmaya çalışır. Her ne kadar ısrar edilirse edilsin söylediklerinin doğru olduğunu tekrarlar. Ancak o anda yalan söylediğinin çok iyi farkındadır. Yalan söyleyen her insan, her ne kadar kendini doğru söylediğine ikna etse de, gerçekte yalan söylediğini bilir. Allah'ın Kıyamet Suresi'nde bildirdiği gibi:

Hayır; insan, kendi nefsine karşı bir basirettir. Kendi mazeretlerini ortaya atsa bile. (Kıyamet Suresi, 14-15)

Yalancı, tüm akılsızlığına rağmen kendisini kurnaz zanneder

Yalan söyleyen kişi, karşısındakileri kandırdığını ve yalanı sayesinde bir çıkar sağladığını zannettiği için, kendisini çok akıllı zanneder. Şeytan onu hem yalan söylemesi hem de yalanı ile kibirlenmesi için sürekli kışkırtır. Kibirinden ve insanları aldattığını sanmasından dolayı, çevresindekilere karşı bir sevgi ve saygısı da kalmaz. Kendi kendini yüceltir. Oysa, böyle bir insan birçok açıdan çok küçük bir duruma düşmüş olur. Çünkü genellikle yalanı anlaşılır ve çevresindekilerin güvenini ve sevgisini kaybeder, yalancı bir insan olarak tanınır. İnsanların, düşüncelerini bilememesinden faydalanarak, her fırsatta yalan söyleyen insanlar, aslında yalanın hemen ardından büyük bir sıkıntı yaşamaya başlar. Her an yalanlarının anlaşılması ve küçük düşme korkusu ile yaşarlar. Dürüst bir insanın iç huzurunu hiçbir zaman bulamazlar. Bu insanlar dünyada olduğu gibi ahirette de

söyledikleri her yalandan dolayı büyük bir pişmanlık duyacaklardır.

O zaman kimin akıllı, kiminse akılsız olduğunu daha iyi anlayacaklar ve söyledikleri yalanların kendilerine bir fayda sağlamadığını göreceklerdir.

Allah bu tarz kişilerin içinde bulundukları yanılgıyı bir ayetinde şöyle bildirmiştir:

> **Kendilerini (övgüyle) temize çıkaranları görmedin mi? Hayır; Allah, dilediğini temizleyip yüceltir... (Nisa Suresi, 49)**

Yalancılığı alışkanlık haline getiren insanlarda utanma hissi olmaz

Yalancılığı alışkanlık haline getiren insanların bir kısmı yalanları deşifre edildiğinde, bundan dolayı bir utanma hissetmez, arsız olurlar. Bu kişiler, bu kez de başka yalanlara başvurarak, bir önceki yalanlarını kurtarmaya çalışırlar. Oysa, Müslüman bir insanın haya duygusu olur. Şeytana uyup, hata ile yalan söylemiş olsa bile bundan dolayı utanç duyar, yüzü kızarır, hemen tevbe ederek Allah'ın kendisini bağışlamasını diler ve doğruları söyler.

Yalancı, çevresindeki insanlara güven, sevgi ve saygı duymaz

İnsan, gerçekten sevgi, saygı duyduğu ve güvendiği kişilere, her ne koşulda olursa olsun yalan söylemez. Gerçek samimiyette, insan her düşündüğünü en yalın, en açık haliyle karşısındaki kişi ile paylaşır, sadece gerçek düşüncelerini açıklar. Düşündüğünden ne biraz az ne de biraz fazla anlatır. Örneğin

samimi bir insan bir şeyi beğenmediğinde, "beğendim" demez, doğrusu neyse onu söyler; sevdiği ve saydığı kişiye söylediği en küçük bir yalan veya sergilediği en küçük bir samimiyetsiz tavır, vicdanını son derece rahatsız eder ve hemen bunu telafi etmek ister.

Nitekim cahiliye ahlakında eşler, çocuklar, arkadaşlar, kardeşler, ortaklar birbirlerine sık sık yalan söylerler. Birbirine en yakın gibi görünen kişilerin dahi birbirlerine kolaylıkla yalan söyleyebilmeleri, Kuran ahlakına uymayan insanların gerçek sevgi ve samimiyeti yaşamadıklarının göstergelerinden biridir.

Yalan söyleyen insan ahireti değil, sadece o anı düşünür

İnsanın yalan söylemesini engelleyecek en önemli gerçek ölümünden sonraki sonsuz hayatını, cenneti ve cehennemi düşünmesidir. Bir insana yalan söyleyip içinde bulunduğu durumdan kurtulmak o an için çok kolay ve en fayda getirecek çözüm olarak görünebilir. Ancak bir insan dünya hayatında ne kadar güç bir durumda kalırsa kalsın, ahirette yaşayacağı azabın benzerini hiçbir zaman dünyada göremez. Öyle ise akıl ve vicdan sahibi bir insan, böyle bir durumla karşılaştığında hemen ahirette alabileceği karşılığı düşünerek davranmalıdır. Bir anlık bir rahatlık veya çıkar için hem dünyada hem de ahirette küçük düşmeyi ve azap içinde yaşamayı göze almamalıdır. Allah bir ayetinde dünyaları için ahiretlerini bırakan insanlar hakkında şöyle buyurmaktadır:

İşte bunlar, ahireti verip dünya hayatını satın alanlardır; bundan dolayı azapları hafifletilmez ve kendilerine yardım edilmez. (Bakara Suresi, 86)

YALANCININ KENDİNİ KANDIRMA YÖNTEMLERİ

Her insan, yalan söylemenin ahlaksızlık olduğunu çok iyi bilir. Bu nedenle yalan söylediğinde, vicdanını rahatlatmaya, yalancılığına mazeretler bulmaya çalışır. Oysa, doğru olan insanın yalancılığını itiraf ederek, doğruları söylemesidir.

İnsanın yalancılığa uydurulan kılıfları da bilip tanıması gerekmektedir. Çünkü bu şekilde kişi kendisi bir yalana başvurduğunda da düşenecek ve kendini kandıramayacaktır.

İyi niyetle yalan söylediklerini iddia edenler

İnsanların yaptıkları ahlaksızlıklarda kendilerini kandırma yöntemlerinden en bilineni, iyi niyetli olduklarını öne sürmeleridir. Örneğin bir insan dedikodu yapan insanları eleştirir, kınar. Ancak kendisi dedikodu yaptığında, kendisinin iyi niyetli olduğunu ve bu nedenle bunun bir zararı olmayacağını iddia eder. Yalancıların büyük bir kısmı da aynı savunmayı yaparlar; iyi niyetle yalan söylediklerini, amaçlarının kötülük değil, kendilerini savunmak veya başkasının içini rahatlatmak olduğunu söylerler. Örneğin, okula gitmeyen bir çocuk, annesini kızdırmamak için yalan söylediğini ve okula gitmediğini gizlediğini öne sürer.

Kimi insanlar ise, gerçeği söylediklerinde yakınlarının

sevgisini ve güvenini kaybetmekten korktuklarını ve bu nedenle yalan söylediklerini iddia ederler. Örneğin yaptığı bir işte başarısız olan kişi bunu patronundan gizlemek için çeşitli yalanlara başvurabilir. Ve bunu "güven kaybetmeme" adı altında rahatlıkla sürdürebilir. Bu insanlar kendilerini ve çevrelerindeki insanları, iyi niyetli oldukları için, söyledikleri yalanın bir zararı olmayacağı konusunda ikna etmeye çalışırlar. Oysa iyi niyetli olduğunu öne sürerek kötü ahlak gösterenleri Allah Kuran'da şöyle haber vermektedir:

Öyleyse, nasıl olur da, kendi ellerinin sundukları sonucu, onlara bir musibet isabet eder, sonra sana gelerek: "Kuşkusuz, biz iyilikten ve uzlaştırmaktan başka bir şey istemedik" diye Allah'a yemin ederler?
İşte bunların, Allah kalplerinde olanı bilmektedir. O halde sen, onlardan yüz çevir, onlara öğüt ver ve onlara nefislerine ilişkin açık ve etkileyici söz söyle. (Nisa Suresi, 62-63)

Bu tür insanlar, canları alınırken de aynı iddiada olurlar ve cehennemlik olmalarına rağmen kendilerinin iyi insanlar olduklarını savunurlar.

Ki melekler, kendi nefislerinin zalimleri olarak onların canlarını aldıklarında, "Biz hiçbir kötülük yapmıyorduk" diye teslim olurlar. Hayır, şüphesiz Allah, sizin neler yaptığınızı bilendir. (Nahl Suresi, 28)

Söylediği yalanların masumane küçük yalanlar olduğunu öne sürenler

Birçok insanın kendini kandırma yöntemlerinden biri, kendisini başkalarıyla kıyaslayarak temize çıkarmaya çalışmlarıdır.

Kendilerini büyük dolandırıcılarla veya yalancılarla kıyasla-

yanlar, söyledikleri yalanların küçük ve zararsız olduğunu düşünerek kendilerini kandırmaya çalışırlar. Ya da söyledikleri yalanların masumane yalanlar olduğunu, kimseye bir zararı dokunmadığını düşünerek, işledikleri suçu hafifletmeye çalışırlar. Örneğin, yaptığı alışverişten sonra artan parayı alan bir çocuk, annesine geriye hiç para artmadığını söyler ve bunun kimseye bir zararı olmadığını düşünür. Oysa yalanın küçüğü ve büyüğü yoktur. Allah Hac Suresi'nin 30. ayetinde insanlara **"...yalan söz söylemekten de kaçının."** diye emretmiştir.

Yemin etmediği sürece söylediği yalandan sorumlu olmayacağını sanmak

Cahiliye ahlakını yaşayan insanlar arasında çok yaygın olan bir hata da yemin etmedikleri sürece söyledikleri yalanlardan sorumlu olmayacaklarını sanmalarıdır. Ayrıca bazı insanların yalan söylerken yaptıkları (ayak kaldırmak-parmak düğümlemek gibi) garip ve cahilce hareketler de bu anlayıştaki kişilerin neden "cahiliye" başlığı altında toplandığının bir göstergesidir. Bu ve bunun gibi yapılan basit oyunlar ile haram davranışlardan kurtulduğunu zannetmek ve bundan ahirette sorumlu olmayacağını hesaplamak sadece cahil ve Allah'ı gerektiği gibi takdir edemeyen insanların uygulayacağı hareketlerdir. Birçok yanlış inanış gibi bu düşüncenin de akli veya dini bir dayanağı bulunmamaktadır. Allah, Kuran'da bunu şu şekilde açıklamıştır:

Size ne oluyor? Nasıl hüküm veriyorsunuz? Yoksa (elinizde) ders okumakta olduğunuz bir kitap mı var? İçinde, neyi seçip-beğenirseniz, mutlaka sizin olacak diye. Yoksa sizin için üzerimizde kıyamete kadar sürüp gidecek bir yemin mi var ki siz ne hüküm verirseniz o, mutlaka sizin kalacak, diye. (Kalem Suresi 36-39)

Yalanı başka bir yalanla kapatmaya çalışma yöntemi

Yalancının yalanları genellikle yakalanır. Ancak, yalan söyleyen kişi, vicdanlı davranmadığı için her seferinde bir önceki durumunu kurtarmak için bir yalan daha söyler, böylece zincirleme yalanlar uydurur. Sözgelimi, kimi zaman kişi kendisine uyarıda bulunan arkadaşını protesto etmek için susar ve bir cevap vermez. Arkadaşı neden susup bir şey söylemediğini sorduğunda ise, onu protesto ettiğini, bundan dolayı pişmanlık duyarak tevbe etmesi gerektiğini söylemek yerine, "bir şey düşünüyordum da, aklıma o takıldı, onun için sustum" gibi bir cevap verir. Bu ilk yalanıdır. Ardından ne düşündüğü sorulduğunda ise, ikinci bir yalan daha söyleyerek yalanını sürdürür. Çünkü gerçekte bir şey düşünmüyor, karşısındakini protesto etmek ve kızdırmak için susuyordur.

Yalancı, yukarıdaki örnektekine benzer şekilde sürekli olarak plan ve hesap içinde olur. Hiçbir tavrı ve konuşması doğal, rahat, samimi ve dürüst olmaz.

İnsanlardan çekindiği için yalan söylemeye mecbur kaldığını öne sürmek

Yalanı ortaya çıkan bir insanın kendisini kurtarmak için başvurduğu yöntemlerden biri karşısındaki kişiyi suçlamaktır. Çevresindeki kişilerin tavrından çekindiği, onlardan gelebilecek bir zarardan korktuğu için yalan söylediğini iddia eder. Böylece kendini acındırır ve yalanını haklı çıkarmaya çalışır. Örneğin, kendisine emanet edilen parayı kaybettiğini söylemez. Parayı hiç görmediğini veya almadığını söyler. Bu yalanı ortaya çıktığında ise öne sürdüğü mazeret, kendisine parayı emanet eden kişinin tepkisinden çekinmesidir. Veya yapması

gereken bir işi yapmaz, ancak bunun için de birçok yalan söyler. Başına birçok olayın geldiğini, bunlardan dolayı işini yapamadığını söyler, birçok uydurma olay anlatır. Yalanları anlaşıldığında ise, kendisini korumak için bu yalanları uydurduğunu söyler.

Oysa doğru olan, insanın kimseden çekinmeden, sadece Allah'tan korkarak doğruları söylemesidir. Ancak insanlardan daha çok korkup çekinen bu insanlar, Allah'ın sınırlarını korumazlar ve kolaylıkla yalan söyleyebilirler. Ayrıca, birçok durumda karşısındaki insanlardan bir zarar da görmeyeceklerdir. Ancak, yapmadıkları veya unuttukları şeyleri kibirlerinden dolayı kabul etmek istemedikleri için, bunlara mazeretler uydurmayı yeğlerler. Yalancı insan sadece diğer insanların gözündeki itibarını düşünür. Oysa, asıl düşünmesi ve gözetmesi gereken Allah'ın rızası, rahmeti ve cennetidir.

Masum ve çocuksu görünümlerine aldananlar

İnsanları aldatan konulardan bir diğeri de fiziksel görünümleridir. Bazı insanların dış görünümü masum ve çocuksudur. Ancak bu dış görünümleri onların masum olduklarını göstermez. Masum olanlar, Kuran'a uyanlar, Allah'tan korkup sakınarak yaşayanlardır. Bu insanlar, masum ve çocuksu görünümlerinin kendilerini ahirette kurtaracağını zannederler. Dünyada nasıl bu görünümleri ile insanları aldatabiliyorlarsa, ahirette de, bu görünümleri ile kendilerini iyi niyetli insanlar olarak tanıtabileceklerini zannederler.

Gerçekten de bu insanlar, dünya hayatında birçok insanı masumiyetleri konusunda ikna edebilirler. Yalan söylediklerinde, eğer aksi bir delil yoksa, pek çok insan onların dürüst olduklarını sonucuna varabilir. Ancak, Allah her insanın kalbini,

düşüncelerini, bilinçaltını dahi bilir. Bir kimse diğer insanlardan neyi gizlerse gizlesin, Allah'tan hiçbir şeyi gizli tutamaz. Ahirette ise, gizlediğini sandığı herşey bir bir sayılıp dökülür.

Ahirette, bu insanların dünyadaki masum ve çocuksu yüzlerinden eser kalmaz; bunun yerine, dünyadaki ahlaksızlıklarının bir sonucu olarak kararmış bir yüz ifadesine bürünürler. Bu nedenle bu gibi insanlar aynaya bakıp masum ve saf yüzlerine aldanmamalı, ahlaksızlıktan, Kuran ahlakına aykırı davranışlardan sakınmalıdırlar. Çünkü ahirette herkesin gerçek yüzü ortaya çıkacaktır. Allah bir ayetinde hesap gününü şöyle haber verir:

Kötülükler kazanmış olanlar ise; her bir kötülüğün karşılığı, kendi misliyledir. Bunları bir zillet sarıp kaplar. Onları Allah'tan (kurtaracak) hiçbir koruyucu yok. Onların yüzleri, sanki bir karanlık gecenin parçalarına bürünmüş gibidir. İşte bunlar ateşin halkıdırlar; orada süresiz kalacaklardır. (Yunus Suresi, 27)

Yalan söyleyip sonra tevbe ederek bağışlanacaklarını düşünenler

Birçok insanın kendilerini kandırma yöntemlerinden biri, bir suçu veya günahı işleyip, ardından tevbe ederek kendilerini kurtaracaklarını sanmalarıdır. Allah, elbette ki tevbeleri kabul eder, günahları bağışlar. Ancak Allah'ın kabul ettiği tevbe, bir insanın cehalet ile işlediği bir günahının ardından pişmanlık duyarak, bir daha yapmamak üzere karar alarak ettiği tevbedir. Allah Kuran'da şöyle bildirir:

Allah'ın (kabulünü) üzerine aldığı tevbe, ancak cehalet nedeniyle kötülük yapanların, sonra hemencecik tevbe edenlerin(kidir). İşte Allah, böylelerinin tevbe-

lerini kabul eder. Allah, bilendir, hüküm ve hikmet sahibi olandır. Tevbe; ne, kötülükleri yapıp-edip de onlardan birine ölüm çatınca: "Ben şimdi gerçekten tevbe ettim" diyenler, ne de kafir olarak ölenler için değil. Böyleleri için acı bir azap hazırlamışızdır. (Nisa Suresi, 17-18)

Allah'ın ayetlerde bildirdiği gibi, bir insanın önceden "ben şimdi bu yalanla kendimi kurtarayım, sonra tevbe ederim ve günahımdan kurtulurum" gibi bir hesap yaparak yalan söylemesi büyük bir samimiyetsizliktir. Böyle düşünen bir insanın tevbesinde samimi olmayacağı da açıktır.

Sonuç

Allah'ın Kuran'da bildirdiği gibi **"...insan, kendi nefsine karşı bir basirettir. Kendi mazeretlerini ortaya atsa bile."** (Kıyamet Suresi, 14-15) Bir insan ne kadar mazeret öne sürerse sürsün, kendi içinde yalan söylemekle dürüst davranmadığını, ahlaksızlık yaptığını çok iyi bilir. Belki karşısındaki insanları haklı olduğuna veya suçsuzluğuna ikna edebilir. Ancak her zaman kendi kendine şahittir ve en önemlisi Allah onun neyi, niçin söylediğini çok iyi bilmekte, içinden geçenleri, bilinçaltındaki düşüncelerini dahi bilmektedir.

Sözü açığa vursan da, (gizlesen de birdir). Çünkü şüphesiz O, gizliyi de, gizlinin gizlisini de bilmektedir. Allah; O'ndan başka ilah yoktur. En güzel isimler O'nundur. (Taha Suresi, 7-8)

YALAN SÖYLEYEN KİŞİNİN ÜSLUBU VE TAVRI

Yalan söyleyen kişi kendisini son derece zeki olarak görebilir ama aslında tavrı, konuşma üslubu, sesi, bakışları, kullandığı kelimeler onu hemen ele verir. Dürüst bir insanın konuşmaları ve tavrı ile, yalancının tavırları arasında büyük farklar vardır.

Yalancı sürekli yemin ederek ikna edici olmaya çalışır

Söylediklerinde samimi olmayan bir insan, ikna edici görünmek için sık sık yemin eder. Allah yalancıların bu dikkat çekici özelliğini Kuran'da birçok ayetle bildirmektedir. Örneğin bir ayette Allah, münafıkların Hz. Muhammed (sav)'in peygamberliğini kabul ettiklerine dair yemin ettiklerini bildirmektedir. Oysa münafıklar gerçekte Hz. Muhammed (sav)'in peygamberliğini kabul etmemişlerdir. Bu nedenle Allah onların yalancı olduklarını haber vermiştir:

Münafıklar sana geldikleri zaman: "Biz gerçekten şehadet ederiz ki, sen kesin olarak Allah'ın elçisisin" dediler. Allah da bilir ki sen elbette O'nun elçisisin. Allah, şüphesiz münafıkların yalan söylediklerine şahidlik eder. Onlar, yeminlerini bir siper edinip

Allah'ın yolundan alıkoydular. Doğrusu ne kötü şey yapıyorlar. Bu, onların iman etmeleri sonra inkar etmeleri dolayısıyla böyledir. Böylece kalplerinin üzerini mühürlemiştir, artık onlar kavrayamazlar. (Münafıkun Suresi, 1-3)

Ayetlerde de bildirildiği gibi ikiyüzlüler, yeminlerini yalancılıklarına, sahtekarlıklarına ve düzenbazlıklarına bir siper yaparlar. Allah bir başka ayette de ikiyüzlülerin bu özelliğini şöyle bildirir:

Gerçekten sizden olduklarına dair Allah adına yemin ederler. Oysa onlar sizden değildirler. Ancak onlar ödleri kopan bir topluluktur. (Tevbe Suresi, 56)

Allah Kuran'da bir başka ayette ise sürekli yemin edip duran kişilerle ilgili şöyle buyurmaktadır:

Şunların hiçbirine itaat etme: Yemin edip duran, aşağılık (Kalem Suresi, 10)

Yalancıların yemin etmek dışındaki bir başka üslup özellikleri ise, konuşmalarında sık sık dindar olduklarına dair ifadeler kullanmalarıdır. Örneğin yalanına inanılmadığı veya söylediklerinden şüphe edildiği söylendiğinde, "Allah benim kalbimi biliyor", "Allah şahidim", "eğer doğru değilse Allah şuradan çıkmamı nasip etmesin" gibi ifadeler kullanırlar. Oysa bu tarz ifadeler kimi zaman kişilerin samimiyetsizliklerini gizlemek için kullandıkları bir yöntemdir.

Allah, kalplerinde samimiyetsizlik olmasına rağmen, Kendisini şahit gösteren kişiler için Kuran'da şöyle bildirmiştir:

İnsanlardan öylesi vardır ki, dünya hayatına ilişkin sözleri senin hoşuna gider ve kalbindekine rağmen Allah'ı şahid getirir; oysa o azılı bir düşmandır. (Bakara Suresi, 204)

Samimi bir insanın hali ve tavrı onun samimi ve dürüst olduğunu zaten gösterir. Hayatının her anında daima samimi davranan bir insanın ayrıca samimi ve dürüst olduğunu belirtmesine gerek kalmaz, bu zaten çevresindekilerce de fark edilir. Ancak samimi olmayan insanlar bunu sürekli sözle göstermeye çalışırlar ve karşılarındaki insanları ikna etmek için uğraşırlar.

Yalana zemin hazırlayan giriş cümleleri kullanır

Yemin etmek ve dini anlamları olan cümleler kullanmanın yanısıra yalancının, yalanlarına zemin hazırlayan, yalanını daha en baştan ikna edici göstermeye çalışan ifadeleri olur. "Çok samimi söylüyorum", "bana inanabilirsin", "bütün içtenliğimle söylüyorum", "gerçekten doğru söylüyorum" gibi sözler çoğunlukla bu amaçla söylenir.

Daha önce de sözedildiği gibi, münafıklar Peygamberimiz (sav)'e Allah'ın elçisi olduğunu söylediklerinde sözlerine "Şehadet ederiz ki" diye başlamaktadırlar. Sözlerinde samimi olmadıkları için, cümlelerden destek alarak kendilerini inandırıcı göstermeye çalışırlar. Oysa, Peygamberimiz (sav)'in Allah'ın elçisi olduğu zaten bilinmektedir ve bunun için "gerçekten, şehadet ederim ki, samimiyetle söylüyorum ki" diye bir girişe gerek yoktur. Bu gerçeğe samimi olarak iman eden bir insan bu tür ifadelere ihtiyaç duymaz. Veya bir Müslüman "bunu bütün içtenliğimle söylüyorum, inanabilirsin" gibi bir cümleyi gerekli görmez, çünkü Müslüman her zaman içten ve samimidir, Allah'ın kendisini her an gördüğünü ve işittiğini bildiği için zaten samimiyetsizlik, ikiyüzlülük yapamaz.

Elbette ki, bu cümleleri her kullanan yalan söylüyor demek değildir. Samimi bir insan da gerekli gördüğünde bu ifadeleri kullanabilir. Ancak, yalan söyleyen insanların genellikle yalanla-

rına bu tür giriş cümleleri veya yalanlarını destekleyici cümleler eklemeleri son derece yaygındır.

Yalancının fiziksel görünümü ve bazı davranışları

Yalancı, ikiyüzlü ve samimiyetsiz bir insanın davranışları, yüzü, sesi ve üslubu dürüst ve samimi bir insandan çok farklı olur, ve yalancı bu özellikleri ile de kendini ele verebilir. Allah, Kuran'da ikiyüzlü insanların konuşmalarından ve yüzlerinden tanınabileceklerini şöyle bildirmektedir:

> **Eğer Biz dilersek, sana onları elbette gösteririz, böylelikle onları simalarından tanırsın. Andolsun, sen onları, sözlerin söyleniş tarzından da tanırsın. Allah, amellerinizi bilir. (Muhammed Suresi, 30)**

Yalan söyleyen insan çevresindekilere güvenmiyor, onları gerçek dostları ve yakınları olarak görmüyor demektir. Hem yabancıladığı ve yakınlık duymadığı insanlarla birlikte olmaktan, hem de yalanının anlaşılmasından korktuğu için, tavırları da rahat ve doğal olmaz. Konuşması, sesi, oturuşu son derece kontrollü olur. Kasılmaktan dolayı sesi zayıf çıkar, gözleri küçülür. Karşısındaki insanlara korku, çekinme ile bakar. Gözlerinde samimiyetsizliği, güvensizliği ve tedirginliği belli olur.

Yalancılığı huy edinmiş kişilerde zaman zaman yalan anında aşırı sakinlik görülse de, birçok insan yalan söylediğinde heyecanlanır, elleri terler. Huzursuz tavırlar gösterir. Sakin, huzurlu, ruhu dingin bir insanın hali olmaz. Yalan söylerken sürekli olarak gözlerini kaçırır, karşısındaki insanın gözlerine bakamaz. Ancak kaçamak bakar veya kalabalık bir yerde ise, kendini başkalarının arkasında gizlemeye çalışır. Yalanının ortaya çıkmasından, gözlerinin kendisini ele vermesinden kaçınır.

Allah Hud Suresi'ndeki bir ayetinde samimiyetsiz insanların

bu şekilde kendilerini gizlemeye çalıştıklarını şöyle bildirir:

> **Haberiniz olsun; gerçekten onlar, ondan gizlenmek için göğüslerini büker (Hak'tan kaçınıp yan çizer)ler. (Yine) Haberiniz olsun; onlar, örtülerine büründükleri zaman, O, gizli tuttuklarını da, açığa vurduklarını da bilir. Çünkü O, sinelerin özünde saklı duranı bilendir. (Hud Suresi, 5)**

Bazı kimseler yalan söylediklerinde göz seyirmesi, yere bakma, sürekli ayaklarını sallama, başını sallayarak konuşma gibi belirtiler de olur. Bu tür tiklerin veya davranışların temelinde ise, yalan söyleyen kişinin samimiyetsizliği, kendi sahtekarlığını bildiği için duyduğu tedirginlik ve huzursuzluk yatmaktadır.

YALANCI İNSANIN KAYIPLARI

Yalancı insan, çoğu zaman çevresindekileri aldatmak ve böylece kendisine bazı çıkarlar sağlamak amacındadır. Çoğu zaman da yalan söyleyerek kurnazlık yaptığını zanneder. Oysa, yalancı, yalanı ile binlerce insanı aldatabilse dahi, daima kayıp içindedir. Ancak, yalancı insan bu gerçeği göremez; sadece o an yalanı ile elde ettiği geçici kazancı hesaba katar ve bundan dolayı karda olduğunu zanneder. Dıştan bakıldığında gerçekten de bir menfaat sağlamış olabilir. Önce de belirttiğimiz gibi hiçbir rahatsızlığı olmadığı halde bir işten kaçmak için yalan söyleyebilir. Örneğin "belim ağrıyor, size yardım edemem" diyerek bir eşyanın taşınması işini başkalarına bırakmış olabilir.

Burada kendince zekice bir taktikle fiziksel bir yorgunluktan kurtulmuştur. O an için bu bir yarar olarak görünebilir ama insanın sonsuz yaşamı için bu aslında bir zarardır. Yalanla dünyada elde ettiği bu birkaç dakikalık dinlenme veya işten kaçma o kişinin ahirette kendisi için fayda sağlayacak bir ecri kaybetmesine neden olmuştur ve aslında ona sonsuza dek sürecek bir zarar getirmiştir. Ne var ki, akılsız olduğu için bunu hesaplayıp anlayamaz. Her yalancı, mutlaka hem dünyada hem de ahirette büyük kayıplar yaşar. Allah bir ayetinde, böyle insanlar için şu şekilde buyurmuştur:

(Hem de) Yeryüzünde büyüklük taslayarak ve kötülüğü tasarlayıp düzenleyerek. Oysa hileli düzen, kendi sahibinden başkasını sarıp-kuşatmaz. Artık onlar öncekilerin sünnetinden başkasını mı gözlemektedirler? Sen, Allah'ın sünnetinde kesinlikle bir değişiklik bulamazsın ve sen, Allah'ın sünnetinde kesinlikle bir dönüşüm de bulamazsın. (Fatır Suresi, 43)

Yalancı, insanları aldatmak, kendini temize çıkarmak, çıkarlarını korumak için tuzak kurar, ancak bunun sonucunda kendi tuzağına kendisi düşer ve birçok şeyi kaybeder. Yalan söyleyen insanların uğradıkları kayıplardan bazıları şöyledir:

Çevresindekilerin güvenini kaybetmesi: Her yalancı eninde sonunda kendisini ele verdiği için, çevresindekilerin güvenini ve saygısını kaybeder. Doğru söylediği sözlerine dahi artık şüphe ile bakılır. Bu kimselere hiçbir şey emanet edilmez, kimse yalancı ile ticaret yapmak istemez. Hiçbir zaman gerçek ve samimi bir dost bulamaz. Herkes ona karşı temkinli davranır. İmam Gazali yalan için*: "Büyük günahların analarındandır."* demiş ve şöyle devam etmiştir: *"Kişi yalancı bilinirse sözüne güven kalmaz, gözlerden düşer, nazarlarda değersiz olur. Yalanın çirkinliğini anlamak istersen, başkalarının yalanının çirkinliğine bak, nefsin ondan ne kadar nefret duyacak gör, yalanının sahibini ne kadar istihkar edeceğine, söyleyeceği yalanını ne kadar çirkin bulacağına dikkat et..."* [8]

Kendisine olan saygı ve güvenini kaybeder: Yalancı insan, ahlaksızlığının farkında olduğu için kendisini de kötü ve değersiz görür. Bundan dolayı kendisine saygı duymaz, güvensiz olur. Çevresindekilerin kendisine bakış açısını da bildiği için

ezik ve kompleksli bir tavır içinde olur. Bunu bir yandan da kurnazlık ve kendinden eminlikle gizlemeye çalışarak büsbütün itici bir tavır içine girer.

Yalanı her ortaya çıktığında küçük düşer: Yalancı insan yalanı her ortaya çıktığında küçük duruma düşer. Kendisini yüceltmek, kibirini korumak isterken, tamamen aşağılık bir karakter gösterir ve bunu çevresindeki herkes görür. Peygamber Efendimizin de belirttiği gibi *"Yalancı hep kendini alçaltmaya yalan söyler."* [9]

İmam Rabbani ise yalancıların düştükleri durumu şöyle izah etmiştir:

> "*İsra Suresinin 84. ayetinde mealen* "*Herkes kendine uygun işi yapar*" *buyruldu. Yani kişinin işi ve sözü, kendinin aynasıdır. Alçakların sözlerine iyi veya kötü karşılıkta bulunmamak daha iyidir. Yalanın sonu gelmez. Onların birbirini tutmayan sözleri, kendilerini rezil etmeye yetişir...*" [10]

Vicdanı hep rahatsız olur: Yalan söylemek insanın vicdanında büyük bir huzursuzluk yaratır. Hep bir endişe içinde olur. Allah'ın yasakladığı birşeyi yapmaktan dolayı sürekli iç huzursuzluğu ile yaşarlar.

Yalancıların akılsızlığı, söyledikleri yalanın onlara getireceği sonuçları düşünememelerinden de kolayca anlaşılabilir, Şöyle ki;

1. Yalan söyleyerek Allah'ın karşısına çıkardığı bir denemede başarısız olmuştur.
2. Muhtemelen sevap kazanacağı hayırlı bir işten geri kalmıştır.
3. Çoğu zaman dünyada peşinde olduğu makam-mevki-büyüklük gibi sıfatları dahi zedelenmiştir.
4. Ve en önemlisi sonsuza kadar kalacağı ahiret hayatını

tehlikeye atmıştır.

Oysa insan, kendini küçük düşürmek uğruna doğruyu söylese, makam edinme ve büyüklenme iddiası olmadığını ortaya koyacaktır. Üstelik hatasını kabul ederek acizliğini belirttiği için de kendisine şefkat ve güven duyulmasına vesile olacaktır.

Bunların yanısıra Allah'tan korktuğu için vicdanının sesine cevap vererek şeytanını mağlup etmiş olacak, yalanlarının ardından yaşayacağı vicdani sıkıntı ve karmaşadan kurtulacaktır.

Elbette en büyük kazancı da, Allah'ın hoşnutluğunu kazanarak, büyük bir kurtuluş olan cennete yakınlaşması olacaktır.

Yalancılıkta ısrar edenlerin asıl büyük kaybı ahirette olacaktır. Dünyadaki küçük menfaatleri, anlık zevkleri için Allah'ın sınırlarını tanımayan, yalan söyleyerek ve bunu önemsiz sayarak harama girenler, ahirette bunun karşılığını cehennem azabı ile almaktan korkup sakınmalıdırlar. Her günahkar kendi aleyhinde günah kazanır ve hiç kimseye bir zarar veremez. Yalancının da her yalanı kendi aleyhine döner. Allah Kuran'da bu konuda şu ayetleri bildirmiştir:

Kim bir günah kazanırsa, o ancak kendi nefsi aleyhinde onu kazanmıştır. Allah, bilendir, hüküm ve hikmet sahibidir. (Nisa Suresi, 111)

(Sözde) Allah'ı ve iman edenleri aldatırlar. Oysa onlar, yalnızca kendilerini aldatıyorlar ve şuurunda değiller. Kalplerinde hastalık vardır. Allah da hastalıklarını arttırmıştır. Yalan söylemekte olduklarından dolayı, onlar için acı bir azab vardır. (Bakara Suresi, 9-10)

Kim salih bir amelde bulunursa, kendi lehinedir, kim de kötülük ederse, o da kendi aleyhinedir. Senin Rabbin, kullara zulmedici değildir. (Fussilet Suresi, 46)

YALANCININ SİNSİLİĞİ

Yalancı, samimiyetsiz olduğu için, istediği şeyleri hep dolambaçlı yollardan, sinsilikle elde eder. Sinsi insanın herhangibir tavrı dışarıdan zararsız hatta faydalı bile görünse, aslında o anda kendi çıkarı için bir hesap ve plan içinde olur, çoğunlukla içten pazarlıklı davranır. Davranışları ve sözleri hiçbir zaman samimi, içten düşüncelerini yansıtmaz.

Sinsi, içten pazarlıklı, yalancı kişilere, Kuran'da verilen örneklerden biri Firavun'dur. Hz. Musa ve kardeşi Hz. Harun, Mısır halkını uyardıklarında Firavun onlara karşı çıkmış, onları ve müminleri öldürmekle tehdit etmiş ve müminleri türlü işkencelere uğratmıştır. Firavun bu zulmünü ise kendince masum bir kılıfla örtmeye çalışarak, tüm bunları halkının iyiliği için yaptığını söylemiştir. Firavun'un Kuran'daki sözleri şöyledir:

> **Firavun dedi ki: "Bırakın beni, Musa'yı öldüreyim de o (gitsin) Rabbine yalvarıp-yakarsın. Çünkü ben, sizin dininizi değiştirmesinden ya da yeryüzünde fesat çıkarmasından korkuyorum." (Mümin Suresi, 26)**

Ayette görüldüğü gibi Firavun Hz. Musa'yı, Allah'a ve dine karşı olduğu için öldürmek istediğini açık açık söylememekte, ancak inkarına, kötü ahlakına ve zalimliğine, kendince masumane bir kılıf örtmeye çalışmaktadır. Firavun'un iddiası, insanları fesattan veya dinlerini kaybetmekten kurtarmaktır. Gerçekte

ise Firavun'un böyle bir amacı yoktur, bilakis fesadın kaynağı ve dine düşman olan kendisidir.

Sinsi insanlar da aynı Firavun örneğinde olduğu gibi kendilerini olduklarından farklı biri göstererek, daima kötülük ve hainlik düşünürler. Sinsilik bu gibi insanların gün içindeki sıradan davranışlarında da görülebilir. Sözgelimi sinsi insanların bir özelliği insanları gizliden gizliye kızdırma yöntemleri kullanmalarıdır. Genellikle böyle insanlar zeki de oldukları için bunları hep iyilik, masumiyet maskesi altında yaparak kendilerini ele vermemeye özen gösterirler. Ancak zeki olmalarına rağmen akılsız oldukları için ahlaksızlıkları hemen fark edilir. Sevgi ve saygı kaybeder, itici insanlar olurlar.

Örneğin sinsi insan iş yerindeki masasında durmasını istemediği, dağınıklık olarak gördüğü bazı şeyleri alıp bir başka kişinin masasına bırakır. Bunu yaparken de sanki o kişiye bir hediye veriyormuş, ona iyilik yapıyormuş gibi davranır. Oysa amacı o kişiye iyilikte bulunmak değil, dağınıklığını bir yerlere kaldırabilmektedir. Özellikle de diğer kişi titiz ve toplu biri ise, bir yandan da ona dağınıklık bırakarak onu kızdıracağını düşünür. Ancak bunu bir hediye veriyor edasıyla yapacağı veya "işine yarar diye düşündüm" diyerek vereceği için karşı tarafın kendisine itiraz etmesini de engellemiş olur.

Sinsi insan kendisine zor gelen işleri başından savma konusunda da hep içten pazarlıklı planlar yapar. Örneğin bir arkadaşı kendisinden yardım istediğinde, "benim kendi işlerim var, yardım edemem" der. Ancak zaman içinde arkadaşının ne kadar yorulduğunu ve kendisinin bir işi yokken onun oldukça zahmet altında kaldığını fark eder Bu yine vicdanını harekete geçirmez, ancak bu sefer müdürünün veya diğer kişilerin kendisine neden ona yardım etmediğini soracaklarını düşünerek,

işlerin bitmesine yakın son anda yardım eder. Veya müdürüne giderek "arkadaşımın çok işi var, yetiştiremiyor, işler aksayacak, ben ona yardım edeyim" diyerek, arkadaşının muhtemel bir şikayetine karşı önlem almış olur. Çünkü, o kişi şikayette bulunduğunda, kendisinin yardımcı olmak için talepte bulunduğu söylenecek, ve sinsi kişi kendince kendini korumuş olacaktır. Gerçekten de dikkatle takip edilmediğinde çoğu zaman sinsi kişi kendini ele vermeyebilir. Ancak, sinsi ahlak bir süre sonra kendini belli eder, o insanın genel tavrına, üslubuna, yüz ifadesine kadar yansır. O kişide bir iticilik, samimiyetsizlik ve kabalık oluşturur.

Sinsi kişi kendi istekleri doğrultusunda insanları yönlendirme yöntemini de kullanır. Sözgelimi birkaç arkadaş ile bir yere gitmek için biraraya geldiğinde, kendi istediği yere gidebilmek için rahatlıkla yalan söyler. Arkadaşlarının istediği yerler hakkında yalan söyleyerek kötüleyici konuşmalar yapabilir.

Veya sinsi kişi, yemek istemediği, tadını beğenmediği bir yemeği başkasına överek ikram edebilir. Görünüşte nezaketli bir davranışta bulunmakta ve yemek ikram etmektedir. Oysa, amacı yalan söyleyerek o yemekten kurtulmaktır.

İş bölümü yaparken kendisine görünürde çok görünen ama gerçekte çok daha hafif olan işleri alır. Böylece ilk bakışta çok fedakar gibi görünür, ama aslında adil bir paylaşım yapmamış, fedakarlık yapmak yerine bencil davranmıştır.

Sinsi ve yalancı insan gün içinde böyle küçük çıkarların peşinde olur. Belki birkaç saatliğine bazı menfaatler sağlar, herkes çalışırken oturur, kendi işini yaptırır, kendi istediği yere gider. Ancak, gerçekte hiçbir kazanç sağlamaz, aksine çok önemli şeyler kaybeder. Herşeyden önce ne kadar zeki ve kurnaz olursa olsun Allah böyle kişilerin akılcı davranışlarda

bulunmasına izin vermez. Böyle bir insan sevimliliğini, güzelliğini, sıcaklığını kaybeder, çok soğuk, itici, sevimsiz bir insan olur. Allah, böyle akılsız ve menfaatperest insanların üzerine bir pislik kılar. Allah bunu bir ayetinde şöyle bildirir:

Allah'ın izni olmaksızın, hiç kimse için iman etme (imkanı) yoktur. O, akıl erdiremeyenlerin üzerine iğrenç bir pislik kılar. (Yunus Suresi, 100)

Ayrıca bu insan, böyle bir duruma düştüğünün ve dışarıdan akvaryumdaki balık gibi açık ve net olarak fark edildiğini anlayamaz. Daha da önemlisi Allah'ın rızasını, rahmetini ve cennetini kaybedebilir. Dünyadaki çok küçük çıkarları için ahiretteki sonsuz mutluluğu, rahatı, huzuru ve tahayyül dahi edemeyeceği görkemdeki nimetleri gözardı etmiş olur. Allah, ahiretten nasibi olmayanlar için Kuran'da şöyle buyurmuştur:

...İnsanlardan öylesi vardır ki: "Rabbimiz, bize dünyada ver" der; onun ahirette nasibi yoktur. (Bakara Suresi, 200)

KURAN'DA BİLDİRİLEN YALANCILAR

İkiyüzlü Yalancılar: Münafıklar

Münafıklar, Allah'ın Kuran'da ikiyüzlülükleriyle tanıttığı bir insan topluluğudur. Münafıkların en önemli özelliklerinden biri yalancılıktır. Münafık, Allah'a ve Resulüne iman etmediği halde, iman ettiğini söyler. Müminleri sevmediği halde, onları sevdiğini, ölünceye kadar onlardan ayrılmayacağını iddia eder. Çıkarları ilk zedelendiği anda müminleri terk edeceğini bildiği halde, her zorlukta ve her koşulda müminlerin yanında olacağına dair yemin dahi eder. Peygamber Efendimiz *"Yalan söylemek nifak kapılarından bir kapıdır."*[11] diyerek bu gerçeğe dikkat çeker. Nifak ikiyüzlülük, dinde riya, Müslüman göründüğü halde inanmamak, yani münafıklık demektir.

Peygamberimiz (sav)'in de belirttiği gibi yalan nifaka, yani münafıklığa bir kapı açar.

Münafıklık ile yalancılık hakkında sahabelerden Hasan-i Basri şöyle der:

> "*Şöyle denilegeliyordu: İçin ve dışın, sözlerin ve işlerin, giriş ve çıkışların birbirlerinden farklılığı münafıklıktan bir bölümdür. Münafıklığın oturtulduğu temel, yalandır.*"[12]

Örneğin ayetlerde Allah münafıkların müminlere yardım

vaadinde bulunduklarını bildirmekte, ancak müminleri onların yalan söyledikleri konusunda da şöyle uyarmaktadır:

Münafıklık edenleri görmüyor musun ki, Kitap Ehlinden inkar eden kardeşlerine derler ki: "Andolsun, eğer siz (yurtlarınızdan) çıkarılacak olursanız, mutlaka biz de sizinle birlikte çıkarız ve size karşı olan hiç kimseye, hiçbir zaman itaat etmeyiz. "Eğer size karşı savaşılırsa elbette size yardım ederiz." Oysa Allah, şahidlik etmektedir ki onlar, gerçekten yalancıdırlar. Andolsun, (yurtlarından) çıkarılacak olurlarsa onlarla birlikte çıkmazlar. Onlara karşı savaşılırsa da, kendilerine yardımda bulunmazlar; yardım etseler bile (arkalarına) dönüp-kaçarlar. Sonra kendilerine yardım edilmez. (Haşr Suresi, 11-12)

Münafıkların bir diğer yalancılığı da, yaptıkları hainlikler için yalan mazeretler uydurmalarıdır. Allah bir başka ayette münafıkların bu tavrını şöyle haber vermektedir:

Bedevilerden geride bırakılanlar, sana diyecekler ki: "Bizi mallarımız ve ailelerimiz meşgul etti. Bundan dolayı bizim için mağfiret dile." Onlar, kalplerinde olmayan şeyi dilleriyle söylüyorlar. De ki: "Şimdi Allah, size bir zarar isteyecek ya da bir yarar dileyecek olsa, sizin için Allah'a karşı kim herhangi bir şeyle güç yetirebilir? Hayır, Allah yaptıklarınızı haber alandır." (Fetih Suresi, 11)

Münafıkların bir diğer özelliği ise "yalana kulak tutmalarıdır". Bu insanlar yalan sözlere itibar eder, yalan sözleri, uydurma olayları kullanarak fitne çıkarmaya çalışırlar. Allah, Kuran'da münafıkların bu özelliğini şöyle bildirmiştir:

Ey peygamber, kalpleri inanmadığı halde ağızlarıyla "İnandık" diyenlerle Yahudilerden küfür içinde çaba

harcayanlar seni üzmesin. Onlar, yalana kulak tutanlar, sana gelmeyen diğer topluluk adına kulak tutanlar (haber toplayanlar)dır. Onlar, kelimeleri yerlerine konulduktan sonra saptırırlar, "Size bu verilirse onu alın, o verilmezse ondan kaçının" derler. Allah, kimin fitne(ye düşme)sini isterse, artık onun için sen Allah'tan hiçbir şeye malik olamazsın. İşte onlar, Allah'ın kalplerini arıtmak istemedikleridir. Dünyada onlar için bir aşağılanma, ahirette onlar için büyük bir azab vardır. Onlar, yalana kulak tutanlardır, haram yiyicilerdir. Sana gelirlerse aralarında hükmet veya onlardan yüz çevir. Eğer onlardan yüz çevirecek olursan, sana hiçbir şeyle kesin olarak zarar veremezler. Aralarında hükmedersen adaletle hükmet. Şüphesiz, Allah, adaletle hüküm yürütenleri sever. (Maide Suresi, 41-42)

Münafıklar müminlere yalan söyledikleri için kendilerini onlardan üstün zannederler ve müminleri aldattıklarını zannederek sevinirler. Oysa, bu onların ne kadar akılsız ve basiretsiz olduklarının bir delilidir. Çünkü onlar ikiyüzlülüklerini insanlardan gizleseler bile Allah'tan gizleyemezler. Ayrıca onların kendilerini dindar göstermeleri müminlere hiçbir zarar vermez. Herkesin dini kendisinedir. Münafık hem dinsizliğinden dolayı hem de ikiyüzlülüğü için cehennem azabı ile karşılık görecektir; ve bu nedenle asıl küçük düşen, aşağılanan ve alay edilecek durumda olan kendisidir. Allah, Bakara Suresi'nde münafıkların bu akılsızlıklarını şöyle haber vermektedir:

İman edenlerle karşılaştıkları zaman: "İman ettik" derler. Şeytanlarıyla başbaşa kaldıklarında ise, derler ki: "Şüphesiz, sizinle beraberiz. Biz (onlarla) yalnızca alay ediyoruz."

(Asıl) Allah onlarla alay eder ve taşkınlıkları içinde şaşkınca dolaşmalarına (belli bir) süre tanır.
İşte bunlar, hidayete karşılık sapıklığı satın almışlardır; fakat bu alışverişleri bir yarar sağlamamış; hidayeti de bulmamışlardır. (Bakara Suresi, 14-16)

Hz. Yusuf'un kardeşleri

Kuran'da yalancılıkları anlatılan insanlardan bir kısmı da Hz. Yusuf'un kardeşleridir. Hz. Yusuf'un kardeşleri hem yalancı hem de iftiracıdırlar. Ayrıca yalancı oldukları halde sürekli yemin de etmektedirler.

Hz. Yusuf'un kardeşleri, onu kıskandıkları için öldürmeye karar vererek bir plan yapmışlar ve bu planları için babalarından kardeşlerini kendileri ile göndermesini istemişlerdir. Babaları olan Hz. Yakup'un tereddüt ettiğini görünce de, onu koruyacaklarına dair and içmişlerdir. Oysa, daha en baştan planları Hz. Yusuf'u korumak değil öldürmektir.

Önce babalarına kardeşlerinin kendileriyle gelmesini istediklerini söylemişler ve onu çok iyi koruyacaklarına dair söz vermişlerdir. Bunların hepsi, Hz. Yusuf'u öldürmek için kurdukları tuzağın bir parçasıdır. Hz. Yusuf'un kardeşlerinin Kuran'da bildirilen yalanları sırasıyla şöyledir:

Onlar şöyle demişti: "Yusuf ve kardeşi babamıza bizden daha sevgilidir; oysaki biz, birbirini pekiştiren bir topluluğuz. Gerçekte babamız, açıkça bir şaşkınlık içindedir." (Yusuf Suresi, 8)

Hz. Yakup'un Hz. Yusuf'u daha çok seviyor olmasından dolayı yanıldığını söylemeleri de bir yalandır. Çünkü, onlar da mutlaka Hz. Yusuf'un kendilerinden çok daha üstün ahlaklı ve sevilmeye daha layık olduğunun farkındadırlar.

Öldürün Yusuf'u veya onu bir yere atıp-bırakın ki babanızın yüzü yalnızca size (dönük) kalsın. Ondan sonra da salih bir topluluk olursunuz. (Yusuf Suresi, 9)

Kardeşlerini öldürdükten sonra salih bir topluluk olamayacaklarını hepsi bilmektedir. Ancak, biri böyle bir yalan söyledikten sonra hepsi bunu kabul ederek, yapacakları ahlaksızlığı ve zalimliği masum göstermek istemektedirler. Ayrıca, görünürde babalarının sevgisi için bunu yapıyor görünmektedirler. Bu da bir yalandır, çünkü kardeşlerini öldürebilecek ahlakta olan insanlar gerçek sevgiden anlamazlar ve böyle bir talepleri de olmaz. Onlar sadece kıskançlık ve rekabet yüzünden kardeşlerini öldürmek istemektedirler.

(Bu karara vardıktan sonra) "Ey Babamız," dediler. "Sana ne oluyor, Yusuf'a karşı bize güvenmiyorsun? Oysa gerçekte biz, onun iyiliğini isteyenleriz." "Sen onu yarın bizimle gönder, gönlünce gezsin, oynasın. Elbette biz onu koruyup-gözetiriz." (Yusuf Suresi, 11-12)

Dediler ki: "Andolsun, biz, birbirini kollayan bir topluluk iken, kurt onu yerse, bu durumda şüphesiz kayba uğrayan (aciz) kimseler oluruz." (Yusuf Suresi, 14)

Yukarıdaki ayetlerde görüldüğü gibi yalancılar kendilerini çok iyi niyetli ve masum göstermek için büyük bir titizlik göstermektedirler. Amaçlarının kardeşlerinin iyiliği olduğunu vurgulamakta ve onun güvenliği için teminat bile vermektedirler.

Hz. Yusuf'un kardeşleri yukarıdaki ayetlerde de görüldüğü gibi yemin ederek babalarını doğru söylediklerine, güvenilir olduklarına dair ikna etmeye çalışmışlardır. Ve bu yalanları sayesinde kardeşlerini yanlarına almışlar ve onu bir kuyunun derinliklerine atmışlardır. Geri döndüklerinde ise kendilerini suçsuz

göstermek için yine yalanlara başvurmuş ve sahte düzenler kurmuşlardır:

Akşam üstü babalarına ağlar vaziyette geldiler. Dediler ki: "Ey Babamız, gerçek şu ki, biz gittik, yarışıyorduk. Yusuf'u da yiyeceklerimizin (veya eşyamızın) yanında bırakmıştık. Fakat onu kurt yemiş. Ne var ki biz doğruyu söylesek bile sen bize inanacak değilsin." Ve üzerine yalandan kan (sürülmüş) olan gömleğini getirdiler. "Hayır" dedi. Nefsiniz, sizi yanıltıp (böyle) bir işe sürüklemiş. Bundan sonra (bana düşen) güzel bir sabırdır. Sizin bu düzüp-uydurduklarınıza karşı (Kendisinden) yardım istenecek olan Allah'tır." (Yusuf Suresi, 16-18)

Ayetlerde de görüldüğü gibi, Hz. Yusuf'un kardeşleri yalanlarını ikna edici hale getirebilmek için ağlamaktadırlar. Ağlamak, duygu sömürüsü yapmak, kendini acındırmak, saf görünmek, yalancıların en belirgin taktikleri arasındadır. Bu şekilde karşı tarafı daha kolay ikna edebileceklerini sanırlar. Ayrıca "biz doğruyu söylesek de sen bize inanmazsın" diyerek duygu sömürüsünü daha da güçlendirmekte, kendilerini haksızlığa uğramış gibi göstermeye çalışmaktadırlar. Yalancıların sıklıkla başvurduğu bir başka taktik de budur.

Yalancıların bir başka metodu da yalanlarını destekleyecek sahte deliller oluşturmalarıdır. Her yalan ve iftirada genellikle bir de sahte delil olur. Bu nedenle, müminlerin imanlarından şüphe duydukları kişilerin gösterdiği delilleri dikkatlice incelemeleri, ilk görünüşe aldanarak karar vermemeleri gerekir. Nitekim Hz. Yakup imanından kaynaklanan aklı, basireti ve feraseti ile oğullarını çok iyi tanımakta ve onların getirdikleri sahte delile aldanmamaktadır. Ağlamalarına ve kendilerini temize

çıkarmaya çalışan ifadelerine rağmen onların yaptıkları kötülüğü de anlamıştır.

Kuran'da adı geçen iftiracılar

Yalancıların bir özelliği de insanlara iftira atmalarıdır. Allah Kuran'da iftiracılar için şöyle bildirmektedir:

Kim bir hata veya günah kazanır da sonra bunu bir suçsuza yüklerse, gerçekten o, böyle bir yalan (bühtan)ı ve apaçık bir günahı yüklenmiştir. (Nisa Suresi, 112)

Peygamber Efendimiz (sav) de, insanları lekelemek için iftirada bulunanlar hakkında şöyle buyurmuşlardır:

"*Haksız yere bir Müslümanı lekelemek için aleyhinde bir sözü yayan kişiyi Allah bu söz yüzünden kıyamet günü kendisini cehenneme atmak suretiyle lekeler.*" [13]

Kuran'da iftiracılar hakkında birçok örnek verilmektedir.

- Hz. Yusuf'a iftirada bulunan kadın

Hz. Yusuf küçük yaşından itibaren Allah'a gönülden bağlı, Allah'ın sınırlarını koruyan takva sahibi bir mümindir. Küçük yaşta kardeşlerinin kendisine bir tuzak kurmalarının neticesinde, babasından ve ailesinden ayrılmış, ve Mısırlı bir azizin yanında yetişmiştir.

Hz. Yusuf, dikkat çekecek kadar güzel bir insandır. Yanında kaldığı azizin eşi ise, Hz. Yusuf'a ilgi duymuş ve onunla gayri meşru bir ilişki içine girmek istemiştir. Ancak Yusuf Peygamber takvası ve Allah korkusu nedeniyle kadının bu isteğini reddetmiştir. Ne var ki, kadının kocası geldiğinde kadın Hz. Yusuf'a iftirada bulunmuş ve onun kendisinden murad almak istediğini söylemiştir. Kadının bu iftirası sonucu Hz. Yusuf

zindana atılmıştır. Allah Kuran'da şöyle belirtmiştir:

> **Evinde kalmakta olduğu kadın, ondan murad almak istedi ve kapıları sımsıkı kapatarak: "İsteklerim senin içindir, gelsene" dedi. (Yusuf) Dedi ki: "Allah'a sığınırım. Çünkü O benim efendimdir, yerimi güzel tutmuştur. Gerçek şu ki, zalimler kurtuluşa ermez."**
>
> **Andolsun kadın onu arzulamıştı, -eğer Rabbinin (zinayı yasaklayan) kesin kanıt (burhan)ını görmeseydi- o da (Yusuf da) onu arzulamıştı. Böylelikle Biz ondan kötülüğü ve fuhşu geri çevirmek için (ona delil gönderdik). Çünkü o, muhlis kullarımızdandı.**
>
> **Kapıya doğru ikisi de koştular. Kadın onun gömleğini arkadan çekip yırttı. (Tam) Kapının yanında kadının efendisiyle karşılaştılar. Kadın dedi ki: "Ailene kötülük isteyenin, zindana atılmaktan veya acı bir azabtan başka cezası ne olabilir?"**
>
> **(Yusuf) Dedi ki: "Onun kendisi benden murad almak istedi." Kadının yakınlarından bir şahid şahitlik etti: "Eğer onun gömleği ön taraftan yırtılmışsa bu durumda kadın doğruyu söylemiştir, kendisi ise yalan söyleyenlerdendir.**
>
> **Yok eğer onun gömleği arkadan çekilip-yırtılmışsa, bu durumda kadın yalan söylemiştir ve kendisi doğruyu söyleyenlerdendir."**
>
> **Onun gömleğinin arkadan çekilip-yırtıldığını gördüğü zaman (kocası): "Doğrusu, bu sizin düzeninizden (biri)dir. Gerçekten sizin düzeniniz büyüktür" dedi. (Yusuf Suresi, 23-28)**

Kadının iftiracı olduğu eşi ve çevresindekiler tarafından bilinmesine rağmen, Hz. Yusuf zindana atılmıştır. İftiracı kadın, iftirada bulunduğunu şehirdeki kadınlara açıkça anlatmıştır. On-

lar da bu iftiraya ortak olmuşlar ve Hz. Yusuf'u korumamışlardır. Allah bu durumu ayetlerde şöyle bildirir:

Şehirde (birtakım) kadınlar: "Aziz (Vezir)'in karısı kendi uşağının nefsinden murad almak istiyormuş. Öyle ki sevgi onun bağrına sinmiş. Biz doğrusu onu açıkça bir sapıklık içinde görüyoruz." dedi.
(Kadın) Onların düzenlerini işitince, onlara (bir davetçi) yolladı, oturup dayanacakları yerler hazırladı ve her birinin eline (önlerindeki meyveleri soymaları için) bıçak verdi. (Yusuf'a da:) "Çık, onlara (görün)" dedi. Böylece onlar onu (olağanüstü güzellikte) görünce (insanüstü bir varlıkmış gibi gözlerinde) büyüttüler, (şaşkınlıklarından) ellerini kestiler ve: "Allah'ı tenzih ederiz; bu bir beşer değildir. Bu, ancak üstün bir melektir" dediler.
Kadın dedi ki: "Beni kendisiyle kınadığınız işte budur. Andolsun onun nefsinden ben murad istedim, o ise (kendini) korudu. Ve andolsun, eğer o kendisine emrettiğimi yapmayacak olursa, mutlaka zindana atılacak ve elbette küçük düşürülenlerden olacak." (Yusuf Suresi, 30-32)

Cahiliye toplumlarında insanlar iftiralara, yalan ve dedikodulara, yalan olduğunu bildikleri halde, çıkarlarını zedelememek için ses çıkarmazlar. "Bana dokunmayan yılan bin yaşasın' mantığı ile hareket edip, adaletten yana tavır koymazlar. Yukarıdaki ayetlerde de anlatılan olay, bunun açık bir örneğidir.

Ancak şu hiç unutulmamalıdır ki, Allah'ın yardımı her zaman doğruların ve dürüstlerin yanındadır. Hz. Yusuf kendisine atılan iftira sonucunda zindana atılmıştır ancak sonrasında, onun doğruluğu anlaşılmış ve Hz. Yusuf Mısır'da yönetici olarak Allah'ın nimetine kavuşmuştur.

- Hz. Yusuf'a kardeşlerinin attığı iftira

Hz. Yusuf'a atılan bir başka iftira ise kardeşlerinden gelmiştir. Kardeşleri yıllar sonra Hz. Yusuf ile karşılaştıklarında onu tanımamışlar ve gıyabında onun hırsız olduğunu söylemişlerdir. Bu yalandır ve kardeşleri ona duydukları kinden dolayı, onu öldü zannettikleri bir dönemde dahi ona iftira atarak kinlerini ortaya çıkarmışlardır. Allah bu olayı Kuran'da şöyle bildirir:

Dediler ki: "Şayet çalmış bulunuyorsa, bundan önce onun kardeşi de çalmıştı." Yusuf bunu kendi içinde saklı tuttu ve bunu onlara açıklamadı (ve içinden): "Siz daha kötü bir konumdasınız" dedi. "Sizin düzmekte olduklarınızı Allah daha iyi bilir." (Yusuf Suresi, 77)

- Mümin kadınlara atılan iftira

Kuran'da mümin kadınlara atılan iftiralara da dikkat çekilmekte ve müminlerin böyle bir iftira ile karşılaştıklarında nasıl bir tavır göstermeleri gerektiği bildirilmektedir. Bu konuyla ilgili ayetler şöyledir:

Doğrusu, uydurulmuş bir yalanla gelenler, sizin içinizden birlikte davranan bir topluluktur; siz onu kendiniz için bir şer saymayın, aksine o sizin için bir hayırdır. Onlardan her bir kişiye kazandığı günahtan (bir ceza) vardır. Onlardan (iftiranın) büyüğünü yüklenene ise büyük bir azab vardır. (Nur Suresi, 11)

Namus sahibi, bir şeyden habersiz, mü'min kadınlara (zina suçu) atanlar, dünyada ve ahirette lanetlenmişlerdir. Ve onlar için büyük bir azab vardır. O gün, kendi dilleri, elleri ve ayakları aleyhlerinde yaptıkla-

rına dair şahitlikte bulunacaklardır. O gün, Allah hakettikleri cezayı eksiksiz verecektir ve onlar da Allah'ın hiç şüphesiz hak olduğunu bileceklerdir. (Nur Suresi, 23-25)

Allah müminlere bir iftira sözü ile karşılaştıklarında bu sözlere ortak olmamalarını, bu sözün iftira olduğunu söylemelerini bildirmektedir. İnsanların büyük bir kısmı dedikodudan, yalan olduğunu bile bile sansasyon olacak haberleri dinlemek ve aktarmaktan şeytani bir zevk alırlar. Allah bu insanlar için şöyle bildirir:

Onlar, yalana kulak tutanlardır, haram yiyicilerdir. Sana gelirlerse aralarında hükmet veya onlardan yüz çevir. Eğer onlardan yüz çevirecek olursan, sana hiçbir şeyle kesin olarak zarar veremezler. Aralarında hükmedersen adaletle hükmet. Şüphesiz, Allah, adaletle hüküm yürütenleri sever. (Maide Suresi, 42)

Allah, Kendisinden korkup sakınan akıl sahibi müminlerin tavrını ise Kuran'da şöyle bildirmiştir:

Onu işittiğiniz zaman, erkek mü'minler ile kadın mü'minlerin kendi nefisleri adına hayırlı bir zanda bulunup: "Bu, açıkça uydurulmuş iftira bir sözdür" demeleri gerekmez miydi?

Ona karşı dört şahitle gelmeleri gerekmez miydi? Şahitleri getirmediklerine göre, artık onlar Allah katında yalancıların ta kendileridir.

Eğer Allah'ın dünyada ve ahirette sizin üzerinizde fazlı ve rahmeti olmasaydı, içine daldığınız dedikodudan dolayı size büyük bir azap dokunurdu.

O durumda siz onu (iftirayı) dillerinizle aktardınız ve hakkında bilginiz olmayan şeyi ağızlarınızla söylediniz

ve bunu kolay sandınız; oysa o Allah katında çok büyük (bir suç)tür.
Onu işittiğiniz zaman: "Bu konuda söz söylemek bize yakışmaz. (Allah'ım) Sen yücesin; bu, büyük bir iftiradır" demeniz gerekmez miydi? (Nur Suresi, 12-16)

Allah ayrıca müminlere imanından şüphe ettikleri bir kişiden veya imansız birinden bir haber geldiğinde onu etraflıca araştırmalarını emretmektedir. Aksi takdirde yalan bir haber veya iftira ile masum bir insana zarar gelebilir. Allah'ın rahmeti ile böyle bir risk ortadan kaldırılmıştır.

Ey iman edenler, eğer bir fasık, size bir haber getirirse, onu 'etraflıca araştırın'. Yoksa cehalet sonucu, bir kavme kötülükte bulunursunuz da, sonra işlediklerinize pişman olursunuz. (Hucurat Suresi, 6)

Helal ve haramlar uyduranlar

Allah'a karşı söylenen yalanların en büyüklerinden birisi insanların helaller ve haramlar uydurmalarıdır. Allah bir ayette şöyle bildirir:

Dillerinizin yalan yere nitelendirmesi dolayısıyla şuna helal, buna haram demeyin. Çünkü Allah'a karşı yalan uydurmuş olursunuz. Şüphesiz Allah'a karşı yalan uyduranlar kurtuluşa ermezler. (Nahl Suresi, 116)

Bazı kimseler dini olduğundan daha zor göstermek veya kendilerini daha takva göstermek için helal olan şeyleri kendilerine ve çevrelerine haram kılarlar. Oysa Allah helal ve haram kıldığı şeylerin hepsini Kuran'da bildirmiştir.

Kimi de, insanları saptırmak için haramları çeşitli uydurma sebeplerle helal gibi gösterirler. Bu insanlar büyük bir sorumluluk alarak, ahirette hesabını veremeyerek cezalandırılacakla-

rı bir şeye yeltenmektedirler. Allah Kuran'da bu insanlar için şöyle buyurur:

De ki: "Allah'ın sizin için indirdiği sizin bir kısmını haram ve helal kıldığınız rızıktan, haber var mı? Söyler misiniz?" De ki: "Allah mı size izin verdi, yoksa Allah hakkında yalan uydurup iftira mı ediyorsunuz?" (Yunus Suresi, 59)

Oysa haram ve helalin kaynağı Kuran-ı Kerim ve Peygamberimiz (sav)'in sünnetidir.

Allah'a karşı yalan söyleyenler

Bazı insanlar din adına birçok yalanlar uydururlar. Yukarıda da söz edildiği gibi helalleri haram haramları helal kılarlar, veya dinde olmayan şeyleri var gibi gösterirler. Dinde olanları da dinde yokmuş gibi tanıtırlar. Allah bu insanları Kuran'da cehennem azabı ile şöyle tehdit etmiştir.

Allah'a karşı yalan söyleyenden ve kendisine geldiğinde doğruyu (Kur'an'ı) yalanlayandan daha zalim kimdir? Kafirler için cehennemde bir konaklama yeri mi yok? (Zümer Suresi, 32)

Kıyamet günü, Allah'a karşı yalan söyleyenlerin yüzlerinin kapkara olduğunu görürsün. Büyüklenenler için cehennemde bir konaklama yeri mi yok? (Zümer Suresi, 60)

Allah'a karşı yalan uydurup iftira düzenden daha zalim kimdir? İşte bunlar, Rablerine sunulacaklar ve şahidler: "Rablerine karşı yalan söyleyenler bunlardır" diyecekler. Haberiniz olsun; Allah'ın laneti zalimlerin üzerinedir. Bunlar Allah'ın yolundan engelleyenler ve onda çarpıklık arayanlardır. Onlar, ahireti

tanımayanlardır. Bunlar, yeryüzünde (Allah'ı) aciz bırakacak değildir ve bunların Allah'tan başka velileri yoktur. Azab onlar için kat kat arttırılır. Bunlar (hakkı) işitmeye güç yetirmezlerdi ve görmezlerdi de. (Hud Suresi, 18-20)

Allah'ın, dinde olmayan şeyleri uyduranların söylediklerine yönelik Kuran'da verdiği örneklerden bazıları şöyledir:

Sizden kadınlarına "zıhar"da bulunanlar (bilsinler ki, kadınları) onların anneleri değildir. Anneleri, yalnızca kendilerini doğuranlardır. Şüphesiz onlar, çirkin ve yalan söylemektedirler. Gerçekten Allah, çok affeden, çok bağışlayandır. (Mücadele Suresi, 2)

"Birtakım uydurma yalanlar için mi Allah'tan başka ilahlar istiyorsunuz?" (Saffat Suresi, 86)

Dikkat edin; gerçekten onlar, düzdükleri yalanlardan dolayı derler ki: "Allah doğurdu." Onlar, hiç şüphesiz, muhakkak yalan söyleyenlerdir. (Saffat Suresi, 151-152)

(Bu Kur'an) "Allah çocuk edindi" diyenleri uyarıp-korkutur. Bu konuda ne kendilerinin, ne atalarının hiçbir bilgisi yoktur. Ağızlarından çıkan söz ne (kadar da) büyük. Onlar yalandan başkasını söylemiyorlar. (Kehf Suresi, 4-5)

Kitap Ehlinden öylesi vardır ki, bir kantar emanet bıraksan onu sana geri verir; öylesi de vardır ki, ona bir dinar emanet bıraksan, sen, onun tepesine dikilip durmadıkça onu sana ödemez. Bu onların "ümmiler (zayıf ve bilgisizler veya Ehl-i Kitap olmayanlar) konusunda üzerinizde bir yol (sorumluluk) yoktur" demiş olmalarındandır. Oysa kendileri (gerçe-

ği) bildikleri halde Allah'a karşı yalan söylemektedirler. (Al-i İmran Suresi, 75)

Onlardan öyleleri vardır ki, dillerini kitaba doğru eğip bükerler, siz onu (bu okur göründüklerini) kitaptan sanasınız diye. Oysa o kitaptan değildir. "Bu Allah katındandır" derler. Oysa o, Allah katından değildir. Kendileri de bildikleri halde Allah'a karşı (böyle) yalan söylerler. (Al-i İmran Suresi, 78)

Bazı insanlar ise dine girmemek Allah'ın yoluna uymamak için yalanlar uydururlar. Bu insanlar için Allah şöyle buyurmaktadır:

İslam'a çağrıldığı halde, Allah'a karşı yalan uyduranlardan daha zalim kimdir? Allah, zalim bir kavmi hidayete erdirmez. (Saff Suresi, 7)

Kimileri de Allah hakkında yalanlar söyler ve Allah'ı insanlara farklı tanıtmaya çalışırlar. Bu konuda dikkat edilmesi gereken nokta şudur: Bu insanlardan bazıları Allah'a inandıklarını söylüyor da olabilirler ancak tavır ve inanışları, yaşam şekilleri ile Allah'a iman etmedikleri anlaşılmaktadır. Örneğin zor bir durumda hemen Allah'ın yardımından ümit keserler. Veya başlarına bir şey geldiğinde hemen adaletsizlikle karşılaştıklarını zanneder, isyankar olurlar. Oysa Allah'ı gereği gibi tanıyan bir insan Allah hakkında hiçbir zaman yanlış bir düşünce içinde bulunmaz. Allah, Kendisi hakkında yalan uyduranlar için ayetlerde şöyle bildirmiştir:

De ki: "Allah hakkında yalan uydurup iftira edenler, kurtuluşa ermezler." (Yunus Suresi, 69)

Allah'a karşı nasıl yalan uyduruyorlar, bir bak. Bu, apaçık bir günah olarak yeter. (Nisa Suresi, 50)

YALANI SAMİMİ OLARAK İTİRAF ETMEK ALLAH'A SADAKATİ GÖSTERİR

Daha önce de söz edildiği gibi yalancılık şeytana sadakati gösterir. Dürüstlük veya yalanı samimi olarak itiraf ederek doğruyu söylemek ise insanın Allah'a olan itaatini gösterir. İnsan, bir hata yaparak bir an şeytana uyup yanlış bir söz söylemiş olabilir. Ancak hemen ardından hatasını anlayarak, yalanını itiraf ettiğinde, şeytanın üzerindeki etkisini kırmış, ona bağlılık göstermeyerek, Allah'a olan bağlılığını ve Allah'tan korkup sakındığını göstermiş olur.

Mümin, çıkarı zedelense dahi kesinlikle dürüst olmalı, boş bulunup bir an için yanlış bir söz söylese dahi mutlaka hemen ardından doğruları açıklamalıdır. Allah bir ayetinde insanın aleyhinde dahi olsa doğruları söylemesini emretmektedir:

Ey iman edenler, kendiniz, anne-babanız ve yakınlarınız aleyhine bile olsa, Allah için şahidler olarak adaleti ayakta tutun. (Onlar) ister zengin olsun, ister fakir olsun; çünkü Allah onlara daha yakındır. Öyleyse adaletten dönüp heva (tutkuları)nıza uymayın. Eğer dilinizi eğip büker (sözü geveler) ya da yüz çevirirseniz, şüphesiz Allah, yaptıklarınızdan haberi olandır. (Nisa Suresi, 135)

Bir insanın yalanını veya bir başka günahını itiraf ederek, Allah'tan bağışlanma dilemesi ve bu günaha bir daha girmemek üzere tevbe ederek söz vermesi, ona çok fazla güzellik ve nimet kazandırır. Herşeyden önce mümin Allah'ın sevgisini ve rahmetini kazanmak için bunu yapmakla yükümlüdür. Ayrıca insanın böyle bir itirafta bulunarak, hatasını düzeltmesi onun kibirini kırar ve ona tevazu getirir.

Allah Kuran'ın birçok ayetinde işlediği suçtan sonra, hatasını fark ederek Allah'a yönelen ve tevbe eden müminlerin örneklerini verir. Bu, mümin için bir güzellik ve Allah'ın rahmetini, cennetini ve rızasına kazanmaya bir vesiledir. Bu ayetlerden bazıları şöyledir:

Diğerleri günahlarını itiraf ettiler, onlar salih bir ameli bir başka kötüyle karıştırmışlardır. Umulur ki Allah tevbelerini kabul eder. Hiç şüphesiz Allah, bağışlayandır, esirgeyendir. (Tevbe Suresi, 102)

Kim kötülük işler veya nefsine zulmedip sonra Allah'tan bağışlanma dilerse Allah'ı bağışlayıcı ve merhamet edici olarak bulur. (Nisa Suresi, 110)

Ancak kim işlediği zulümden sonra tevbe eder ve (davranışlarını) düzeltirse, şüphesiz Allah onun tevbesini kabul eder. Muhakkak Allah, bağışlayandır, esirgeyendir. (Maide Suresi, 39)

Ve 'çirkin bir hayasızlık' işledikleri ya da nefislerine zulmettikleri zaman, Allah'ı hatırlayıp hemen günahlarından dolayı bağışlanma isteyenlerdir. Allah'tan başka günahları bağışlayan kimdir? Bir de onlar yaptıkları (kötü şeylerde) bile bile ısrar etmeyenlerdir. İşte bunların karşılığı, Rablerinden bağışlanma ve içinde ebedi kalacakları, altından ırmaklar akan

cennetlerdir. (Böyle) Yapıp-edenlere ne güzel bir karşılık (ecir var.) (Al-i İmran Suresi, 135-136)

Suçunu itiraf ederek tevbe eden bir insanın üzerinden şeytanın etkisi kalkmış, bu kişi Allah'ın yoluna uymuş demektir. Allah Kuran'da bazı insanların Allah'a bazılarının ise şeytana kulluk ettiklerini şöyle bildirmektedir:

Tağut'a kulluk etmekten kaçınan ve Allah'a içten yönelenler ise; onlar için bir müjde vardır, öyleyse kullarıma müjde ver. (Zümer Suresi, 17)

Oysa şeytanın insanlar üzerinde çok zayıf bir etkisi vardır. Şeytan sadece yalanlar söyler, insanları aldatmak için hikayeler fısıldar. Ancak hiçbir zaman insanlar üzerinde zorlayıcı bir etkisi olmaz. Ne var ki, çıkarlarına ve dünyaya düşkün, kibirli insanlar hemen şeytanın telkinlerinden etkilenirler. Müminler ise Allah'a olan sevgi ve bağlılıklarından dolayı, şeytanın etkisine girmezler. Şeytan onları kısa süreli etkilese bile hemen Allah'ı düşünerek doğruları görürler. Allah'ın Kuran'da bildirdiği gibi:

Gerçek şu ki, iman edenler ve Rablerine tevekkül edenler üzerinde onun (şeytanın) hiçbir zorlayıcı-gücü yoktur. Onun zorlayıcı-gücü ancak onu veli edinenlerle, onunla O'na (Allah'a) ortak koşanlar üzerindedir. (Nahl Suresi, 99-100)

Allah'tan korkup sakınan bir insan, çıkarları ne kadar zedelenirse zedelensin, Allah'ın razı olmayacağı bir şeyi asla yapmaz. Her davranışında tek ölçüsü Allah'ın rızasını, rahmetini ve cennetini kazanmaktır. Kibirli, nefsine düşkün, hep tutkularının peşinde koşan bir insan ise, hemen günaha girebilir.

Allah bir ayetinde bu iki farklı özelliğe sahip olan insanları şöyle karşılaştırmaktadır:

Ona: "Allah'tan kork" denildiğinde, büyüklük gururu

onu günaha sürükler, kuşatır. Böylesine cehennem yeter; ne kötü bir yataktır o. İnsanlardan öylesi vardır ki, Allah'ın rızasını ara(yıp kazan)mak amacıyla nefsini satın alır. Allah, kullarına karşı şefkatli olandır. (Bakara Suresi, 206-207)

Bu ayetlerde bildirilen söz konusu insanlardan kibirli olan, nefsi için kolaylıkla yalan söyleyebilir. Allah'ın rızası için nefsini satan ise, çıkarları ne kadar zedelenirse zedelensin, asla yalan söylemez.

İslam alimlerinden Mehmed Zahid Kotku, müminlerin neden yalana tenezzül etmediklerini açıklayarak, yalancının uğrayacağı sonu şöyle hatırlatır:

...Şu halde yalan, kendi menfaatini, çıkarını cemiyetin aleyhinde kullanmak oluyor ki bu da, ancak şuurunu kaybetmiş, akılsız, ahmak, budala hatta dinsiz veya dini bilmeyen serserilerin olsa gerek. Kendini bilen insan hiçbir zaman yalana tenezzül ve iltifat etmez ve bilir ki, yalan bir yüz karasıdır; er veya geç meydana çıkacaktır. Bir Müslüman ise çok nezih ve kibardır. Kendisine bir leke gelmesini katiyyen istemez. Bunun için yalana yaklaşmaz ve bilir ki, yalan münafıklık alametidir. Allah sübhanehu ve teala Hazretleri yalan söyleyeni katiyyen sevmez. Allah-u Celle ve ala'nın sevmediğini elbette Resullullah Efendimiz de sevmez. Allah-u celle ve ala'nın ve onun Resulü'nün sevmediğini, tabii insanların da, meleklerin de sevmesine imkan yoktur.

Şu halde, yalancı; herkesin menfuru, mezmum, ahlaksız, seviyesiz ve kıymetsiz bir kimse demektir. Dünyada da, ahirette de hali haraptır. Sonra yalan, mert kişilerin değil, adi ve daha doğrusu alçak kişilerin işidir. Mert insan, Müslüman olsun de sonra işine gelmediği vakit yalan söylesin, hiç olacak şey

değildir. Onun için Müslüman her zaman mert ve dürüsttür. Yalana katiyyen tenezzül etmez. [14]

Mehmed Zahid Kotku, doğruluktan ayrılmamak gerektiğini de şu sözleri ile müminlere tavsiye etmiştir:

"*Doğruluğu arayınız. Her ne kadar onda tehlike varsa da muhakkak necat yine doğruluktadır. Doğrulukta izzet vardır, doğruluktan ayrılma. Yalan mezmum bir ahlaktır. Ondan sakın. Dünyada doğruluk kadar iyi bir şey yoktur. Allah ve insanlar yanında da yalandan fena bir şey yoktur.*" [15]

YALANCILIĞIN ÇÖZÜMÜ: ALLAH KORKUSU

Bir insanın yalan söyleyebilmesinin nedeni Allah'ı gereği gibi tanımaması, O'ndan korkup sakınmamasıdır. Her an Allah'ın kendisini gördüğünü, işittiğini bilen, kalbinden geçenleri, bilinçaltındakileri, her an ne düşündüğünü, bu satırları okurken aklından neler geçirdiğini bildiğini bilen, bu gerçeği kavrayan bir insan, hiçbir zaman yalan söyleyemez. Allah'ın kendisini azaplandırmasından korkup sakınır. Ahirette hesabını veremeyeceği tek bir söz dahi söylemez. Dalgınlıkla veya yanlışlıkla ağzından gerçek olmayan tek bir söz dahi çıksa hemen onu düzeltir ve Allah'tan bağışlanma diler.

Yalancıların en önemli özelliği ahirete inanmamaları veya inançlarından şüphede olmaları ve ahireti pek düşünmemeleridir. Allah'ın bir ayetinde bildirdiği gibi, **"Yalanı, yalnızca Allah'ın ayetlerine inanmayanlar uydurur..."** (Nahl Suresi, 105)

Allah'ı tanıyan bir insan, yalan söylemekten dolayı dünyada ve ahirette alınabilecek karşılıklardan korkup sakınır. Allah Kuran'ın birçok ayetinde hileli düzen kuranların tuzaklarının bozulduğunu bildirmektedir:

> **(Hem de) Yeryüzünde büyüklük taslayarak ve kötülüğü tasarlayıp düzenleyerek. Oysa hileli düzen, kendi**

sahibinden başkasını sarıp-kuşatmaz. Artık onlar öncekilerin sünnetinden başkasını mı gözlemektedirler? Sen, Allah'ın sünnetinde kesinlikle bir değişiklik bulamazsın ve sen, Allah'ın sünnetinde kesinlikle bir dönüşüm de bulamazsın. (Fatır Suresi, 43)

Sadece yalancılık için değil, bir insanın diğer tüm kötü ahlak özelliklerini terk etmesi için Allah'tan korkup sakınması, ahiretin varlığına inanması ve cehennem azabından korkması gerekir. Allah bir ayetinde **"...Sen, yalnızca gayb ile Rablerinden 'içleri titreyerek-korkmakta' olanları ve dosdoğru namazı kılanları uyarırsın. Kim temizlenip-arınırsa, artık o, kendi nefsi için temizlenip-arınmıştır. Sonunda dönüş Allah'adır."** (Fatır Suresi, 18) diyerek bu gerçeği bildirmiştir.

Ayrıca, yalancının yalanlarını her seferinde deşifre etmek, ona inanmış görünerek ona ortak olmamak da o kişiyi yalan söylemekten vazgeçirebilir. Çünkü insanlar yalanlarına ses çıkarılmadığında insanları aldatabildiklerini sanmakta ve bu nedenle hem kibirlenmekte hem de bu kötü huylarından vazgeçmemektedirler.

Yalandan vazgeçmek ve bu konuda kararlı olmak için, o kişi insanların karşısındaki durumunun hiçbir öneminin olmadığını da düşünmelidir. Çünkü yalan ya itibar için, ya bir çıkar için söylenir. Bir insan, insanların aciz kullar olduklarını, onların rızalarının değil Allah'ın rızasını kazanmanın önemli olduğunu kavradığında, yalan söylemesinin bir anlamı ve nedeni de kalmayacaktır.

AHİRETTE KİMSE YALAN SÖYLEYEMEYECEKTİR

Dünyada söyledikleri her şeyden sorumlu olduklarını ve ahirette bunlardan hesaba çekileceklerini unutarak yalan söyleyen, sinsilik yapan, samimiyetsiz insanlar, ahirette yalan söylemeye güç bulamayacaklardır. Onlar yalan söylemeye yeltenseler dahi, Allah onların yalan söylemelerine imkan tanımayacak, onların ağızlarını mühürleyecek, kendilerini iradeleri dışında konuşturarak, onlar hakkındaki gerçekleri söylettirecektir.

Allah yalancının kendi kendisine ihanetini ve gerçekleri ortaya çıkarmasını ayetlerde şöyle bildirir:

Bugün Biz onların ağızlarını mühürleriz; (günahtan ve sevaptan yana) kazandıklarını, elleri Bize söylemekte, ayakları (aleyhlerinde) şahitlik etmektedir. (Yasin Suresi, 65)

Sonunda oraya geldikleri zaman, işitme, görme (duyuları) ve derileri kendi aleyhlerine şahitlik edecektir.

Kendi derilerine dediler ki: "Niye aleyhimizde şahitlik ettiniz?" Dediler ki: "Herşeye nutku verip-konuşturan Allah, bizi konuşturdu. Sizi ilk defa O yarattı ve O'na döndürülüyorsunuz."

"Siz, işitme, görme (duyularınız) ve derileriniz aleyhinize şahitlik eder diye sakınmıyordunuz. Aksine, yaptıklarınızın birçoğunu Allah'ın bilmeyeceğini sanıyordunuz. İşte bu sizin zannınız; Rabbiniz hakkında beslediğiniz-zannınız, sizi bir yıkıma uğrattı, böylelikle hüsrana uğrayan kimseler olarak sabahladınız." Şimdi eğer sabredebilirlerse, artık onlar için konaklama yeri ateştir. Ve eğer onlar hoşnut olma (dünya)ya dönmek isterlerse, artık hoşnut olacaklardan değildirler. (Fussilet Suresi, 20-24)

Allah ayetlerinde "yalancı günahkarların" hesap gününde nasıl bir muamele göreceklerini ve kendileri yıllar boyunca içlerindekileri gizlemiş olsalar da, o gün içlerindekilerin nasıl ortaya çıkacağını şöyle bildirmektedir:

Hayır; eğer o, (bu tutumuna) bir son vermeyecek olursa, andolsun, onu perçeminden tutup sürükleyeceğiz; O yalancı, günahkar olan alnından. O zaman da meclisini (yakın çevresini ve yandaşlarını) çağırsın. Biz de zebanileri çağıracağız. Hayır; ona boyun eğme (Rabbine) Secde et ve yakınlaş. (Alak Suresi, 15-19)

Gerçekten insan, Rabbine karşı nankördür. Ve gerçekten, kendisi buna şahiddir. Yine de bilmeyecek mi? Kabirlerde olanların 'deşilip dışa atıldığı, 'göğüslerde olanların derlenip-devşirildiği zamanı? (Adiyat Suresi, 6-10)

Dünya hayatında yalancıların yalanları her zaman yüzlerine vurulmaz. Kimi zaman yalan söyledikleri fark edilmez, kimi zaman da yalanlarına sabır gösterilir. Ancak ahirette her insan yaptığı her kötülüğün karşılığını misliyle alacaktır. Allah bir

ayette ölüm anında dahi, meleklere yalan söyleyenlerin yalanlarının nasıl kabul edilmediğini ve kendilerine verilen karşılığı şöyle haber vermektedir:

Melekler kendi nefislerine zulmedenlerin hayatına son verecekleri zaman derler ki: "Nerde idiniz?" Onlar: "Biz, yeryüzünde zayıf bırakılmışlar (müstaz'aflar) idik." derler. (Melekler de:) "Hicret etmeniz için Allah'ın arzı geniş değil miydi?" derler. İşte onların barınma yeri cehennemdir. Ne kötü yataktır o? (Nisa Suresi, 97)

Allah Kendisine karşı yalanlar söyleyenlerin ölüm anlarını ve uğradıkları sonu ise ayette şöyle bildirir:

Allah'a karşı yalan uydurup iftira düzenden veya kendisine hiçbir şey vahyolunmamışken "Bana da vahy geldi" diyen ve "Allah'ın indirdiğinin bir benzerini de ben indireceğim" diyenden daha zalim kimdir? Sen bu zalimleri, ölümün 'şiddetli sarsıntıları' sırasında meleklerin ellerini uzatarak onlara: "Canlarınızı (bu kıskıvrak yakalanıştan) çıkarın, bugün Allah'a karşı haksız olanı söylediğiniz ve O'nun ayetlerinden büyüklenerek (yüz çevirmeniz) dolayısıyla alçaltıcı bir azabla karşılık göreceksiniz" (dediklerinde) bir görsen... (Enam Suresi, 93)

Allah'ın sınırlarına uymayanlar, yalanı alışkanlık haline getirenler, ahirette yalanlarından dolayı büyük bir pişmanlık duyacaklardır. Akıl ve vicdan sahibi her insanın bu sonu düşünerek yalanın büyük küçük her türlüsünden uzak durması, daima doğru sözlü olması gerekir.

PEYGAMBER EFENDİMİZİN YALANDAN SAKINMAKLA İLGİLİ HADİS-İ ŞERİFLERİ

"*Kıyamet günü Allah katında mahluklarının en sevimsizleri yalancılar, kibirliler ve kardeşlerine karşı sinelerinde amansız kin besleyenler olacak...*" [16]

"*Kıyamet günü Allah kullarının en sefillerinin şunlara bu sözle, bunlara da şu sözle gelen ikiyüzlü kişilerin olduğunu göreceksiniz.*"[17]

"*Arkadaşına söylediğin bir sözde o seni tasdik ederken senin ona yalan söylemen büyük bir hiyanettir*" [18]

"*Kul yalan söyleye söyleye ve yalanı araya araya Allah katında pek yalancı yazılır.*" [19]

"*Yalan rızkı eksiltir.*" [20]

"*Sana Allah korkusunu, doğru sözlülüğü, emaneti yerine getirmeyi, ahde vefayı, yemek yedirmeyi ve mütevazi davranmayı, bol bol selam vermeyi tavsiye ederim.*" [21]

"*Allah adına and içen kişi yeminine sivri sinek kanadı kadar (ufak bir) yalan katarsa bu yalan kıyamet gününe değin kalbinde bir leke olarak kalır.*" [22]

"*Allah'ım gönlümü nifaktan, fercimi zinadan, dilimi de yalandan temizle*" [23]

"*İftiranın, yalanın en büyüğü görmediği rüyayı gözlerine isnad ederek gördüm demektir*" [24]

"*(Müslümanlar) Sahabelerime ve onlardan sonra gelenlere iyi davranınız. Daha sonra yalan yayılır, adam kendisine yemin teklif edilmeden yemin ediverir, şahitliği istenmeden şahitlik yapar.*" [25]

"*Yalan olduğunu bile bile bana bir söz isnadında bulunan yalancılardan biridir.*" [26]

"*Siz doğruluğa devam ediniz, çünkü doğruluk muhakkak sahibini hayırlara eriştirir. İyilikler de cennete hidayet eder, götürür. Doğruluğa devam ettikçe ve doğruyu aradıkça Allah Teala'nın indinde sıddik olarak yazılır. Yalandan sakınınız, muhakkak yalan insanı fücura götürür, fücur ise ateşe yani cehenneme götürür, kul yalana devam ettikçe ve yalanı aradıkça indi ilahi'de yalancı yazılır.*" [27]

" *Müslümanda… hainlik ve yalan bulunamaz.*" [28]

"*Bir adam Resulullah (sav)'a "Cennet ameli nedir" dedi. Cenab-ı Peygamber de "sıdkdır, doğruluktur, doğru söz söylemektir. Zira kul doğru söz söyleyince iyilik yapar, lütuf ve ihsanda bulunur, böyle lütuf ve ihsanda bulununca Allah Teala da iman nasip edip Allah'ı tasdik eder ve O'ndan korkup- iyi ameller ve ibadetler yapıp, günahlardan da kaçar, böylece iman sahibi olunca da cennete girer." Yine o zat: "Cehennem ameli nedir? Diye sordu, Cenab-ı Peygamber de: "yalandır, yalan söylemektir. Kul yalan söyleyince fasık olur, facir olur, haram ve maasi işler. Facir, fasık olunca nimet-i ilahiyeyyeyi göremez, tuğyan eder, küfran-i nimet eder. Küfran-i nimet edince de cehenneme girer.*" [29]

"*Eğer siz Allah ve Resulünün sizi sevmesini istiyorsanız, size verilen*

emaneti yerine veriniz. Söylediğiniz vakit doğru söyleyiniz, komşularınız ile güzel komşuluk yapınız." [30]

"*Münafığın alameti üçtür: Konuştuğu vakit yalan söyler; vadettiğinde hulf eder (sözünden döner), emanet edilen şeye hıyanet eder."* [31]

"*Yalanda hayır yoktur."* [32]

"*Yalan yüzü kızartır, nemime (söz taşımak) kabirde azaptır."* [33]

"*Sıdk insanı birr'e (Allah'ı razı edecek iyiliğe) götürür, birr de cennete götürür. Kişi, doğru söyler ve doğruyu arar da sonunda Allah'ın indinde sıddik (doğru sözlü) diye kaydedilir. Yalan da kişiyi haddi aşmaya götürür. Haddi aşmak da ateşe götürür. Kişi yalan söyler ve yalanı araştırır da sonunda Allah'ın indinde yalancı diye kaydedilir."* [34]

"*Sana şüphe veren şeyi terk et, emin olduğun şeye ulaşıncaya kadar git. Zira sıdk (doğruluk) kalbin itminanıdır, yalan şüphedir."* [35]

"*Sakın yalana yaklaşmayın*" [36]

"*Yalan söz büyük günahlardandır."* [37]

"*Allah Teala'nın yevm-i kıyamette en mebğuz mahluku yalancı ve kibirlilerdir ve bir de din kardeşlerine karşı içlerinde buğz saklayanlardır, siz bunlara mülaki olursanız siz de onlar gibi davranın. Bunlar Allah ve Resulüne itaate çağrılsalar gayet ağır davranırlar, şeytanın yoluna ve emrine çağrılsalar süratle icabet ederler."*[38]

Abdullah İbni Abbas (ra) anlatıyor: Peygamber (sav)'den kemalin ne olduğu soruldu. Şu cevabı verdi: "Hakkı söylemek ve sadakatla amel etmektir." [39]

"*Yalandan uzak durun, zira yalan fücur ile birliktedir ve her ikisi de ateştedir."* [40]

"*Aman doğruluktan ayrılmayın. Doğruluk iyilikle birlikte ikisi cennettedir."* [41]

İSLAM ALİMLERİNİN YALANIN ZARARLARI İLE İLGİLİ SÖZLERİ

Gazali: "Yalan büyük günahların analarındandır. Kişi yalancı bilinirse sözüne güven kalmaz, gözlerden düşer, nazarlarda değersiz olur. Yalanın çirkinliğini anlamak istersen, başkalarının yalanının çirkinliğine bak, nefsin ondan ne kadar nefret duyacak gör, yalanının sahibini ne kadar istihkar edeceğine, söyleyeceği yalanını ne kadar çirkin bulacağına dikkat et..."[42]

Münavi: "Yalanın çirkinliği, peşinden bütün fevahişi (çirkinlikleri, yasakları) getirmesi sebebiyledir. Yalanın terkiyle fevahiş de terkedilir." [43]

Bediüzzaman Said Nursi: "...Sıdk (doğruluk), İslamiyetin hakiki sağlam temelidir ve ulvi seciyelerinin rabıtasıdır ve hissiyat-ı ulviyesinin mizacıdır. Öyle ise, hayat-ı ictimaiyemizin esası olan sıdkı, doğruluğu içimizde ihya edip onunla manevi hastalıklarımızı tedavi etmeliyiz.

Evet sıdk ve doğruluk İslamiyetin hayat-ı içtimaiyesinde ukde-i hayatiyesidir. Riyakarlık, fiili bir nevi yalancılıktır. Dalkavukluk ve yapmacık hareket alçakça bir yalancılıktır. Nifak ve

münafıklık muzır bir yalancılıktır. Yalancılık ise: Sani-i Zülcelal'in kudretine iftira etmektir. Küfür, bütün envaıyla kizbdir, yalancılıktır. İman, sıdktır, doğruluktur. Bu sırra binaen kizb ve sıdkın ortasında hadsiz bir mesafe var. Şark ve Garb kadar birbirinden uzak olmak lazım geliyor. Nar (ateş) ve nur gibi birbirine girmemek lazım...

Bu sıdk ve kizb, küfür ve iman kadar birbirinden uzak, Asr-ı Saadette sıdk vasitasiyle Muhammed aleyhissalatu vesselamın ala-yı illiyine (cennette en yüksek derece) çıkması ve o sıdk anahtarıyla iman hakikatlerinin ve kainat hakikatlerinin hazinesi açılması sırrıyla, içtimayat-ı beşeriye çarşısında sıdk en revaçlı bir mal ve satın alınacak en kıymetli bir meta hükmüne geçmiş.

Ve kizb vasıtasıyla Müseylime-i Kezzab'ın emsali, esfel-i safiline (cehennemin en aşağı tabakasındakiler) sükut etmiş ve kizb o zamanda küfrün ve hurafelerin anahtarı olduğunu o inkilab-ı azim gösterdiğinden kainat çarşısında en fena, en pis bir mal olup, o malı satın almak değil; herkes nefret etmesi hükmüne geçen kizb ve yalana,... Sahabeler; elbette, şüphesiz bilerek ellerini yalana uzatmazlar. Kizb ile kendilerini mülevves etmezler (kirletmezler). Müseylime-i Kezzab'a kendilerini benzetmezler...

Necat (kurtuluş) yalnızca sıdkla, doğrulukla olur. "Ürvetü'l vüska" sıdktır. Yani en muhkem ve onunla bağlanacak zincir doğruluktur..." [44]

"Yalan, Bir Lafz-ı Kâfirdir

Bir tane sıdk, yakar milyonla yalanı. Bir tane-i hakikat, yıkar kasr-ı hayali. Sıdk büyük esastır, bir cevher-i ziyalı.

Yeri verir sükûta, eğer çıksa zararlı... Yalana yer hiç yoktur,

çendan olsa faydalı. Her sözün doğru olsun, her hükmün hak olmalı.

Lâkin hakkın olamaz, her doğruyu söz etmek… Güzel gör, hem güzel bak. Tâ güzel düşünmeli. Güzel bil, hem güzel düşün. Tâ leziz hayatı bulmalı.

Hayat içinde hayattır, hüsn-ü zanda emeli. Sû'-i zanla yeistir: Saadet muharribi, hem de hayatın katili." [45]

Mehmed Zahid Kotku: "Münafığın alameti üçtür: Konuştuğu vakit yalan söyler, vadettiğinde hulf eder, emanet edilen şeye hıyanet eder." İşte gayet basit gibi görünen şu çok çirkin üç huy her kimde bulunursa ona hemen münafık adını takmakta hiç tereddüt etmeyiz.

Münafıklık iki kısımdır: Biri ameli nifak, biri de itikadi nifaktır ki bu en ağırıdır. Her ikisinin de alameti şu zikr olunan üç şeydir.

Evvela yalan söylemek, her kavmin, her milletin, her şahsın indinde son derece mezmumdur. Türkçemizde: "Yalancının mumu yatsıya kadar yanar" derler ki, ışık insana asıl geceleyin lazımdır. Yalan söylersen gece sana lazım olacak ışıktan mahrum kalırsın ve bütün gece karanlıkta kalırsın, ışığa ihtiyacın olduğu bir sırada ışık bulamazsın demektir. Sonra yalan insanın yüzünü karartır, her yerde ismine yalancı derler, sözüne, sohbetine kimse kulak asmaz. Daha sonra senin çoluk çocukların da senden yalanı öğrenirler, onlar da yalancı olurlar. Daha sonra sana kimse itimad etmez, insanlar arasında itimadı kaybetmek kadar tehlikeli bir durum tasavvur olunamaz. Daha sonra söz, insanın özüdür. Özü ne ise, sözü de öyledir. Özü, aslı bozuk olanın sözleri de yalan dolan olur. Aslı, özü temiz olanın sözü altın gibi kıymetlidir; daima doğru söyler, yalandan son

derece korkar, katiyyen söylemez. Zira "insana yakışan doğruluktur" der. Doğrunun yardımcısı da Allah'tır. Bunda zerre kadar şüphe etme. Kuran bize hep doğruluğu tavsiye eder.

"Bizi doğru yola ilet" (Fatiha Suresi, 5)

Sakın unutma! Bütün selamet, saadet, devlet, nimet hep doğruluktadır. Cennet ise doğruların mekanıdır. Hakk'ın rızası doğruluktadır.

Yalan, yılan gibi yamuk yumuk gider, doğru gidemez. Onun için herkes ondan korkar, kimse de sevmez.

...Bugün dünya insanları içerisinde, dinsizler de var, başka din sahipleri de var. Bunların hiçbirisi yalanı sevmez. Dinsiz oldukları halde, ahirete inaçları olmadığı halde yalan söylemeyen kafirlerin de olduğunu unutma." [46]

"Cennet ehlinin işi daima doğru söylemek, cehennem ehlinin işi de yalancılıktır. Allah Teala cümlemizi yalandan ve yalancılıktan muhafaza buyursun. Zira yalan kalpte ufak da olsa siyah bir nokta, bir iz yapar, sonra kalbi istila eder, kalp simsiyah olur. Ondan sonra da o adamdan elbette bir hayır gelmez. Nasın hayırlısı değil belki nasın şerlisi olur. Tabii o zaman cennet nasın hayırlıları içindir. Cehennem de bilakis nasın şerlileri içindir." [47]

Abdülkadir Geylani: "Şeytan sana neler yapmadı ki... Yalanı sana sevdirdi. Kötü işleri sana süsledi." [48]

"Yazık sana, halka doğruluk söylersin; ama işin yalan..." [49]

"Doğruluk yeryüzünde Allah'ın kılıcıdır. Hangi şeyin üzerine konsa onu keser." [50]

"Allah kulda doğruluk ister. Ona varmak isteyene marifet nuru gerektir. İrfan sahiplerinin kalbinde marifet güneşi doğ-

muştur. O güneş gece ve gündüz sönmez. O güneşe sahip olanlar doğru olurlar."[51]

Abdullah ibn Abbas (ra): "Dört hasleti taşıyan kar etmiştir: Doğruluk, haya, güzel ahlak ve şükür." [52]

Hz. Ali (ra): Allah katında en büyük hata pek yalancı dildir. En yaman pişmanlık da kıyamet günü duyulacak pişmanlıktır." [53]

Hz. Ömer (ra): Bizler katında sizin en sevimlisi isimleriniz en güzel olanlarınız değil, sizi gördüğümüzde en hoşumuza gidenleriniz, en güzel huylularınız olur. Sizleri denediğimizde en beğendiklerimiz en doğru sözlüleriniz ve emanete azami titizliği gösterenlerinizdir." [54]

Yalanın kişi için düşüklük olduğunu bildiğimden beri yalan söylemiş değilim." [55]

Hz. Aişe (ra): Peygamber (sav)'in sahabelerinin ağırlarına giden en ağır ahlaksızlık yalandı...[56]

Meymun b. Ebu Şebib: "Bir gün oturmuş mektup yazıyordum. O arada bir kelime daha ilave etmek durumuyla karşı karşıya kaldım. Eğer o kelimeyi yazsam mektubu süslemiş ama yalan söylemiş olacaktım. Sonunda yazmamaya karar verdim. Bunun üzerine aklıma İbrahim Suresinin 27. ayeti geldi: "Allah inananları dünya hayatında ve ahirette sağlam bir söz üzerinde tutar, zalimleri de saptırır. Allah dilediğini yapar." [57]

Malik b. Dinar: "Bir kitapta şunları okumuştum: Her katibin konuşması ameliyle karşılaştırılır. Eğer sözleriyle işleri uyuşuyorsa doğru kişi olarak değerlendirilir. Uyuşmuyorsa yalancı kabul edilir..." [58]

"Doğruluk ile yalan kalpte savaş halindedir. Birisini diğerini çıkarıncaya kadar bu savaş sürer," [59]

Ebu Hüreyre (ra): İki yüzlünün Allah katında güvenilir biri olması mümkün değildir." [60]

SONUÇ: DÜRÜST OLANLAR DAİMA KAZANIRLAR

İnsanların bir çoğu kendine göre küçük yalanlar söylediğini düşündüğü için "yalancı" sıfatını kendine yakıştırmaz. Bu, neyin yalan olduğunu düşünmemelerinden kaynaklanıyor olabilir. Ancak ne olursa olsun insanın bazen "bundan ne olacak" diyerek gözardı ettiği ve bazen de kendine göre geçerli bahaneler bulduğu yalanlar, çevresi tarafından normal karşılansa da o kişinin sonsuza kadar sürecek ahiret hayatını büyük tehlikeye sokabilir.

Dünya hayatında, yalan söyleyen, sinsilik ve ikiyüzlülük yapan kişi, ilk bakışta bazı karlar elde ediyor, çıkarlar sağlıyor gibi görünebilir. Ancak bu durum aldatıcıdır. Yalancı sonuç itibarı ile daima kaybeder. Dünyada gerçek dostluğu, sevgiyi, güveni, samimiyeti, yakınlığı, huzur ve rahatlığı yaşayamaz; ahirette ise çok şiddetli bir azapla karşılık görebilir. Allah yalancıların durumunu şöyle bildirmiştir:

Kahrolsun, o 'zan ve tahminle yalan söyleyenler'; Ki onlar, 'bilgisizliğin kuşatması' içinde habersizdirler. (Zariyat Suresi, 10-11)

Dürüst insan ise kimi zaman bazı zorlukları göze almak durumunda kalabilir. Ancak dürüst ve samimi olduğu için daima kazanır. Allah onun güzel ahlakına karşı dünyada ve ahirette ona nimetini, rahmetini, sevgisini, rızasını sunar ve onu cennetle ödüllendirir. Allah dürüstlerin ve samimi müminlerin karşılaşacağı güzel sonucu Kuran'da şöyle bildirmiştir:

Allah dedi ki: "Bu, doğrulara, doğru söylemelerinin yarar sağladığı gündür. Onlar için, içinde ebedi kalacakları, altından ırmaklar akan cennetler vardır. Allah onlardan razı oldu, onlar da O'ndan razı olmuşlardır. İşte büyük 'kurtuluş ve mutluluk' budur." (Maide Suresi, 119)

Peygamber Efendimiz de insanların doğruluktan ayrılmamalarını, yalandan sakınmaları gerektiğini şu hikmetli sözleri ile insanlara tavsiye etmektedir:

"*Siz doğruluğa devam ediniz, çünkü doğruluk muhakkak sahibini hayırlara eriştirir. İyilikler de cennete hidayet eder, götürür. Doğruluğa devam ettikçe ve doğruyu aradıkça Allah Teala*'*nın indinde sıddik olarak yazılır. Yalandan sakınınız, muhakkak yalan insanı fücura götürür, fücur ise ateşe yani cehenneme götürür, kul yalana devam ettikçe ve yalanı aradıkça indi ilahi*'*de yalancı yazılır.*" [61]

DARWINİZM'İN ÇÖKÜŞÜ

Darwinizm, yani evrim teorisi, yaratılış gerçeğini reddetmek amacıyla ortaya atılmış, ancak başarılı olamamış bilim dışı bir safsatadan başka bir şey değildir. Canlılığın, cansız maddelerden tesadüfen oluştuğunu iddia eden bu teori, evrende ve canlılarda mucizevi bir düzen bulunduğunun bilim tarafından ispat edilmesiyle çürümüştür. Böylece Allah'ın tüm evreni ve canlıları yaratmış olduğu gerçeği, bilim tarafından da kanıtlanmıştır. Bugün evrim teorisini ayakta tutmak için dünya çapında yürütülen propaganda, sadece bilimsel gerçeklerin çarpıtılmasına, taraflı yorumlanmasına, bilim görüntüsü altında söylenen yalanlara ve yapılan sahtekarlıklara dayalıdır.

Ancak bu propaganda gerçeği gizleyememektedir. Evrim teorisinin bilim tarihindeki en büyük yanılgı olduğu, son 20-30 yıldır bilim dünyasında giderek daha yüksek sesle dile getirilmektedir. Özellikle 1980'lerden sonra yapılan araştırmalar, Darwinist iddiaların tamamen yanlış olduğunu ortaya koymuş ve bu gerçek pek çok bilim adamı tarafından dile getirilmiştir. Özellikle ABD'de, biyoloji, biyokimya, paleontoloji gibi farklı alanlardan gelen çok sayıda bilim adamı, Darwinizm'in geçersizliğini görmekte, canlıların kökenini artık yaratılış gerçeğiyle açıklamaktadırlar. Bugün bilimsel gelişmeler, evreni ve tüm canlıları Allah'ın yaratmış olduğu gerçeğini gözler önüne sermektedir.

Evrim teorisinin çöküşünü ve yaratılışın delillerini diğer pek çok çalışmamızda bütün bilimsel detaylarıyla ele aldık ve almaya devam ediyoruz. Ancak konuyu, taşıdığı büyük önem nedeniyle, burada da özetlemekte yarar vardır.

Evrim teorisinin çöküşünü ve yaratılışın delillerini diğer pek çok çalışmamızda bütün bilimsel detaylarıyla ele aldık ve almaya devam ediyoruz. Ancak konuyu, taşıdığı büyük önem nedeniyle, burada da özetlemekte yarar vardır.

Darwin'i Yıkan Zorluklar

Evrim teorisi, tarihi eski Yunan'a kadar uzanan bir öğreti olmasına karşın, kapsamlı olarak 19. yüzyılda ortaya atıldı. Teoriyi bilim dünyasının gündemine sokan en önemli gelişme, Charles Darwin'in 1859 yılında yayınlanan *Türlerin Kökeni* adlı kitabıydı. Darwin bu kitapta dünya üzerindeki farklı canlı türlerini Allah'ın ayrı ayrı yarattığı gerçeğine karşı çıkıyordu. Darwin'e göre, tüm türler ortak bir atadan geliyorlardı ve zaman içinde küçük değişimlerle farklılaşmışlardı.

Darwin'in teorisi, hiçbir somut bilimsel bulguya dayanmıyordu; kendisinin de kabul ettiği gibi sadece bir "mantık yürütme" idi. Hatta Darwin'in kitabındaki "Teorinin Zorlukları" başlıklı uzun bölümde itiraf ettiği gibi, teori pek çok önemli soru karşısında açık veriyordu.

Darwin, teorisinin önündeki zorlukların gelişen bilim tarafından aşılacağını, yeni bilimsel bulguların teorisini güçlendireceğini umuyordu. Bunu kitabında sık sık belirtmişti. Ancak gelişen bilim, Darwin'in umutlarının tam aksine, teorinin temel iddialarını birer birer dayanaksız bırakmıştır.

Darwinizm'in bilim karşısındaki yenilgisi, üç temel başlıkta incelenebilir:

1) Teori, hayatın yeryüzünde ilk kez nasıl ortaya çıktığını asla açıklayamamaktadır.

2) Teorinin öne sürdüğü "evrim mekanizmaları"nın, gerçekte evrimleştirici bir etkiye sahip olduğunu gösteren hiçbir

bilimsel bulgu yoktur.

3) Fosil kayıtları, evrim teorisinin öngörülerinin tam aksine bir tablo ortaya koymaktadır.

Bu bölümde, bu üç temel başlığı ana hatları ile inceleyeceğiz.

Aşılamayan İlk Basamak: Hayatın Kökeni

Evrim teorisi, tüm canlı türlerinin, bundan yaklaşık 3.8 milyar yıl önce ilkel dünyada ortaya çıkan tek bir canlı hücreden geldiklerini iddia etmektedir. Tek bir hücrenin nasıl olup da milyonlarca kompleks canlı türünü oluşturduğu ve eğer gerçekten bu tür bir evrim gerçekleşmişse neden bunun izlerinin fosil kayıtlarında bulunamadığı, teorinin açıklayamadığı sorulardandır. Ancak tüm bunlardan önce, iddia edilen evrim sürecinin ilk basamağı üzerinde durmak gerekir. Sözü edilen o "ilk hücre" nasıl ortaya çıkmıştır?

Evrim teorisi, yaratılışı reddettiği, hiçbir doğaüstü müdahaleyi kabul etmediği için, o "ilk hücre"nin, hiçbir tasarım, plan ve düzenleme olmadan, doğa kanunları içinde rastlantısal olarak meydana geldiğini iddia eder. Yani teoriye göre, cansız madde tesadüfler sonucunda ortaya canlı bir hücre çıkarmış olmalıdır. Ancak bu, bilinen en temel biyoloji kanunlarına aykırı bir iddiadır.

"Hayat Hayattan Gelir"

Darwin, kitabında hayatın kökeni konusundan hiç söz etmemişti. Çünkü onun dönemindeki ilkel bilim anlayışı, canlıların çok basit bir yapıya sahip olduklarını varsayıyordu. Ortaçağ'dan beri inanılan "spontane jenerasyon" adlı teoriye göre, cansız maddelerin tesadüfen biraraya gelip, canlı bir varlık

oluşturabileceklerine inanılıyordu. Bu dönemde böceklerin yemek artıklarından, farelerin de buğdaydan oluştuğu yaygın bir düşünceydi. Bunu ispatlamak için de ilginç deneyler yapılmıştı. Kirli bir paçavranın üzerine biraz buğday konmuş ve biraz beklendiğinde bu karışımdan farelerin oluşacağı sanılmıştı.

Etlerin kurtlanması da hayatın cansız maddelerden türeyebildiğine bir delil sayılıyordu. Oysa daha sonra anlaşılacaktı ki, etlerin üzerindeki kurtlar kendiliklerinden oluşmuyorlar, sineklerin getirip bıraktıkları gözle görülmeyen larvalardan çıkıyorlardı.

Darwin'in *Türlerin Kökeni* adlı kitabını yazdığı dönemde ise, bakterilerin cansız maddeden oluşabildikleri inancı, bilim dünyasında yaygın bir kabul görüyordu.

Oysa Darwin'in kitabının yayınlanmasından beş yıl sonra, ünlü Fransız biyolog Louis Pasteur, evrime temel oluşturan bu inancı kesin olarak çürüttü. Pasteur yaptığı uzun çalışma ve deneyler sonucunda vardığı sonucu şöyle özetlemişti:

> "*Cansız maddelerin hayat oluşturabileceği iddiası artık kesin olarak tarihe gömülmüştür.*" *(Sidney Fox, Klaus Dose, Molecular Evolution and The Origin of Life, New York: Marcel Dekker, 1977, s. 2)*

Evrim teorisinin savunucuları, Pasteur'ün bulgularına karşı uzun süre direndiler. Ancak gelişen bilim, canlı hücresinin karmaşık yapısını ortaya çıkardıkça, hayatın kendiliğinden oluşabileceği iddiasının geçersizliği daha da açık hale geldi.

20. Yüzyıldaki Sonuçsuz Çabalar

20. yüzyılda hayatın kökeni konusunu ele alan ilk evrimci, ünlü Rus biyolog Alexander Oparin oldu. Oparin, 1930'lu yıllarda ortaya attığı birtakım tezlerle, canlı hücresinin tesadüfen meydana gelebileceğini ispat etmeye çalıştı. Ancak bu çalışma-

lar başarısızlıkla sonuçlanacak ve Oparin şu itirafı yapmak zorunda kalacaktı:

> "*Maalesef hücrenin kökeni, evrim teorisinin tümünü içine alan en karanlık noktayı oluşturmaktadır.*" *(Alexander I. Oparin, Origin of Life, (1936) New York, Dover Publications, 1953 (Reprint), s.196)*

Oparin'in yolunu izleyen evrimciler, hayatın kökeni konusunu çözüme kavuşturacak deneyler yapmaya çalıştılar. Bu deneylerin en ünlüsü, Amerikalı kimyacı Stanley Miller tarafından 1953 yılında düzenlendi. Miller, ilkel dünya atmosferinde olduğunu iddia ettiği gazları bir deney düzeneğinde birleştirerek ve bu karışıma enerji ekleyerek, proteinlerin yapısında kullanılan birkaç organik molekül (aminoasit) sentezledi. O yıllarda evrim adına önemli bir aşama gibi tanıtılan bu deneyin geçerli olmadığı ve deneyde kullanılan atmosferin gerçek dünya koşullarından çok farklı olduğu, ilerleyen yıllarda ortaya çıkacaktı. ("*New Evidence on Evolution of Early Atmosphere and Life*", *Bulletin of the American Meteorological Society, c. 63, Kasım 1982, s. 1328-1330)*

Uzun süren bir sessizlikten sonra Miller'in kendisi de kullandığı atmosfer ortamının gerçekçi olmadığını itiraf etti. (*Stanley Miller, Molecular Evolution of Life: Current Status of the Prebiotic Synthesis of Small Molecules, 1986, s. 7)*

Hayatın kökeni sorununu açıklamak için 20. yüzyıl boyunca yürütülen tüm evrimci çabalar hep başarısızlıkla sonuçlandı. San Diego Scripps Enstitüsü'nden ünlü jeokimyacı Jeffrey Bada, evrimci *Earth* dergisinde 1998 yılında yayınlanan bir makalede bu gerçeği şöyle kabul eder:

> *Bugün, 20. yüzyılı geride bırakırken, hala, 20. yüzyıla girdiğimizde sahip olduğumuz en büyük çözülmemiş problemle karşı karşıyayız: Hayat yeryüzünde nasıl başladı? (Jeffrey Bada, Earth, Şubat 1998, s. 40)*

Hayatın Kompleks Yapısı

Evrim teorisinin hayatın kökeni konusunda bu denli büyük bir açmaza girmesinin başlıca nedeni, en basit sanılan canlı yapıların bile inanılmaz derecede karmaşık yapılara sahip olmasıdır. Canlı hücresi, insanoğlunun yaptığı bütün teknolojik ürünlerden daha karmaşıktır. Öyle ki bugün dünyanın en gelişmiş laboratuvarlarında bile cansız maddeler biraraya getirilerek canlı bir hücre üretilememektedir.

Bir hücrenin meydana gelmesi için gereken şartlar, asla rastlantılarla açıklanamayacak kadar fazladır. Hücrenin en temel yapı taşı olan proteinlerin rastlantısal olarak sentezlenme ihtimali; 500 aminoasitlik ortalama bir protein için, 10^{950}'de 1'dir. Ancak matematikte 10^{50}'de 1'den küçük olasılıklar pratik olarak "imkansız" sayılır.Hücrenin çekirdeğinde yer alan ve genetik bilgiyi saklayan DNA molekülü ise, inanılmaz bir bilgi bankasıdır. İnsan DNA'sının içerdiği bilginin, eğer kağıda dökülmeye kalkılsa, 500'er sayfadan oluşan 900 ciltlik bir kütüphane oluşturacağı hesaplanmaktadır.

Bu noktada çok ilginç bir ikilem daha vardır: DNA, yalnız birtakım özelleşmiş proteinlerin (enzimlerin) yardımı ile eşlenebilir. Ama bu enzimlerin sentezi de ancak DNA'daki bilgiler doğrultusunda gerçekleşir. Birbirine bağımlı olduklarından, eşlemenin meydana gelebilmesi için ikisinin de aynı anda var olmaları gerekir. Bu ise, hayatın kendiliğinden oluştuğu senaryosunu çıkmaza sokmaktadır. San Diego California Üniversitesi'nden ünlü evrimci Prof. Leslie Orgel, *Scientific American* dergisinin Ekim 1994 tarihli sayısında bu gerçeği şöyle itiraf eder:

> *Son derece kompleks yapılara sahip olan proteinlerin ve nükleik asitlerin (RNA ve DNA) aynı yerde ve aynı zamanda rastlantısal olarak oluşmaları aşırı derecede ihtimal dışıdır. Ama*

bunların birisi olmadan diğerini elde etmek de mümkün değildir. Dolayısıyla insan, yaşamın kimyasal yollarla ortaya çıkmasının asla mümkün olmadığı sonucuna varmak zorunda kalmaktadır. (Leslie E. Orgel, The Origin of Life on Earth, Scientific American, c. 271, Ekim 1994, s. 78)

Kuşkusuz eğer hayatın doğal etkenlerle ortaya çıkması imkansız ise, bu durumda hayatın doğaüstü bir biçimde "yaratıldığını" kabul etmek gerekir. Bu gerçek, en temel amacı yaratılışı reddetmek olan evrim teorisini açıkça geçersiz kılmaktadır.

Evrimin Hayali Mekanizmaları

Darwin'in teorisini geçersiz kılan ikinci büyük nokta, teorinin "evrim mekanizmaları" olarak öne sürdüğü iki kavramın da gerçekte hiçbir evrimleştirici güce sahip olmadığının anlaşılmış olmasıdır. Darwin, ortaya attığı evrim iddiasını tamamen "doğal seleksiyon" mekanizmasına bağlamıştı. Bu mekanizmaya verdiği önem, kitabının isminden de açıkça anlaşılıyordu: *Türlerin Kökeni, Doğal Seleksiyon Yoluyla...*

Doğal seleksiyon, doğal seçme demektir. Doğadaki yaşam mücadelesi içinde, doğal şartlara uygun ve güçlü canlıların hayatta kalacağı düşüncesine dayanır. Örneğin yırtıcı hayvanlar tarafından tehdit edilen bir geyik sürüsünde, daha hızlı koşabilen geyikler hayatta kalacaktır. Böylece geyik sürüsü, hızlı ve güçlü bireylerden oluşacaktır. Ama elbette bu mekanizma, geyikleri evrimleştirmez, onları başka bir canlı türüne, örneğin atlara dönüştürmez.

Dolayısıyla doğal seleksiyon mekanizması hiçbir evrimleştirici güce sahip değildir. Darwin de bu gerçeğin farkındaydı ve *Türlerin Kökeni* adlı kitabında "*Faydalı değişiklikler oluşmadığı sürece doğal seleksiyon hiçbir şey yapamaz*" demek zorunda

kalmıştı. (*Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 189)*

Lamarck'ın Etkisi

Peki bu "faydalı değişiklikler" nasıl oluşabilirdi? Darwin, kendi döneminin ilkel bilim anlayışı içinde, bu soruyu Lamarck'a dayanarak cevaplamaya çalışmıştı. Darwin'den önce yaşamış olan Fransız biyolog Lamarck'a göre, canlılar yaşamları sırasında geçirdikleri fiziksel değişiklikleri sonraki nesle aktarıyorlar, nesilden nesile biriken bu özellikler sonucunda yeni türler ortaya çıkıyordu. Örneğin Lamarck'a göre zürafalar ceylanlardan türemişlerdi, yüksek ağaçların yapraklarını yemek için çabalarken nesilden nesile boyunları uzamıştı.

Darwin de benzeri örnekler vermiş, örneğin *Türlerin Kökeni* adlı kitabında, yiyecek bulmak için suya giren bazı ayıların zamanla balinalara dönüştüğünü iddia etmişti. (*Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 184)*

Ama Mendel'in keşfettiği ve 20.yüzyılda gelişen genetik bilimiyle kesinleşen kalıtım kanunları, kazanılmış özelliklerin sonraki nesillere aktarılması efsanesini kesin olarak yıktı. Böylece doğal seleksiyon "tek başına" ve dolayısıyla tümüyle etkisiz bir mekanizma olarak kalmış oluyordu.

Neo-Darwinizm ve Mutasyonlar

Darwinistler ise bu duruma bir çözüm bulabilmek için 1930'ların sonlarında, "Modern Sentetik Teori"yi ya da daha yaygın ismiyle neo-Darwinizm'i ortaya attılar. Neo-Darwinizm, do-

ğal seleksiyonun yanına "faydalı değişiklik sebebi" olarak mutasyonları, yani canlıların genlerinde radyasyon gibi dış etkiler ya da kopyalama hataları sonucunda oluşan bozulmaları ekledi.

Bugün de hala dünyada evrim adına geçerliliğini koruyan model neo-Darwinizm'dir. Teori, yeryüzünde bulunan milyonlarca canlı türünün, bu canlıların, kulak, göz, akciğer, kanat gibi sayısız kompleks organlarının "mutasyonlara", yani genetik bozukluklara dayalı bir süreç sonucunda oluştuğunu iddia etmektedir. Ama teoriyi çaresiz bırakan açık bir bilimsel gerçek vardır: **Mutasyonlar canlıları geliştirmezler, aksine her zaman için canlılara zarar verirler.**

Bunun nedeni çok basittir: DNA çok kompleks bir düzene sahiptir. Bu molekül üzerinde oluşan herhangi rastgele bir etki ancak zarar verir. Amerikalı genetikçi B. G. Ranganathan bunu şöyle açıklar:

> *Mutasyonlar küçük, rasgele ve zararlıdırlar. Çok ender olarak meydana gelirler ve en iyi ihtimalle etkisizdirler. Bu üç özellik, mutasyonların evrimsel bir gelişme meydana getiremeyeceğini gösterir. Zaten yüksek derecede özelleşmiş bir organizmada meydana gelebilecek rastlantısal bir değişim, ya etkisiz olacaktır ya da zararlı. Bir kol saatinde meydana gelecek rasgele bir değişim kol saatini geliştirmeyecektir. Ona büyük ihtimalle zarar verecek veya en iyi ihtimalle etkisiz olacaktır. Bir deprem bir şehri geliştirmez, ona yıkım getirir. (B. G. Ranganathan, Origins?, Pennsylvania: The Banner Of Truth Trust, 1988.)*

Nitekim bugüne kadar hiçbir yararlı, yani genetik bilgiyi geliştiren mutasyon örneği gözlemlenmedi. Tüm mutasyonların zararlı olduğu görüldü. Anlaşıldı ki, evrim teorisinin "evrim mekanizması" olarak gösterdiği mutasyonlar, gerçekte canlıları

sadece tahrip eden, sakat bırakan genetik olaylardır. (İnsanlarda mutasyonun en sık görülen etkisi de kanserdir.) Elbette tahrip edici bir mekanizma "evrim mekanizması" olamaz. Doğal seleksiyon ise, Darwin'in de kabul ettiği gibi, "tek başına hiçbir şey yapamaz." Bu gerçek bizlere doğada hiçbir "evrim mekanizması" olmadığını göstermektedir. Evrim mekanizması olmadığına göre de, evrim denen hayali süreç yaşanmış olamaz.

Fosil Kayıtları: Ara Formlardan Eser Yok

Evrim teorisinin iddia ettiği senaryonun yaşanmamış olduğunun en açık göstergesi ise fosil kayıtlarıdır.

Evrim teorisine göre bütün canlılar birbirlerinden türemişlerdir. Önceden var olan bir canlı türü, zamanla bir diğerine dönüşmüş ve bütün türler bu şekilde ortaya çıkmışlardır. Teoriye göre bu dönüşüm yüz milyonlarca yıl süren uzun bir zaman dilimini kapsamış ve kademe kademe ilerlemiştir.

Bu durumda, iddia edilen uzun dönüşüm süreci içinde sayısız "ara türler"in oluşmuş ve yaşamış olmaları gerekir.

Örneğin geçmişte, balık özelliklerini taşımalarına rağmen, bir yandan da bazı sürüngen özellikleri kazanmış olan yarı balık-yarı sürüngen canlılar yaşamış olmalıdır. Ya da sürüngen özelliklerini taşırken, bir yandan da bazı kuş özellikleri kazanmış sürüngen-kuşlar ortaya çıkmış olmalıdır. Bunlar, bir geçiş sürecinde oldukları için de, sakat, eksik, kusurlu canlılar olmalıdır. Evrimciler geçmişte yaşamış olduklarına inandıkları bu teorik yaratıklara **"ara-geçiş formu"** adını verirler.

Eğer gerçekten bu tür canlılar geçmişte yaşamışlarsa bunların sayılarının ve çeşitlerinin milyonlarca hatta milyarlarca ol-

ması gerekir. Ve bu ucube canlıların kalıntılarına mutlaka fosil kayıtlarında rastlanması gerekir. Darwin, *Türlerin Kökeni*'nde bunu şöyle açıklamıştır:

Eğer teorim doğruysa, türleri birbirine bağlayan sayısız ara-geçiş çeşitleri mutlaka yaşamış olmalıdır... Bunların yaşamış olduklarının kanıtları da sadece fosil kalıntıları arasında bulunabilir. (Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 179)

Darwin'in Yıkılan Umutları

Ancak 19. yüzyılın ortasından bu yana dünyanın dört bir yanında hummalı fosil araştırmaları yapıldığı halde bu ara geçiş formlarına rastlanamamıştır. Yapılan kazılarda ve araştırmalarda elde edilen bütün bulgular, evrimcilerin beklediklerinin aksine, canlıların yeryüzünde birdenbire, eksiksiz ve kusursuz bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermiştir.

Ünlü İngiliz paleontolog (fosil bilimci) Derek W. Ager, bir evrimci olmasına karşın bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Sorunumuz şudur: Fosil kayıtlarını detaylı olarak incelediğimizde, türler ya da sınıflar seviyesinde olsun, sürekli olarak aynı gerçekle karşılaşırız; kademeli evrimle gelişen değil, aniden yeryüzünde oluşan gruplar görürüz. (Derek A. Ager, "The Nature of the Fossil Record", Proceedings of the British Geological Association, c. 87, 1976, s. 133)

Yani fosil kayıtlarında, tüm canlı türleri, aralarında hiçbir geçiş formu olmadan eksiksiz biçimleriyle aniden ortaya çıkmaktadırlar. Bu, Darwin'in öngörülerinin tam aksidir. Dahası, bu canlı türlerinin yaratıldıklarını gösteren çok güçlü bir delildir. Çünkü

bir canlı türünün, kendisinden evrimleştiği hiçbir atası olmadan, bir anda ve kusursuz olarak ortaya çıkmasının tek açıklaması, o türün yaratılmış olmasıdır. Bu gerçek, ünlü evrimci Biyolog Douglas Futuyma tarafından da kabul edilir:

Yaratılış ve evrim, yaşayan canlıların kökeni hakkında yapılabilecek yegane iki açıklamadır. Canlılar dünya üzerinde ya tamamen mükemmel ve eksiksiz bir biçimde ortaya çıkmışlardır ya da böyle olmamıştır. Eğer böyle olmadıysa, bir değişim süreci sayesinde kendilerinden önce var olan bazı canlı türlerinden evrimleşerek meydana gelmiş olmalıdırlar. Ama eğer eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıkmışlarsa, o halde sonsuz güç sahibi bir akıl tarafından yaratılmış olmaları gerekir. (Douglas J. Futuyma, Science on Trial, New York: Pantheon Books, 1983. s. 197)

Fosiller ise, canlıların yeryüzünde eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermektedir. Yani **"türlerin kökeni", Darwin'in sandığının aksine, evrim değil yaratılıştır.**

İnsanın Evrimi Masalı

Evrim teorisini savunanların en çok gündeme getirdikleri konu, insanın kökeni konusudur. Bu konudaki Darwinist iddia, bugün yaşayan modern insanın maymunsu birtakım yaratıklardan geldiğini varsayar. 4-5 milyon yıl önce başladığı varsayılan bu süreçte, modern insan ile ataları arasında bazı "ara form"ların yaşadığı iddia edilir. Gerçekte tümüyle hayali olan bu senaryoda dört temel "kategori" sayılır:

1- Australopithecus

2- Homo habilis

3- Homo erectus

4- Homo sapiens

Evrimciler, insanların sözde ilk maymunsu atalarına "güney maymunu" anlamına gelen "Australopithecus" ismini verirler. Bu canlılar gerçekte soyu tükenmiş bir maymun türünden başka bir şey değildir. Lord Solly Zuckerman ve Prof. Charles Oxnard gibi İngiltere ve ABD'den dünyaca ünlü iki anatomistin Australopithecus örnekleri üzerinde yaptıkları çok geniş kapsamlı çalışmalar, bu canlıların sadece soyu tükenmiş bir maymun türüne ait olduklarını ve insanlarla hiçbir benzerlik taşımadıklarını göstermiştir. (*Solly Zuckerman, Beyond The Ivory Tower, New York: Toplinger Publications, 1970, s. 75-94; Charles E. Oxnard, "The Place of Australopithecines in Human Evolution: Grounds for Doubt", Nature, c. 258, s. 389)*

Evrimciler insan evriminin bir sonraki safhasını da, "homo" yani insan olarak sınıflandırırlar. İddiaya göre homo serisindeki canlılar, Australopithecuslar'dan daha gelişmişlerdir. Evrimciler, bu farklı canlılara ait fosilleri ardı ardına dizerek hayali bir evrim şeması oluştururlar. Bu şema hayalidir, çünkü gerçekte bu farklı sınıfların arasında evrimsel bir ilişki olduğu asla ispatlanamamıştır. Evrim teorisinin 20. yüzyıldaki en önemli savunucularından biri olan Ernst Mayr, "*Homo sapiens'e uzanan zincir gerçekte kayıptır*" diyerek bunu kabul eder. *(J. Rennie, "Darwin's Current Bulldog: Ernst Mayr", Scientific American, Aralık 1992)*

Evrimciler *"Australopithecus > Homo habilis > Homo erectus > Homo sapiens"* sıralamasını yazarken, bu türlerin her birinin, bir sonrakinin atası olduğu izlenimini verirler. Oysa paleoantropologların son bulguları, *Australopithecus,*

Homo habilis ve Homo erectus'un dünya'nın farklı bölgelerinde aynı dönemlerde yaşadıklarını göstermektedir. (*Alan Walker, Science, c. 207, 1980, s. 1103; A. J. Kelso, Physical Antropology, 1. baskı, New York: J. B. Lipincott Co., 1970, s. 221; M. D. Leakey, Olduvai Gorge, c. 3, Cambridge: Cambridge University Press, 1971, s. 272)*

Dahası Homo erectus sınıflamasına ait insanların bir bölümü çok modern zamanlara kadar yaşamışlar, Homo sapiens neandertalensis ve Homo sapiens sapiens (modern insan) ile aynı ortamda yan yana bulunmuşlardır. (*Time, Kasım 1996)*

Bu ise elbette bu sınıfların birbirlerinin ataları oldukları iddiasının geçersizliğini açıkça ortaya koymaktadır. Harvard Üniversitesi paleontologlarından Stephen Jay Gould, kendisi de bir evrimci olmasına karşın, Darwinist teorinin içine girdiği bu çıkmazı şöyle açıklar:

> *Eğer birbiri ile paralel bir biçimde yaşayan üç farklı hominid (insanımsı) çizgisi varsa, o halde bizim soy ağacımıza ne oldu? Açıktır ki, bunların biri diğerinden gelmiş olamaz. Dahası, biri diğeriyle karşılaştırıldığında evrimsel bir gelişme trendi göstermemektedirler. (S. J. Gould, Natural History, c. 85, 1976, s. 30)*

Kısacası, medyada ya da ders kitaplarında yer alan hayali birtakım "yarı maymun, yarı insan" canlıların çizimleriyle, yani sırf propaganda yoluyla ayakta tutulmaya çalışılan insanın evrimi senaryosu, hiçbir bilimsel temeli olmayan bir masaldan ibarettir.

Bu konuyu uzun yıllar inceleyen, özellikle Australopithecus fosilleri üzerinde 15 yıl araştırma yapan İngiltere'nin en ünlü ve saygın bilim adamlarından Lord Solly Zuckerman, bir evrimci olmasına rağmen, ortada maymunsu canlılardan insana uzanan gerçek bir soy ağacı olmadığı sonucuna varmıştır.

Zuckerman bir de ilginç bir "bilim skalası" yapmıştır. Bilimsel olarak kabul ettiği bilgi dallarından, bilim dışı olarak kabul ettiği bilgi dallarına kadar bir yelpaze oluşturmuştur. Zuckerman'ın bu tablosuna göre en "bilimsel" -yani somut verilere dayanan- bilgi dalları kimya ve fiziktir. Yelpazede bunlardan sonra biyoloji bilimleri, sonra da sosyal bilimler gelir. Yelpazenin en ucunda, yani en "bilim dışı" sayılan kısımda ise, Zuckerman'a göre, telepati, altıncı his gibi "duyum ötesi algılama" kavramları ve bir de "insanın evrimi" vardır! Zuckerman, yelpazenin bu ucunu şöyle açıklar:

> *Objektif gerçekliğin alanından çıkıp da, biyolojik bilim olarak varsayılan bu alanlara -yani duyum ötesi algılamaya ve insanın fosil tarihinin yorumlanmasına- girdiğimizde, evrim teorisine inanan bir kimse için herşeyin mümkün olduğunu görürüz. Öyle ki teorilerine kesinlikle inanan bu kimselerin çelişkili bazı yargıları aynı anda kabul etmeleri bile mümkündür. (Solly Zuckerman, Beyond The Ivory Tower, New York: Toplinger Publications, 1970, s. 19)*

İşte insanın evrimi masalı da, teorilerine körü körüne inanan birtakım insanların buldukları bazı fosilleri ön yargılı bir biçimde yorumlamalarından ibarettir.

Darwin Formülü!

Şimdiye kadar ele aldığımız tüm teknik delillerin yanında, isterseniz evrimcilerin nasıl saçma bir inanışa sahip olduklarını bir de çocukların bile anlayabileceği kadar açık bir örnekle özetleyelim.

Evrim teorisi canlılığın tesadüfen oluştuğunu iddia eder.

Dolayısıyla bu iddiaya göre cansız ve şuursuz atomlar biraraya gelerek önce hücreyi oluşturmuşlardır ve sonrasında aynı atomlar bir şekilde diğer canlıları ve insanı meydana getirmişlerdir. Şimdi düşünelim; canlılığın yapıtaşı olan karbon, fosfor, azot, potasyum gibi elementleri biraraya getirdiğimizde bir yığın oluşur. Bu atom yığını, hangi işlemden geçirilirse geçirilsin, tek bir canlı oluşturamaz. İsterseniz bu konuda bir "deney" tasarlayalım ve evrimcilerin aslında savundukları, ama yüksek sesle dile getiremedikleri iddiayı onlar adına "Darwin Formülü" adıyla inceleyelim:

Evrimciler, çok sayıda büyük varilin içine canlılığın yapısında bulunan fosfor, azot, karbon, oksijen, demir, magnezyum gibi elementlerden bol miktarda koysunlar. Hatta normal şartlarda bulunmayan ancak bu karışımın içinde bulunmasını gerekli gördükleri malzemeleri de bu varillere eklesinler. Karışımların içine, istedikleri kadar amino asit, istedikleri kadar da (bir tekinin bile rastlantısal oluşma ihtimali 10^{-950} olan) protein doldursunlar. Bu karışımlara istedikleri oranda ısı ve nem versinler. Bunları istedikleri gelişmiş cihazlarla karıştırsınlar. Varillerin başına da dünyanın önde gelen bilim adamlarını koysunlar. Bu uzmanlar babadan oğula, kuşaktan kuşağa aktararak nöbetleşe milyarlarca, hatta trilyonlarca sene sürekli varillerin başında beklesinler. Bir canlının oluşması için hangi şartların var olması gerektiğine inanılıyorsa hepsini kullanmak serbest olsun. Ancak, ne yaparlarsa yapsınlar o varillerden kesinlikle bir canlı çıkartamazlar. Zürafaları, aslanları, arıları, kanaryaları, bülbülleri, papağanları, atları, yunusları, gülleri, orkideleri, zambakları, karanfilleri, muzları, portakalları, elmaları, hurmaları, domatesleri, kavunları, karpuzları, incirleri, zeytinleri, üzümle-

ri, şeftalileri, tavus kuşlarını, sülünleri, renk renk kelebekleri ve bunlar gibi milyonlarca canlı türünden hiçbirini oluşturamazlar. Değil burada birkaçını saydığımız bu canlı varlıkları, bunların tek bir hücresini bile elde edemezler.

Kısacası, bilinçsiz **atomlar biraraya gelerek hücreyi oluşturamazlar.** Sonra yeni bir karar vererek bir hücreyi ikiye bölüp, sonra art arda başka kararlar alıp, elektron mikroskobunu bulan, sonra kendi hücre yapısını bu mikroskop altında izleyen profesörleri oluşturamazlar. **Madde, ancak Allah'ın üstün yaratmasıyla hayat bulur.**

Bunun aksini iddia eden evrim teorisi ise, akla tamamen aykırı bir safsatadır. Evrimcilerin ortaya attığı iddialar üzerinde biraz bile düşünmek, üstteki örnekte olduğu gibi, bu gerçeği açıkça gösterir.

Göz ve Kulaktaki Teknoloji

Evrim teorisinin kesinlikle açıklama getiremeyeceği bir diğer konu ise göz ve kulaktaki üstün algılama kalitesidir.

Gözle ilgili konuya geçmeden önce "Nasıl görürüz?" sorusuna kısaca cevap verelim. Bir cisimden gelen ışınlar, gözde retinaya ters olarak düşer. Bu ışınlar, buradaki hücreler tarafından elektrik sinyallerine dönüştürülür ve beynin arka kısmındaki görme merkezi denilen küçücük bir noktaya ulaşır. Bu elektrik sinyalleri bir dizi işlemden sonra beyindeki bu merkezde görüntü olarak algılanır. Bu bilgiden sonra şimdi düşünelim:

Beyin ışığa kapalıdır. Yani beynin içi kapkaranlıktır, ışık beynin bulunduğu yere kadar giremez. Görüntü merkezi denilen

yer kapkaranlık, ışığın asla ulaşmadığı, belki de hiç karşılaşmadığınız kadar karanlık bir yerdir. Ancak siz bu zifiri karanlıkta ışıklı, pırıl pırıl bir dünyayı seyretmektesiniz.

Üstelik bu o kadar net ve kaliteli bir görüntüdür ki 21. yüzyıl teknolojisi bile her türlü imkana rağmen bu netliği sağlayamamıştır. Örneğin şu anda okuduğunuz kitaba, kitabı tutan ellerinize bakın, sonra başınızı kaldırın ve çevrenize bakın.

Şu anda gördüğünüz netlik ve kalitedeki bu görüntüyü başka bir yerde gördünüz mü? Bu kadar net bir görüntüyü size dünyanın bir numaralı televizyon şirketinin ürettiği en gelişmiş televizyon ekranı dahi veremez. 100 yıldır binlerce mühendis bu netliğe ulaşmaya çalışmaktadır. Bunun için fabrikalar, dev tesisler kurulmakta, araştırmalar yapılmakta, planlar ve tasarımlar geliştirilmektedir. Yine bir TV ekranına bakın, bir de şu anda elinizde tuttuğunuz bu kitaba. Arada büyük bir netlik ve kalite farkı olduğunu göreceksiniz. Üstelik, TV ekranı size iki boyutlu bir görüntü gösterir, oysa siz üç boyutlu, derinlikli bir perspektifi izlemektesiniz.

Uzun yıllardır on binlerce mühendis üç boyutlu TV yapmaya, gözün görme kalitesine ulaşmaya çalışmaktadırlar. Evet, üç boyutlu bir televizyon sistemi yapabildiler ama onu da gözlük takmadan üç boyutlu görmek mümkün değil, kaldı ki bu suni bir üç boyuttur. Arka taraf daha bulanık, ön taraf ise kağıttan dekor gibi durur. Hiçbir zaman gözün gördüğü kadar net ve kaliteli bir görüntü oluşmaz. Kamerada da, televizyonda da mutlaka görüntü kaybı meydana gelir.

İşte evrimciler, bu kaliteli ve net görüntüyü oluşturan mekanizmanın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedirler. Şimdi biri size, odanızda duran televizyon tesadüfler sonucunda oluştu,

atomlar biraraya geldi ve bu görüntü oluşturan aleti meydana getirdi dese ne düşünürsünüz? Binlerce kişinin biraraya gelip yapamadığını şuursuz atomlar nasıl yapsın?

Gözün gördüğünden daha ilkel olan bir görüntüyü oluşturan alet tesadüfen oluşamıyorsa, gözün ve gözün gördüğü görüntünün de tesadüfen oluşamayacağı çok açıktır. Aynı durum kulak için de geçerlidir. Dış kulak, çevredeki sesleri kulak kepçesi vasıtasıyla toplayıp orta kulağa iletir; orta kulak aldığı ses titreşimlerini güçlendirerek iç kulağa aktarır; iç kulak da bu titreşimleri elektrik sinyallerine dönüştürerek beyne gönderir. Aynen görmede olduğu gibi duyma işlemi de beyindeki duyma merkezinde gerçekleşir.

Gözdeki durum kulak için de geçerlidir, yani beyin, ışık gibi sese de kapalıdır, ses geçirmez. Dolayısıyla dışarısı ne kadar gürültülü de olsa beynin içi tamamen sessizdir. Buna rağmen en net sesler beyinde algılanır. Ses geçirmeyen beyninizde bir orkestranın senfonilerini dinlersiniz, kalabalık bir ortamın tüm gürültüsünü duyarsınız. Ama o anda hassas bir cihazla beyninizin içindeki ses düzeyi ölçülse, burada keskin bir sessizliğin hakim olduğu görülecektir.

Net bir görüntü elde edebilmek ümidiyle teknoloji nasıl kullanılıyorsa, ses için de aynı çabalar onlarca yıldır sürdürülmektedir. Ses kayıt cihazları, müzik setleri, birçok elektronik alet, sesi algılayan müzik sistemleri bu çalışmalardan bazılarıdır. Ancak, tüm teknolojiye, bu teknolojide çalışan binlerce mühendise ve uzmana rağmen kulağın oluşturduğu netlik ve kalitede bir sese ulaşılamamıştır. En büyük müzik sistemi şirketinin ürettiği en kaliteli müzik setini düşünün. Sesi kaydettiğinde mutlaka sesin bir kısmı kaybolur veya az da olsa mutlaka

parazit oluşur veya müzik setini açtığınızda daha müzik başlamadan bir cızırtı mutlaka duyarsınız. Ancak insan vücudundaki teknolojinin ürünü olan sesler son derece net ve kusursuzdur. Bir insan kulağı, hiçbir zaman müzik setinde olduğu gibi cızırtılı veya parazitli algılamaz; ses ne ise tam ve net bir biçimde onu algılar. Bu durum, insan yaratıldığı günden bu yana böyledir.

Şimdiye kadar insanoğlunun yaptığı hiçbir görüntü ve ses cihazı, göz ve kulak kadar hassas ve başarılı birer algılayıcı olamamıştır.

Ancak görme ve işitme olayında, tüm bunların ötesinde, çok büyük bir gerçek daha vardır.

Beynin İçinde Gören ve Duyan Şuur Kime Aittir?

Beynin içinde, ışıl ışıl renkli bir dünyayı seyreden, senfonileri, kuşların cıvıltılarını dinleyen, gülü koklayan kimdir?

İnsanın gözlerinden, kulaklarından, burnundan gelen uyarılar, elektrik sinyali olarak beyne gider. Biyoloji, fizyoloji veya biyokimya kitaplarında bu görüntünün beyinde nasıl oluştuğuna dair birçok detay okursunuz. Ancak, bu konu hakkındaki en önemli gerçeğe hiçbir yerde rastlayamazsınız: Beyinde, bu elektrik sinyallerini görüntü, ses, koku ve his olarak algılayan kimdir? Beynin içinde göze, kulağa, burna ihtiyaç duymadan tüm bunları algılayan bir şuur bulunmaktadır. Bu şuur kime aittir?

Elbette bu şuur beyni oluşturan sinirler, yağ tabakası ve sinir hücrelerine ait değildir. İşte bu yüzden, herşeyin maddeden ibaret olduğunu zanneden Darwinist-materyalistler bu sorulara hiçbir cevap verememektedirler. Çünkü bu şuur, Allah'ın

yaratmış olduğu ruhtur. Ruh, görüntüyü seyretmek için göze, sesi duymak için kulağa ihtiyaç duymaz. Bunların da ötesinde düşünmek için beyne ihtiyaç duymaz.

Bu açık ve ilmi gerçeği okuyan her insanın, beynin içindeki birkaç santimetreküplük, kapkaranlık mekana tüm kainatı üç boyutlu, renkli, gölgeli ve ışıklı olarak sığdıran yüce Allah'ı düşünüp, O'ndan korkup, O'na sığınması gerekir.

Materyalist Bir İnanç

Buraya kadar incelediklerimiz, evrim teorisinin bilimsel bulgularla açıkça çelişen bir iddia olduğunu göstermektedir. Teorinin hayatın kökeni hakkındaki iddiası bilime aykırıdır, öne sürdüğü evrim mekanizmalarının hiçbir evrimleştirici etkisi yoktur ve fosiller teorinin gerektirdiği ara formların yaşamadıklarını göstermektedir. Bu durumda, elbette, evrim teorisinin bilime aykırı bir düşünce olarak bir kenara atılması gerekir. Nitekim tarih boyunca dünya merkezli evren modeli gibi pek çok düşünce, bilimin gündeminden çıkarılmıştır. Ama evrim teorisi ısrarla bilimin gündeminde tutulmaktadır. Hatta bazı insanlar teorinin eleştirilmesini "bilime saldırı" olarak göstermeye bile çalışmaktadırlar. Peki neden?..

Bu durumun nedeni, evrim teorisinin bazı çevreler için, kendisinden asla vazgeçilemeyecek dogmatik bir inanış oluşudur. Bu çevreler, materyalist felsefeye körü körüne bağlıdırlar ve Darwinizm'i de doğaya getirilebilecek yegane materyalist açıklama olduğu için benimsemektedirler.

Bazen bunu açıkça itiraf da ederler. Harvard Üniversitesi'nden ünlü bir genetikçi ve aynı zamanda önde gelen bir

evrimci olan Richard Lewontin, "önce materyalist, sonra bilim adamı" olduğunu şöyle itiraf etmektedir:

> *Bizim materyalizme bir inancımız var, 'a priori' (önceden kabul edilmiş, doğru varsayılmış) bir inanç bu. Bizi dünyaya materyalist bir açıklama getirmeye zorlayan şey, bilimin yöntemleri ve kuralları değil. Aksine, materyalizme olan 'a priori' bağlılığımız nedeniyle, dünyaya materyalist bir açıklama getiren araştırma yöntemlerini ve kavramları kurguluyoruz. Materyalizm mutlak doğru olduğuna göre de, İlahi bir açıklamanın sahneye girmesine izin veremeyiz. (Richard Lewontin, "The Demon-Haunted World", The New York Review of Books, 9 Ocak 1997, s. 28)*

Bu sözler, Darwinizm'in, materyalist felsefeye bağlılık uğruna yaşatılan bir dogma olduğunun açık ifadeleridir. Bu dogma, maddeden başka hiçbir varlık olmadığını varsayar. Bu nedenle de cansız, bilinçsiz maddenin, hayatı yarattığına inanır. Milyonlarca farklı canlı türünün; örneğin kuşların, balıkların, zürafaların, kaplanların, böceklerin, ağaçların, çiçeklerin, balinaların ve insanların maddenin kendi içindeki etkileşimlerle, yani yağan yağmurla, çakan şimşekle, cansız maddenin içinden oluştuğunu kabul eder. Gerçekte ise bu, hem akla hem bilime aykırı bir kabuldür. Ama Darwinistler kendi deyimleriyle "İlahi bir açıklamanın sahneye girmemesi" için, bu kabulü savunmaya devam etmektedirler.

Canlıların kökenine materyalist bir ön yargı ile bakmayan insanlar ise, şu açık gerçeği göreceklerdir: Tüm canlılar, üstün bir güç, bilgi ve akla sahip olan bir Yaratıcının eseridirler. Yaratıcı, tüm evreni yoktan var eden, en kusursuz biçimde düzenleyen ve tüm canlıları yaratıp şekillendiren Allah'tır.

Evrim Teorisi Dünya Tarihinin En Etkili Büyüsüdür

Burada şunu da belirtmek gerekir ki, ön yargısız, hiçbir ideolojinin etkisi altında kalmadan, sadece aklını ve mantığını kullanan her insan, bilim ve medeniyetten uzak toplumların hurafelerini andıran evrim teorisinin inanılması imkansız bir iddia olduğunu kolaylıkla anlayacaktır.

Yukarıda da belirtildiği gibi, evrim teorisine inananlar, büyük bir varilin içine birçok atomu, molekülü, cansız maddeyi dolduran ve bunların karışımından zaman içinde düşünen, akleden, buluşlar yapan profesörlerin, üniversite öğrencilerinin, Einstein, Hubble gibi bilim adamlarının, Frank Sinatra, Charlton Heston gibi sanatçıların, bunun yanı sıra ceylanların, limon ağaçlarının, karanfillerin çıkacağına inanmaktadırlar. Üstelik, bu saçma iddiaya inananlar bilim adamları, pofesörler, kültürlü, eğitimli insanlardır. Bu nedenle evrim teorisi için "dünya tarihinin en büyük ve en etkili büyüsü" ifadesini kullanmak yerinde olacaktır. Çünkü, dünya tarihinde insanların bu derece aklını başından alan, akıl ve mantıkla düşünmelerine imkan tanımayan, gözlerinin önüne sanki bir perde çekip çok açık olan gerçekleri görmelerine engel olan bir başka inanç veya iddia daha yoktur. Bu, Afrikalı bazı kabilelerin totemlere, Sebe halkının Güneş'e tapmasından, Hz. İbrahim'in kavminin elleri ile yaptıkları putlara, Hz. Musa'nın kavminin altından yaptıkları buzağıya tapmalarından çok daha vahim ve akıl almaz bir körlüktür. Gerçekte bu durum, Allah'ın Kuran'da işaret ettiği bir akılsızlıktır. Allah, bazı insanların anlayışlarının kapanacağını ve gerçekleri görmekten aciz duruma düşeceklerini birçok aye-

tinde bildirmektedir. Bu ayetlerden bazıları şöyledir:

Şüphesiz, inkar edenleri uyarsan da, uyarmasan da, onlar için fark etmez; inanmazlar. Allah, onların kalplerini ve kulaklarını mühürlemiştir; gözlerinin üzerinde perdeler vardır. Ve büyük azap onlaradır. (Bakara Suresi, 6-7)

...Kalpleri vardır bununla kavrayıp-anlamazlar, gözleri vardır bununla görmezler, kulakları vardır bununla işitmezler. Bunlar hayvanlar gibidir, hatta daha aşağılıktırlar. İşte bunlar gafil olanlardır. (Araf Suresi, 179)

Allah Hicr Suresi'nde ise, bu insanların mucizeler görseler bile inanmayacak kadar büyülendiklerini şöyle bildirmektedir:

Onların üzerlerine gökyüzünden bir kapı açsak, ordan yukarı yükselseler de, mutlaka: "Gözlerimiz döndürüldü, belki biz büyülenmiş bir topluluğuz" diyeceklerdir. (Hicr Suresi, 14-15)

Bu kadar geniş bir kitlenin üzerinde bu büyünün etkili olması, insanların gerçeklerden bu kadar uzak tutulmaları ve 150 yıldır bu büyünün bozulmaması ise, kelimelerle anlatılamayacak kadar hayret verici bir durumdur. Çünkü, bir veya birkaç insanın imkansız senaryolara, saçmalık ve mantıksızlıklarla dolu iddialara inanmaları anlaşılabilir. Ancak dünyanın dört bir yanındaki insanların, şuursuz ve cansız atomların ani bir kararla biraraya gelip; olağanüstü bir organizasyon, disiplin, akıl ve şuur gösterip kusursuz bir sistemle işleyen evreni, canlılık için uygun olan her türlü özelliğe sahip olan Dünya gezegenini ve sayısız kompleks sistemle donatılmış canlıları meydana getirdiğine inanmasının, **"büyü"**den başka bir açıklaması yoktur.

Nitekim, Allah Kuran'da, inkarcı felsefenin savunucusu olan bazı kimselerin, yaptıkları büyülerle insanları etkilediklerini Hz. Musa ve Firavun arasında geçen bir olayla bizlere bildirmektedir. Hz. Musa, Firavun'a hak dini anlattığında, Firavun Hz. Musa'ya, kendi "bilgin büyücüleri" ile insanların toplandığı bir yerde karşılaşmasını söyler. Hz. Musa, büyücülerle karşılaştığında, büyücülere önce onların marifetlerini sergilemelerini emreder. Bu olayın anlatıldığı ayet şöyledir:

(Musa:) "Siz atın" dedi. (Asalarını) atıverince, insanların gözlerini büyüleyiverdiler, onları dehşete düşürdüler ve (ortaya) büyük bir sihir getirmiş oldular. (Araf Suresi, 116)

Görüldüğü gibi Firavun'un büyücüleri yaptıkları "aldatmacalar"la -Hz. Musa ve ona inananlar dışında- insanların hepsini büyüleyebilmişlerdir. Ancak, onların attıklarına karşılık Hz. Musa'nın ortaya koyduğu delil, onların bu büyüsünü, Kuran'daki ifadeyle "uydurduklarını yutmuş" yani etkisiz kılmıştır:

Biz de Musa'ya: "Asanı fırlatıver" diye vahyettik. (O da fırlatıverince) bir de baktılar ki, o bütün uydurduklarını derleyip-toparlayıp yutuyor. Böylece hak yerini buldu, onların bütün yapmakta oldukları geçersiz kaldı. Orada yenilmiş oldular ve küçük düşmüşler olarak tersyüz çevrildiler. (Araf Suresi, 117-119)

Ayetlerde de bildirildiği gibi, daha önce insanları büyüleyerek etkileyen bu kişilerin yaptıklarının bir sahtekarlık olduğunun anlaşılması ile, söz konusu insanlar küçük düşmüşlerdir. Günümüzde de bir büyünün etkisiyle, bilimsellik kılıfı altında son derece saçma iddialara inanan ve bunları savunmaya hayatlarını adayanlar, eğer bu iddialardan vazgeçmezlerse gerçekler tam anlamıyla açığa çıktığında ve "büyü bozulduğunda" küçük

duruma düşeceklerdir. Nitekim, yaklaşık 60 yaşına kadar evrimi savunan ve ateist bir felsefeci olan, ancak daha sonra gerçekleri gören Malcolm Muggeridge evrim teorisinin yakın gelecekte düşeceği durumu şöyle açıklamaktadır:

> ***Ben kendim, evrim teorisinin, özellikle uygulandığı alanlarda, geleceğin tarih kitaplarındaki en büyük espri malzemelerinden biri olacağına ikna oldum****. Gelecek kuşak, bu kadar çürük ve belirsiz bir hipotezin inanılmaz bir saflıkla kabul edilmesini hayretle karşılayacaktır. (Malcolm Muggeridge, The End of Christendom, Grand Rapids: Eerdmans, 1980, s.43)*

Bu gelecek, uzakta değildir aksine çok yakın bir gelecekte insanlar "tesadüfler"in ilah olamayacaklarını anlayacaklar ve evrim teorisi dünya tarihinin en büyük aldatmacası ve en şiddetli büyüsü olarak tanımlanacaktır. Bu şiddetli büyü, büyük bir hızla dünyanın dört bir yanında insanların üzerinden kalkmaya başlamıştır. Artık evrim aldatmacasının sırrını öğrenen birçok insan, bu aldatmacaya nasıl kandığını hayret ve şaşkınlıkla düşünmektedir.

NOTLAR

1 Kütüb-i Sitte Muhtasarı Tercüme ve Şerhi, Prof. Dr. İbrahim Canan, Akçağ Yayınları, 14. cilt, s.552; Tirmizi, Birr 26, (1940)
2 Sahih-i Buhari, Üçdal Neşriyat, 3. cilt, s.81
3 Kütüb-i Sitte Muhtasarı Tercüme ve Şerhi, 10. cilt, s.6-7
4 Kütüb-i Sitte Muhtasarı Tercüme ve Şerhi, 15. cilt, s. 209
5 İmam Gazali, İhya'u Ulum'id-din, Huzur Yayınevi, 1998, 3. Cilt, s.309; Buhari ve Müslim'den
6 Mehmed Zahid Kotku, Tasavvufi Ahlak 5, Seha Neşriyat, s. 166
7 Abdülkadir Geylani, İlahi Armağan, Çeviren: Abdülkadir Akçiçek, Rahmet Yayınları, Ankara 1962, 2. Cilt, s.16
8 Kütüb-i Sitte Muhtasarı Tercüme ve Şerhi, 10. cilt, s.6
9 Kütüb-i Sitte Muhtasarı Tercüme ve Şerhi, 14. cilt, s.548
10 İmam-ı Rabbani, Müjdeci Mektuplar, Hakikat Yayıncılık, Onbirinci Baskı, İstanbul 1994, s.262
11 İmam Gazali, İhya'u Ulum'id-din, 3. Cilt, s.299
12 İmam Gazali, İhya'u Ulum'id-din, 3. Cilt, s.299
13 İmam Gazali, İhya'u Ulum'id-din, 3. Cilt, s.347
14 Mehmed Zahid Kotku, Tasavvufi Ahlak 5, s. 165
15 Mehmed Zahid Kotku, Hadislerle Nasihatlar, Cilt 1, Seha Neşriyat, İstanbul 1984, s. 279
16 İmam Gazali, İhya'u Ulum'id-din, 3. Cilt, s.355
17 İmam Gazali, İhya'u Ulum'id-din, 3. Cilt, s.355; Buhari ve Müslim'den
18 İmam Gazali, İhya'u Ulum'id-din, 3. Cilt, s.299
19 İmam Gazali, İhya'u Ulum'id-din, 3. Cilt, s.299

20 İmam Gazali, İhya'u Ulum'id-din, 3. Cilt, s.300

21 İmam Gazali, İhya'u Ulum'id-din, 3. Cilt, s.304; Ebu Nuaym, el-Hılye'de tahriç etmiştir

22 İmam Gazali, İhya'u Ulum'id-din, 3. Cilt, s.300; Tirmizi ve Hakim'den

23 İmam Gazali, İhya'u Ulum'id-din, 3. Cilt, s.301; el-Hatib, et-Tarih'te tahriç etmiştir

24 Sahih-i Buhari, 4. cilt, s. 421

25 İmam Gazali, İhya'u Ulum'id-din, 3. Cilt, s. 302; Tirmizi'den

26 İmam Gazali, İhya'u Ulum'id-din, 3. Cilt, s.303; Müslim'den

27 Mehmed Zahid Kotku, Hadislerle Nasihatlar, Cilt 1, s.279; Buhari ve Müslim'den

28 İmam Gazali, İhya'u Ulum'id-din, 3. Cilt, s.303; İbn Ebi Şeybe, el-Musannaf'ta tahriç edilmiştir

29 Mehmed Zahid Kotku, Hadislerle Nasihatlar, Cilt 1, Seha Neşriyat, istanbul 1984, s.281

30 Mehmed Zahid Kotku, Hadislerle Nasihatlar, Cilt 1, s.278; Taberani'den

31 Mehmed Zahid Kotku, Hadislerle Nasihatlar, Cilt 1, s.14

32 Kütüb-i Sitte Muhtasarı Tercüme ve Şerhi, 14. cilt, s.554

33 Kütüb-i Sitte Muhtasarı Tercüme ve Şerhi,, 10. cilt, s. 5-6

34 Buhari, Edeb 69; Müslim, Birr 102, 103, (2006, 2607); Muvatta, Kelam 16, (2, 989); Ebu Davud, Edeb 88, (4989); Tirmizi, Birr 46, (1972); Kütüb-i Sitte Muhtasarı Tercüme ve Şerhi, 10. cilt, s.9

35 Tirmizi, Kıyamet 61, (2520); Nesai, Eşribe 50, (8, 327, 328); Kütüb-i Sitte Muhtasarı Tercüme ve Şerhi, 10. cilt, s.9

36 Kütüb-i Sitte Muhtasarı Tercüme ve Şerhi, 10. cilt, s.11

37 Sahih-i Buhari, 3. cilt, s.81

38 Mehmed Zahid Kotku, Hadislerle Nasihatlar, Cilt 1, s. 45
39 İmam Gazali, İhya'u Ulum'id-din, 4. Cilt, s. 779
40 İmam Gazali, İhya'u Ulum'id-din, 3. Cilt, s.299; İbni Mace ve Ne-sai'den
41 İmam Gazali, İhya'u Ulum'id-din, 3. Cilt, s.303; İbni Mace ve Ne-sai'den
42 Kütüb-i Sitte Muhtasarı Tercüme ve Şerhi, 10. cilt, s.6
43 Kütüb-i Sitte Muhtasarı Tercüme ve Şerhi, 10. cilt, s.6
44 Kütüb-i Sitte Muhtasarı Tercüme ve Şerhi, 10. cilt, s.7-8
45 Risale-i Nur Külliyatı, Sözler, s.711
46 Mehmed Zahid Kotku, Hadislerle Nasihatlar, Cilt 1, s.14-16
47 Mehmed Zahid Kotku, Hadislerle Nasihatlar, Cilt 1, s.280
48 Abdülkadir Geylani, İlahi Armağan, İkinci Cilt, s.16
49 Abdülkadir Geylani, İlahi Armağan, İkinci Cilt, s.17
50 Abdülkadir Geylani, İlahi Armağan, İkinci Cilt, s.23
51 Abdülkadir Geylani, İlahi Armağan, İkinci Cilt, s.53
52 İmam Gazali, İhya'u Ulum'id-din, 4. Cilt, s.778
53 İmam Gazali, İhya'u Ulum'id-din, 3. Cilt, s.304
54 İmam Gazali, İhya'u Ulum'id-din, 3. Cilt, s.304
55 İmam Gazali, İhya'u Ulum'id-din, 3. Cilt, s.304
56 İmam Gazali, İhya'u Ulum'id-din, 3. Cilt, s.303
57 İmam Gazali, İhya'u Ulum'id-din, 3. Cilt, s.304
58 İmam Gazali, İhya'u Ulum'id-din, 3. Cilt, s.304
59 İmam Gazali, İhya'u Ulum'id-din, 3. Cilt, s.304
60 İmam Gazali, İhya'u Ulum'id-din, 3. Cilt, s.355
61 Mehmed Zahid Kotku, Hadislerle Nasihatlar, Cilt 1, s.279; Buhari ve Müslim'den

...Sen Yücesin, bize öğrettiğinden
başka bizim hiçbir bilgimiz yok.
Gerçekten Sen, herşeyi bilen, hüküm
ve hikmet sahibi olansın.
(Bakara Suresi, 32)